ROMANUL POLIȚIST

ELLERY QUEEN

CAZUL KAREN LEITH

Editura MARIANNE

ELLERY QUEEN

CAZUL KAREN LEITH

Cele mai frumoase
ROMANE POLIŢISTE

Coperta de: ADRIANA IONIŢĂ

Ediţia de faţă a folosit ca text de bază traducerea semnată de Maria Decuseară, apărută în cadrul Editurii Omnia din Bucureşti, în anul 1943. La transcrierea textului am aplicat normele ortografice în vigoare şi am efectuat unele modificări stilistice impuse de nivelul actual al exigenţelor editoriale. Romanul este completat cu o nuvelă de celebrul poet şi prozator american Edgar Allan Poe, considerat şi creatorul literaturii poliţiste, în traducerea scriitorului Ion Vinea (1895-1964).

ELLERY QUEEN

CAZUL KAREN LEITH

Traducere de Maria Decuseară

Editura MARIANNE
Bucureşti1993

I.S.B.N. 973-9088-07-4

CAPITOLUL I

În ziua când i se decernă, lui Karen Leith, marele premiu de literatură, fericitul ei editor fu încântat de a-şi fi putut decide eroina să apară în public. D-ra Leith, merse chiar până acolo, încât consimţi ca minunata sa grădină japoneză, situată în spatele cochetei case din Washington Square, să servească de cadru acestei manifestări în acelaşi timp mondenă şi literară.

Laureată a marelui premiu de literatură!

Această distincţie izbutise să producă o oarecare impresie asupra timidei femei, frumoasă încă în pragul celor patruzeci de ani, venită fără vâlvă din Japonia; şi de atunci ducea o viaţă izolată în dosul pereţilor opaci ai casei din Washington Square, unde scria romane minunate, pigmentate cu străluciri bogate.

Puţinele persoane admise lângă domnişoara Karen, erau de acord în această zi memorabilă, că celebra romancieră nu le păruse niciodată atât de însufleţită şi surâzătoare; alţii, mult mai numeroşi, o vedeau pentru prima dată.

Karen îşi primea musafirii mai de vază într-un mic pavilion situat în mijlocul grădinii exotice, în timp ce prepara ceaiul după un ceremonial cunoscut în Japonia sub numele Cha-noyu. Auzind-o fredonând cântecul ritual cu o uşurinţa surprinzătoare, s-ar fi crezut că fusese scris în limba sa maternă, vorbită înainte de engleză. Învârtea un bastonaş într-un vas de ceramică veche umplut cu praf de ceai verde; o femeie foarte bătrână, în kimono, stătea tăcută în spatele ei, ca o zeitate protectoare.

Răspunzând unei întrebări cu privire la bătrâna femeie, Karen Leith, spuse:

— Se numeşte Kinumé. Este un înger al blândeţii şi devotamentului. O am lângă mine de… oh! de secole.

O umbră de neînţeles trecu pe faţa frumoasă şi obosită a romancierei. Un invitat observă:

— Are tipul japonez, mignon, dacă aş putea să mă exprim astfel. Dumnezeule! cât este de mică!

Karen murmurând câteva cuvinte nedesluşite pentru auditoriu, bătrâna femeie se înclină adânc înainte de a ieşi.

— Kinumé înţelege perfect engleza, cu toate că n-a învăţat niciodată s-o vorbească curgător, explică Karen pe un ton de scuză. Este născută într-una din insulele Liou Kiou scăldate de Marea Chinei Orientale. Indigenii sunt încă mai mici dar mai bine proporţionaţi decât japonezii propriu-zişi şi sunt cunoscuţi pentru blândeţea caracterului lor.

Un tânăr, înalt, purtând un pince-nez spuse:

— Nu cred că spun prea mult când afirm că locuitorii din Liou Kiou nu cunosc armele mortale de peste trei secole.

— Insule fericite, observă domnul cel înalt.

— Ne puteţi da un exemplu despre această blândeţe de caracter, domnişoară Leith?

Figura romancierei se lumină de unul din acele surâsuri rare.

— Un paradis, unde crima este necunoscută!

Aceasta pare prea frumos ca să pară adevărat.

— Ceea ce nu-i împiedică pe japonezi să fie celebri pentru crimele lor, – interveni editorul d-rei Leith.

Karen îi aruncă o privire înainte de a trece vasul din mână în mână. Un critic literar îi puse o întrebare.

— Gustă-l… Nu, nu-mi amintesc de Lafcadio Hearn[1]. Aveam abia şapte ani la moartea sa. Dar tatăl meu îl cunoscuse bine; ocupau amândoi o catedră la Universitatea Imperială… Ceaiul meu este delicios, nu-i

---

1 Scriitor american (1850-1904) născut într-o insulă din Marea Ionică. (N.ed.)

aşa?

Întrebarea se adresa tânărului înalt cu pince-nez, dl. Queen, autorul unui oarecare număr de romane poliţiste, care luase vasul din mâinile d-rei Leith. Dl. Queen îşi opri o strâmbătură fără voie, şi răspunse:

— Un nectar!

Apoi trecu vasul vecinului său, un uriaş între două vârste, cu spatele încovoiat de studiu, care-l trecu mai departe fără să-şi fi muiat buzele.

— Voi pune totul laolaltă, Karen, afară de microbi, explică uriaşul cu un zâmbet silit.

Această butadă fu primită cu un hohot de râs; toată lumea ştia că d-rul John MacClure o cunoştea pe Karen Leith mai bine ca oricine şi că nu va trece mult până când îi va da numele său! Ochii săi albaştri deschişi, cu privirea ciudat de pătrunzătoare, aproape nu părăseau faţa ei.

— Fie, doctore! exclamă o femeie de litere… Ce lipsă de simţ poetic!

— Acesta îl am comun cu microbii, – răspunse MacClure.

Chiar şi Karen schiţă un zâmbet.

Manning, de la World, care tocmai îşi amintise data aproximativă a morţii lui Lafcadio Hearn, spuse ezitând:

— Iartă-mă, d-ră Leith… dacă memoria mea nu mă înşeală aceasta v-ar da aproape patruzeci de ani.

Karen începu prepararea delicată a unui alt castronaş cu ceai.

— Foarte curios, murmură dl. Queen. Viaţa începe la patruzeci de ani, eram sigur de asta.

Privirea timidă şi rezervată a lui Karen se întoarse spre dr. MacClure; ea răspunse:

— Este o coincidenţă, d-le Queen. Viaţa începe la cincizeci de ani pentru unii şi la cincisprezece pentru alţii… începutul vieţii corespunde cu cel al fericirii.

Femeile se priviră reciproc, înţelegând sensul cuvintelor lui Karen. Fericită muritoare care reuşise să se facă iubită de alesul inimii! Una din ele întrebă cu răutate pe d-rul

MacClure care era părerea sa asupra chestiunii..

— Nu mă mai ocup de naşteri, răspunse el scurt.

— John! — protestă Karen.

— Cu alte cuvinte începutul vieţii nu mă interesează. Numai sfârşitul contează în ochii mei. Nimeni nu simţea nevoia să-i completeze gândul. Fiecare ştia că doctorul MacClure era un duşman neîmpăcat al morţii.

Se făcu linişte. De la acest om obişnuit să lupte contra morţii emana o putere care reducea la tăcere pe muritori. D-rul MacClure părea a nu se teme de cei mai virulenţi microbi, sterilizaţi de atingerea sa... Dispreţul său pentru bani şi onoruri făcuse din el un personaj de legendă cu toate insinuările josnice ale invidioşilor care atribuiau atitudinea sa tocmai averii sale imense şi gloriei. Considera oamenii în general ca pe insecte care-şi urmau scopul pe măsura lor. Fiinţe neînsemnate bune cel mult de a servi pentru experienţe de laborator. Când acestea îl supărau, d-rul MacClure le îndepărta cu o simplă mişcare a mâinii sale antiseptice şi păroase.

Era un om neîngrijit şi distrat acest medic celebru, îmbrăcat în toate anotimpurile şi de când lumea cu un costum închis, mototolit, prăfuit şi care atârna pe el. Un om viguros şi surmenat care, cu toate că nu arăta vârsta, părea centenar. Printr-o curioasă ironie a sorţii, acest savant, în faţa căruia semenii săi stăteau ca nişte copii speriaţi, nu era, în afara domeniului ştiinţific, el însuşi, decât un copil furios, nehotărât, timid şi complet inconştient de efectul pe care-l producea.

Privirea pe care o arunca lui Karen în liniştea generală era aceea a unui copil aflat în încurcătură către mama sa. „De ce această tăcere generală?” părea că spune privirea lui. Karen întrebă cu interes:

— Nu ştii unde este Eva, John?

— Eva? Cred că am zărit-o.

— Prezent, întrerupse o tânără fată din uşa pavilionului.

— Iat-o, spuse doctorul cu un zâmbet de uşurare. Te distrezi fetiţa mea?...

— De unde vii draga mea? întrebă Karen. Vă cunoaşteţi d-le Queen, d-ra MacClure, dl. Manning…

— Cred că cunosc pe toată lumea, întrerupse Eva MacClure, cu un zâmbet de politeţe.

— Afară de mine, protestă dl. Queen ridicându-se în picioare. Încântat, d-ră MacClure.

Eva MacClure nu-l luă în seamă şi-l privi pe tatăl său cu ochi severi.

— Tată, nodul de la cravata ta a ajuns iar după ureche!

— Oh! suspină Karen, am renunţat să-l mai fac să fie vreodată prezentabil.

— N-are nicio importanţă, mormăi doctorul MacClure retrăgându-se într-un colţ.

— Sunteţi şi dvs. Scriitoare, d-ră MacClure? întrebă un poet cu vocea tremurătoare.

— Nu sunt bună de nimic, răspunse tânăra fată cu un ton dulce. Mă ierţi Karen? Cred că am zărit pe cineva.

Şi, lăsând acolo pe poetul buimăcit, fugi şi se pierdu între grupurile gălăgioase de invitaţi, cărora servitoarele japoneze recrutate pentru acea seară, le serveau mâncăruri exotice.

— Fiica dvs. Este adorabilă, doctore! exclamă o rusoaică entuziastă, autoare a mai multor cărţi. O fiinţă plină de viaţă şi sănătate!

— Nici n-ar fi putut fi altfel, răspunse doctorul îndreptându-şi cravata. Un specimen perfect al speţei, produs al îngrijirilor neîncetate şi ştiinţifice.

— D-ra MacClure are ochi admirabili, observă poetul cu banalitate. Îmi pare rău numai că este atât de mândră.

— Oh! Eva trece printr-o criză de mizantropie; aşa este la vârsta ei, răspunse Karen zâmbind. Mai doreşte cineva ceai?

— Te admir că ai găsit timp să veghezi asupra educaţiei fiicei d-tale, doctore, reluă scriitoarea rusă.

Privirea furioasă a d-rului MacClure trecu de la poet la rusoaică. Amândoi aveau dinţi stricaţi; şi pe deasupra

savantul avea groază de a întreţine o conversaţie.

— John găseşte timp să se ocupe de toate şi de toţi, afară de el însuşi, interveni cu însufleţire Karen. Nu şi-a permis o singură zi de odihnă de ani de zile, şi numai Dumnezeu ştie cum se surmenează! Doriţi ceai?

— Tributul geniului, spuse editorul lui Karen surâzând invitaţilor. Pentru ce Dumnezeu doctore, ai renunţat să te duci la Stocknolm în decembrie trecut. Numai d-ta poţi trata cu un asemenea dispreţ savanţii hotărâţi să-ţi acorde marele premiu internaţional pentru medicină!

— N-am avut timp, mormăi d-rul MacClure.

— John este absolut incapabil de dispreţ declară Karen. Este un copil mare.

— Acesta este motivul pentru care vrei să te măriţi cu el, draga mea? întrebă rusoaica din ce în ce mai entuziastă.

Karen zâmbi.

— Doriţi ceai, d-le Queen?

— Ce temă de roman! strigă o invitată. Laureaţii a două premii importante ale anului sau mai bine zis două genii, amestecânduşi ereditătile pentru a procrea…

— Doriţi ceai? întrebă liniştită Karen Leith.

D-rul MacClure fulgeră cu o privire elementul feminin înainte de a părăsi pavilionul.

Într-adevăr, pentru marele savant viaţa începea la cincizeci şi trei de ani. Pentru el, problema vârstei nu existase; dar această revenire a tinereţii îl distra şi îl supăra în acelaşi timp. Primise cu nepăsare titlul de laureat al premiului internaţional pentru medicină deoarece văzuse numai părţile neplăcute: interviuri ale ziariştilor, invitaţii insistente să onoreze cu prezenţa sa nenumărate congrese şi alte corvezi de acest fel. Nici măcar nu plecase la Stockholm să-şi culeagă laurii, atât era de absorbit de cercetările pe care le făcea la Fundaţia Cancerului. Congresul din Stockholm avusese loc în decembrie; luna mai îl găsea încă la New York.

Atunci când, pe neaşteptate, îşi dăduse seama de

dragostea sa pentru Karen Leith, fusese tulburat peste măsură. În zadar căutase să se aducă singur la raţiune, luni de-a rândul... Astăzi încă, sentimentul slăbiciunii sale îl supăra. Să se îndrăgostească la cincizeci de ani trecuţi, de o femeie pe care o cunoştea de douăzeci de ani! Era ridicol. D-rul MacClure îşi amintea de Karen la şaptesprezece ani, când aceasta îşi sâcâia tatăl cu întrebări privitoare la Shakespeare, în căsuţa din Tokio a profesorului Leith...

Cu douăzeci de ani în urmă, d-rul MacClure tânăr încă, fusese atras în Japonia de primele sale cercetări asupra cancerului.

Pe Karen o pierduse complet din vedere între 1918 şi 1927. Ce copilărie! Desigur, în amintirea vechii lor prietenii, Karen îl luase ca medic atunci când se stabilise la New-York. Era un motiv în plus ca să se limiteze doar la legături profesionale.

Fusese însă cu totul altfel. Liniştit după plimbarea pe care o făcu în grădina japoneză plină de invitaţi, doctorul se trezi surâzând. Acum când vinul fusese tras, trebuia să recunoască frumuseţea acestei noi tinereţi. Privi luna, astrul îndrăgostiţilor şi un elan de licean sentimental îl făcu să dorească să fie singur cu Karen în această grădiniţă, îmbălsămată de parfumuri exotice.

CAPITOLUL II

Rezemată de balustrada podeţului rustic, Eva MacClure privea cu ochi trişti bazinul întunecat în care se reflecta luna. Era atât de mic acest bazin, încât atunci când un peştişor auriu înghiţea o insectă în mijlocul cercului alb, undele concentrice atingeau marginile în trei secunde. Eva era sigură de această cifră căci numărase distrată până la trei.

Un parc în miniatură. Totul era la aceeaşi proporţie:

pomii pitici care închinau spre apă ramurile lor noduroase, încărcate de fructe parfumate, puntea, bazinul, vocile îndepărtate ale invitaţilor lui Karen, şirurile de lampioane japoneze ce se legănau la adierea vântului, straturile pline de flori exotice: azalee, irişi, bujori... Eva avu impresia că se găsea, adolescentă crescută prea repede, în împărăţia păpuşilor.

— Ce-i cu mine? se întrebă ea cu grijă privind un cerc ce se întindea pe apă.

Întrebare la care căuta cu disperare răspunsul de câtăva vreme, de când încetase să mai fie o plantă viguroasă ce creştea sub pământ ferită de orice impresii reale, bucurie sau durere.

D-rul MacClure îşi alesese un pământ bogat. Copilăria Evei se scursese într-un rai pământesc măturat de vânturile marine care aduceau parfumurile amărui ale florilor sălbatice. Apoi, doctorul îşi trimisese fiica în cele mai bune pensioane, îi oferise distracţii şi toalete, educatoare competente şi bani de buzunar; izbutise, mai ales, să facă din casa sa, un cămin pentru copilul orfan şi să supravegheze educaţia sa morală cu aceeaşi pricepere ca şi higiena sa corporală.

Ani de evoluţie lentă, lipsiţi de emoţii profunde. Eva simţea schimbarea care se producea în ea – chiar plantele trebuie să aibă o vagă noţiune a creşterii lor – dar scopul final rămâne prea nedesluşit pentru ca ochii săi copilăreşti să-l poată descoperi. Străbătuse această perioadă a existenţei sale înconjurată de un fel de nimb, fericită cum numai plantele pot fi.

Apoi, deodată, orizontul se întunecase ca şi când o eclipsă monstruoasă lipsise pentru totdeauna natura de soare. Într-un timp foarte scurt, frumoasa plantă gata să îmbobocească, se transformase într-o fiinţă bizară şi melancolică. Alimentele îşi pierdură tot gustul, colecţiile de mode încetară s-o mai intereseze, cele mai bune prietene i se părură fără farmec, se plictisea la teatru ca şi la cocktail-party-uri şi căuta singurătatea.

Chiar Brownie, calul său preferat de călărie avu de suferit până în ziua când se răzbună de o nedreptate atât de strigătoare, aruncând-o la pământ într-o alee din Central-Park. Eva mai simţea încă durerea de pe urma acestei căzături.

Diagnosticul acestor simptome ce tulburau o minte tânără, într-o primăvară vicleană, era de fapt uşor de stabilit. Din nenorocire d-rul MacClure, era prea absorbit de propria sa idilă ca să poată vedea dincolo de vârful nasului, într-un moment când perspicacitatea sa ar fi fost mai necesară decât oricând.

— Aş vrea să mor, mărturisi cu glas tare Eva imaginii lunii din basm.

În acea clipă Eva MacClure dorea acest lucru cu adevărat.

— De ce? întrebă o voce bărbătească tânără şi veselă.

Podeţul scârţâi şi paşii unui bărbat îl făcură să se cutremure sub picioarele tinerei disperate. Un bărbat era în spatele ei! Un val de căldură se ridică în obrajii Evei. Ar fi fost într-adevăr prea ridicol să fi…

— Pleacă, articulă Eva.

— Ca să am pe conştiinţă până la sfârşitul zilelor, moartea d-tale? Mulţumesc.

— Nu fii obraznic. Lasă-mă.

— Nici nu mă gândesc. Apa poate ispiti o persoană chinuită de ideile sinuciderii şi…

Eva se întoarse dintr-o dată cu ochii aprinşi de furie.

— Nu vorbi prostii. Bazinul n-are nici două picioare adâncime.

Necunoscutul era un tânăr aproape tot atât de înalt ca doctorul MacClure şi care se prezenta foarte bine. Circumstanţă agravantă. Eva nu ştia prea bine de ce, purta şi un smoching fără cusur; sub privirea sa pătrunzătoare ea se simţi roşind ca un copil prins cu greşeala. Hotărâtă să nu-i dea nicio importanţă Eva îi întoarse spatele.

— Ascultă, reluă el, trebuie să mai stăm de vorbă, simt

că am oarecari răspunderi... Dacă nu ai de gând să te îneci ce aştepţi pe această punte? O insolaţie mortală de clar de lună?

Nedoritul se sprijini lângă ea. Eva simţi un corp atingându-l pe al său dar privi apa cu încăpăţânare.

— Slavă Domnului eşti prea tânără ca să fii scriitoare. Prea tânără şi prea disperată. Cum te numeşti?

— Eva MacClure, dacă ţii neapărat să ştii. Şi aş vrea să te duci la naiba.

— Eva MacClure! Fiica bătrânului John? Perfect...

Tânărul părea încântat.

— Aşadar nu aparţii acestei bande de snobi adunaţi aici în astă seară! Cu atât mai bine. Sunt încântat.

— Adevărat? spuse Eva pe cel mai neplăcut ton.

— Nu pot suferi scriitorii. O clică de pseudo-artişti... şi nicio femeie frumoasă pe care s-o poţi privi.

— Karen Leith este foarte frumoasă.

— După treizeci de ani nicio femeie nu merită acest calificativ. Frumuseţea înseamnă tinereţe. Urmează apoi artificiul care se numeşte „farmec”. D-ta n-ai nimic de invidiat viitoarei d-tale mame vitrege, dimpotrivă.

Eva tresări.

— Eşti cel mai obraznic...

— Văd oamenii aşa cum sunt, declară cu nepăsare tânărul.

— Cum... îndrăzneşti?

Eva era gata să jure că în viaţa ei nu întâlnise un om mai nesuferit.

— Hm! făcu el examinându-i profilul. Clar de lună. O fată frumoasă privindu-şi imaginea în apă... contrariu aparenţelor mai sunt speranţe.

— Fac foarte rău că-ţi răspund. Priveam peştişorii aurii şi mă întrebam la ce oră din zi sau din noapte dorm.

— Cum! exclamă nesuferitul personaj. Să te gândeşti la peştişorii aurii într-un astfel de decor? Simptomul este din cele mai grave.

Eva se întoarse şi-l măsură cu o privire rece.

— Aş putea şti cu cine vorbesc?

— Îmi place mai mult asta. Considerăm orice reacţie pozitivă – furia de exemplu – ca un semn bun în cazurile morbide. Mă numesc Scott.

— Pleacă te rog, d-le Scott.

— Richard Barr Scott. Numeşte-mă „doctore” sau „Dick” cum doreşti.

— Ah! făcu Eva cu voce slabă. Celebrul doctor Scott!

Odorul femeilor frumoase din New-York. Medicul la modă al cărui cabinet luxos de consultaţie din Park Avenue nu se golea de „pacientele” gătite ca pentru a merge la un cocktail-party la Ritz! Zvonurile ce parveniseră în privinţa sa, la urechile distrate ale Evei, erau entuziaste în unanimitate.

— Înţelegi acum interesul pe care ţi-l port? reluă doctorul Scott. Un reflex profesional nimic mai mult... Aşează-te te rog.

— Cum?

— Aşează-te te rog.

— Să mă aşez? murmură Eva prinsă de o nelinişte neaşteptată cu privire la pieptănătura sa. De ce?

Doctorul Scott aruncă o privire în jurul său. Miile de licurici şi vocile îndepărtate ale comesenilor nu tulburau liniştea lor în acest colţ de grădină japoneză. Eva simţi pe mâna sa goală atingerea unei palme reci şi puternice care făcu să i se încreţească pielea. Senzaţie neplăcută... îşi retrase mâna în grabă.

— Cât eşti de copil! observă d-rul Scott pe un ton părintesc. Aşează-te şi scoate-ţi pantofii şi ciorapii.

— Niciodată!

— Descalţă-te! ordonă celălalt cu o voce pe neaşteptate ameninţătoare.

În clipa următoare Eva se trezi stând pe marginea bazinului, ascultând supusă ordinele primite. „Visez” gândi ea pentru a-şi justifica purtarea.

— Între noi doi acum, reluă d-rul Scott aşezându-se alături de ea. Ah! ce picioare frumoase. Picioarele

frumoase… moaiele te rog în apă.

Cu toată marea ei mirare, Evei începu să-i placă situaţia fantastică ce părea inspirată de o poveste cu zâne. „Nu-i un doctor ca ceilalţi” gândi ea cu regret. „Admiratoarele sale n-au exagerat nimic”.

— Ce linie! murmură d-rul Scott pe un ton visător.

Eva resimţi, cu uimire, un elan de gelozie. Nu era prima dată când juca această comedie absurdă… făcea parte din tehnica sa profesională. Un medic la modă! Eva ridică nasul în semn de dispreţ şi o parte din plăcerea sa se risipi. Fiica d-rului MacClure cunoaşte valoarea exactă a d-rului Scott şi a celor de felul său… paraziţi care exploatau prostia femeilor, nimic mai mult.

Ei bine! D-rul Scott se va osteni degeaba de data aceasta. Crede, fără îndoială, că a prins încă un peşte în plasa sa? Fiica d-rului MacClure! Va fi o bună reclamă pentru el dacă ar deveni o vizitatoare nelipsită a cabinetului său de consultaţii.

Eva întinse mâna să apuce un ciorap când simţi degete de fier încercuindu-i gleznele şi scufundându-i-le în apă.

— Să nu ne mai mişcăm, spuse d-rul Scott.

Răcoarea apei îi învălui picioarele arzătoare ajungându-i până la genunchi.

— E plăcut? întrebă pe un ton distrat doctorul.

Indignată contra ei însuşi, Eva nu găsi nimic mai bun să răspundă decât un slab:

— Da.

D-rul Scott păru a se trezi dintr-un vis adânc.

— Perfect. Acum tânăra mea prietenă eşti rugată să răspunzi la câteva întrebări.

Eva se revoltă pentru o clipă. Dar apa era atât de răcoroasă încât se linişti tot atât de repede.

D-rul Scott dădu din cap ca şi cum ar fi prevăzut reacţiunea.

— Picioarele înfierbântate înseamnă dispoziţie furioasă şi invers. Remediu fără greş, vara.

— Este vorba de o pregătire obişnuită, dr. Scott? Există

un bazin în cabinetul d-tale de consultaţie? Prin ce artificiu înlocuieşti clarul de lună?

— Oh! făcu d-rul Scott drept răspuns.

Eva îşi mişca cu plăcere degetele picioarelor în apă, suspinând:

— Fără îndoială acest lucru nu s-ar fi întâmplat dacă domnişoara Karen nu ne-ar fi dat să mâncăm suk-yaki.

— Suntem nevoiţi a ne gândi şi la alte cauze decât la aceasta, într-un astfel de caz. De obicei contemporanii noştri n-au în minte idei de sinucidere. Ce vârstă ai?

— Ce îndrăzneală!

— Cum spuneai?

— Douăzeci de ani, murmură cu supunere Eva.

— Digestia?

— Foarte bună.

— Poftă de mâncare?

— Până în ultimul timp înghiţeam ca un căpcăun, spuse Eva încruntată.

D-rul Scott privi cu atenţie spatele ei drept, braţele mlădioase, silueta fină mângâiată de lumina lunii.

— Hm! făcu el. Este satisfăcător, foarte satisfăcător.

Eva zâmbi în întunericul argintiu. O poftă de mâncare prea mare era duşmanul comun al celor mai multe femei, hipnotizate de cifra cântarului.

— Cât cântăreşti? urmă doctorul.

— O sută optsprezece livre[2], dezbrăcată.

— Bine. Faci destulă mişcare?

— Numai calul meu face mai multă decât mine.

— Nu simţi vreo oboseală sau durere când te scoli dimineaţa?

— Doamne sfinte, nu!

— Dormi bine?

Eva scoase un mic strigăt şi trase repede picioarele din apă. Un peştişor auriu, care luase degetul ei drept cârligul undiţei; o muşcase de picior. Revenindu-şi din surpriza sa, Eva muie din nou picioarele în bazin.

---

2 53,5 Kg. (N.ed.)

— Ca un bursuc, răspunse ea.

— Visezi mult? făcu după o pauză d-rul Scott, făcându-se că nu observase nimic.

— Câteodată da. De prisos să mă întrebi ce visez. Nu-ţi voi spune.

— Mi-ai răspuns deja, declară d-rul Scott scurt. Să vedem… da, lăsăm bolnavului grija de a-şi pune propriul său diagnostic. Această metodă are puncte bune în cazurile psihice şi nu văd nimic fiziologic pentru moment în cazul d-tale. Cărei cauze atribui această tulburare?

Eva îşi trase picioarele afară din apă. Aşezată turceşte, îl măsură cu răceală.

— N-ai înţeles nimic din situaţie, spuse ea. Când ai venit pe neașteptate, repetam rolul pe care trebuie să-l joc într-o… într-o piesă la patronaj.

— Aş vrea să mor – repeta d-rul Scott cu un aer gânditor. Ce frază neinspirată atunci când te adresezi unui auditoriu de copii!

Privirile lor se întâlniră; apoi Eva cu inima bătând îşi întoarse privirea.

— Şi această curiozitate bolnăvicioasă pentru obiceiurile peştişorilor aurii! urmă tânărul. Ai cel puţin confidente?

— Cu duzinile.

— Spune-mi un nume. Cunosc pe unele din prietenele d-tale.

— Karen, de exemplu, murmură Eva, căutând cu disperare un alt nume.

— Prostii. D-ra Leith este o umbră nu femeie. Şi pe deasupra are de două ori vârsta d-tale.

— Femeile nu mă interesează.

— Şi bărbaţii?

— Îi urăsc!

D-rul Scott fluieră încet, ca şi cum s-ar fi făcut deodată lumină în mintea sa. Se întinse pe marginea bazinului cu capul sprijinit pe palme.

— Eşti iritabilă, nu-i aşa?.

— Câteodată.

— Simţi crampe în picioare ca şi cum ai avea poftă să dai un picior cuiva?

— N-am spus niciodată…

— Şi roşeşti de visele d-tale. Eu…

— Dr. Scott!

— Bineînţeles, te priveşti în oglindă mai des ca de obicei, continuă celălalt surâzând lunii.

Lacrimi de furie izbucniră din ochii Evei.

— Cum poţi…

Se întrerupse ruşinată pentru că fusese astfel descoperită. „Cum se poate căsători o femeie cu un doctor”? se întrebă ea în gând.” Trebuie să fie oribil să trăieşti cu… cu un stetoscop viu căruia nu-i poţi ascunde nimic! Era adevărat. Tot ceea ce-i spusese era exact şi foarte tulburător. Niciodată nu crezuse posibil să urască pe cineva aşa cum îl ura în această clipă pe d-rul Scott. Exercitarea medicinii ar trebui să fie interzisă bărbaţilor tineri… şi acesta abia trecuse de treizeci. Cum putea fi lipsit de tact…

— Un caz biologic foarte simplu, murmură d-rul Scott cu o voce visătoare.

Eva simţi arsura privirii lui pe spatele ei gol.

— Un rău indispensabil pentru perpetuarea speţei.

— Eşti o fiinţă oribilă!

— O făptură strălucitoare. Primăvara, douăzeci de ani… Urăşte bărbaţii şi spune… cerule!…

Eva îşi privi pe furiş imaginea în oglinda bazinului. Un fenomen se producea în ea grăbindu-i bătăile inimii.

— N-ai fost niciodată îndrăgostită, bineînţeles?

Eva se sculă în picioare.

— Am auzit destul. Bună seara.

— Oh! Am atins punctul dureros. Aşează-te din nou.

Se supuse. Un clocot interior îi oprea respiraţia. Oh! să fugă de acest om nesuferit!

— Dragostea, iată singurul remediu. Reţeta d-rului Scott pentru tinerele fete. Aceasta îţi va reda echilibrul.

— Bună seara, repetă Eva, gata să plângă.

Dar nici nu făcu gestul de a se ridica.

— Ocupă-te de trusou, mărită-te şi vindecarea va fi radicală.

Eva aştepta ocazia să se răzbune. Fără să întoarcă capul, îşi puse încet ciorapii şi pantofii. D-rul Scott tăcea mereu, licuricii străluceau slab în umbră, vocile păreau că provin din altă planetă, zgomotul făcut de peştişori puncta totul: liniştea, încordarea clipei, duşmănia duioasă.

Un medic!

Eva se sculă cu o încetineală studiată. Apoi se întoarse către tovarăşul ei, sigură de ea, de tinereţea şi frumuseţea sa. Era rândul ei să-l privească de sus; cu faţa calmă şi inima bătând, Eva se simţea triumfătoare ca un cavaler care priveşte cu dispreţ cadavrul balaurului doborât, îşi înăbuşi un hohot de râs batjocoritor şi dorinţa nebună de a pune piciorul pe pieptul tânărului.

Pentru întâia oară în viaţa sa, Eva se juca cu focul... şi noţiunea primejdiei o ameţea.

— Îmi voi aminti de reţeta d-tale doctore, spuse ea coborând privirea până la el.

Eva găsi o furie neînţeleasă în ochii negri care reţineau pe ai săi. Timpul se oprea în loc; Eva crezu că se simţise cuprinsă de, două braţe muşchiuloase, pământul păru că-i fuge de sub picioare şi arborii începură să se învârtească; dar nu mai văzu nimic decât jocul muşchilor d-rului Scott gata să sară.

— Eva! o chemă vocea tatălui său.

Sângele îi îngheţă în vine. D-rul Scott se ridică scuturându-şi hainele.

— Te-am găsit în sfârşit, bombăni d-rul MacClure făcând să scârțâie podeţul sub greutatea sa.

Observând pe tovarăşul fiicei sale se opri, brusc. Eva se strecură între cei doi bărbaţi, răsucind batista în mână.

Învelişul de gheaţă-căzu de pe umerii Evei şi inima ei începu să bată cu voioşie. Ce caraghioşi erau aceşti doi

bărbaţi, gata să se măsoare cu privirile!

— Îţi prezint pe d-rul Richard Barr Scott, tată, spuse Eva pe un ton liniştit.

— Ah! făcu d-rul MacClure.

— Foarte onorat, îngână d-rul Scott, băgându-şi mâinile în buzunar.

„E furios” gândi Eva cu bucurie.

— Numele d-tale nu-mi este necunoscut, – mormăi d-rul MacClure.

— Foarte amabil, răspunse d-rul Scott pe acelaşi ton.

Văzându-i faţă în faţă, ca doi adversari, Eva era gata să cadă jos de fericire.

CAPITOLUL III

Logodna Evei MacClure cu d-rul Richard Barr Scott fu sărbătorită în iunie.

Câteva zile după aceasta, într-o seară caldă, aşezată lângă d-rul MacClure în grădina lui Karen, Eva începu cu o voce şovăitoare:

— Aş vrea să-ţi cer un sfat, tată. Este vorba de Richard şi de mine…

Eva îşi privi mâinile şi reluă cu greutate:

— Trebuie să-i spun adevărul? Ştii ce vreau să spun…

Privirea d-rului MacClure căzu asupra ei. Savantul părea mai hărţuit ca de obicei şi îmbătrânise mult de câteva săptămâni.

— Eziţi să-i spui logodnicului tău că nu eşti decât fiica mea adoptivă, asta este, Eva? întrebă el cu blândeţe.

— Da. Richard are dreptul să ştie adevărul; totuşi…

— Nu fii proastă, Eva, interveni Karen, care şedea în cealaltă parte a d-rului MacClure. La ce-ţi va folosi dacă-i spui logodnicului tău?

În rochia sa imprimată, cu părul adus spre spate, Karen părea mai bătrână şi aceasta dădea mai multă valoare

sfatului ei.

— Nu ştiu ce să fac, Karen. N-aş vrea pentru nimic în lume…

— Eva, întrerupse d-rul MacClure cu o blândeţe în glas pe care numai cele două femei prezente i-o cunoşteau.

Mâinile Evei dispărură între ale sale.

…Ştii bine draga mea că n-aş fi putut să te iubesc mai mult dacă erai fiica mea adevărată.

— Oh! tată. Niciodată…

— Să nu mai vorbim de asta, declară cu însufleţire Karen. Nu-i spune nimic lui Richard.

— Voi tăcea, dacă mă sfătuiţi astfel, spuse ea pe un ton şovăitor.

O voce interioară îi suflă că tăcerea era vinovată; cu toate acestea primi cu recunoştinţă sfatul de a nu spune nimic, atât de mult se temea de orice ameninţare, oricât de vagă era, care ar fi putut să-i zdruncine fericirea.

Doctorul MacClure se rezemă de spătarul băncii şi închise ochii.

— Este mai bine astfel, spuse el. Unde este logodnicul tău, Eva?

— La spital, la căpătâiul unui bolnav operat…

— De amigdalită?

— Tată!

D-rul MacClure redeschise ochii.

— Glumeam, draga mea. Dar vreau să te pregătesc pentru viaţa de soţie de doctor. Vreau…

— Puţin mă interesează, întrerupse Eva pe un ton sfidător. Numai Dick mă interesează şi nu ocupaţiile sale. Voi învăţa rolul de soţie de medic, la timpul său.

— Nu mă îndoiesc, răspunse d-rul MacClure râzând. Dar râsul îi muri repede pe buze şi închise din nou ochii.

— Am impresia, uneori, că nu voi fi niciodată soţia lui Dick, reluă Eva cu un aer disperat. Este oare o presimţire? Acest gând groaznic mă chinuieşte…

— Ce copilărie! strigă Karen. Dacă ţii atât la Richard, mărită-te mâine cu el şi să nu mai vorbim de asta.

Eva se sculă în picioare.

— Te rog să mă ierţi Karen, dar…

— Şezi jos, draga mea, spuse cu blândeţe d-rul MacClure. Karen n-a avut deloc intenţia să te jignească, sunt sigur.

— Iartă-mă Eva, murmură la rândul să Karen. Am… am nervii cam slăbiţi în ultimul timp.

Eva se aşează din nou.

— Nici eu nu sunt în apele mele. Richard era de părere să mai aşteptăm puţin… are dreptate, de altfel. Un bărbat nu-şi poate schimba viaţa de la o zi la alta, nu-i aşa?

— Nu, consimţi doctorul. Eşti o fată cu bun simţ dacă ai înţeles numaidecât aceasta.

— Dick îmi inspiră atâta încredere! Mă face să fiu mai bună…

Eva adăugă cu un râs fericit.

— Vom pleca împreună la Paris în călătorie de nuntă şi vom face toate nebuniile posibile.

— Eşti sigură de sentimentele tale Eva? întrebă Karen punând capul ei mic pe umărul d-rului MacClure.

— Sigură de sentimentele mele? Oh! da. N-aş mai putea trăi fără Dick, Karen…

Karen zâmbi în întuneric şi întoarse capul spre d-rul MacClure care se îndreptă după o clipă; apoi îşi îngropă cu un suspin faţa în mâini. Zâmbetul lui Karen se şterse, o teamă subită, observată de Eva foarte des în ultimele săptămâni îi acoperi privirea şi îi crispă frumosul ei obraz de sfinx.

…Mi-e ruşine să vorbesc numai de mine când amândoi aveţi… Ştiţi ce mă înspăimântaţi amândoi? Eşti şi d-ta bolnavă Karen? întrebă Eva.

— Nu mă simt nici mai bine nici mai rău ca de obicei. Dar John are absolută nevoie de odihnă. Încearcă să-l faci să înţeleagă, Eva.

— Karen are dreptate, tată. Ia-ţi un concediu, te rog. Ce-ai spune de o călătorie în Europa? Fără să fiu medic, am impresia că o călătorie pe mare ţi-ar face cel mai

mare bine.

— Este posibil.

D-rul MacClure se ridică şi începu să se plimbe cu paşi mari de-a lungul peluzei.

— Şi d-ta ar trebui să-l însoţeşti, Karen, insistă Eva.

Karen dete din cap cu un zâmbet şters.

— Rădăcini prea adânci mă ţintuiesc aici, draga mea. Dar John trebuie să se îndepărteze un timp.

— Te vei decide tată?

D-rul MacClure se opri brusc.

— Fii fericită şi încetează să te mai preocupi de mine, fetiţa mea, spuse el. Tu eşti complet fericită, nu-i aşa?

— Da tată.

Karen privi cu un zâmbet absent cum tatăl şi fiica se îmbrăţişau, ca şi cum tot timpul s-ar fi gândit la altceva.

D-rul MacClure se îmbarcă pentru Europa la sfârşitul lunii iunie. Slăbise încă şi hainele atârnau jalnic pe el.

August veni şi trecu. Drept răspuns la scrisorile sale zilnice, Eva primi veşti rare de la călător. D-rului MacClure nu-i prea plăcea să scrie şi scrisorile sale îi semănau... precise în amănunte şi foarte impersonale. Purtau pe rând ştampila din Roma, Viena, Berlin şi Paris.

— Vizitează toate somităţile mondiale ale cancerului! spuse cu indignare Eva, logodnicului ei. Cineva ar trebui să-l însoţească.

— Fiecare este liber să se distreze cum îi place, răspunse d-rul Scott râzând. Şi tatăl tău avea nevoie de distracţii. Nu i-am găsit nimic de ordin organic şi Dumnezeu ştie că l-am căutat cu atenţie. Lasă-l în pace.

Eva trăi în vara aceea într-un fel de agitaţie fericită. Pregătirea trusoului, ceaiuri oferite în onoarea ei de prieteni, week-enduri la malul mării cu Richard şi alte multe ocupaţii îi umplură timpul; o părăsise pe Karen şi îşi imputase des acest lucru. Gelozia creată în jurul ei de cucerirea ei neaşteptată nu făcea decât să-i mărească bucuria. Vară îmbătătoare!

D-rul Scott, din contră, era câteodată îngrijorat.

— Clientela s-a împuţinat în luna aceasta, îi spuse el într-o zi. Ştiu motivul.

— Vara este întotdeauna sezon mort, nu-i aşa?

— Da, dar…

O bănuială grozavă trecu prin mintea Evei.

— Richard Scott, să nu-mi spui că logodna noastră…

— Să fiu sincer, cred că da.

— Don Juan-ule, pleacă! strigă Eva. Foarte frumos! Să atragi toate aceste fiinţe care te părăsesc în ziua când o femeie a intrat de-a binelea în viaţa ta! Le cunosc eu, pleacă de aici! Femei de nimic… şi tu nu valorezi mai mult decât ele!

Izbucni în suspine. Era prima lor ceartă şi Eva şi-o puse la inimă. D-rul Scott făcu o strâmbătură ca şi cum ar fi călcat pe un şarpe.

— Draga mea! Sunt disperat… Şterge-ţi lacrimile. Sunt nebun după tine, auzi? M-ai ruinat, dar nu te iubesc mai puţin; şi dacă aceste blestemate ipohondrice m-au părăsit, lasă-le să se ducă la naiba!

— Oh! Dick, suspină Eva în braţele lui. Dick, dacă ai şti… Aş munci ca o sclavă, dacă ar fi nevoie. Orice numai să nu te pierd!

După ploaie, soare… necazul Evei se topi sub dezmierdările lui Richard care o împăcă pe deplin ducând-o să ia o cremă de ciocolată după care se dădea în vânt.

La începutul lui septembrie, d-rul MacClure îşi anunţă reîntoarcerea apropiată din Stockholm. Eva alergă la logodnicul ei şi-i anunţă vestea.

— E în drum, în momentul de faţă, observă d-rul Scott înapoindu-i scrisoarea.

— Karen este prevenită? Da, desigur. Tata trebuie să-i fi scris.

— Aşa se pare. De fapt, este viitoarea lui soţie.

— În legătură cu asta, Richard Scott…

Eva trase o floare dintr-un vas pus pe birou, pentru a o mirosi.

…Tot suntem la capitolul viitoarelor soţii…

Da?

— Oh! Dickie, nu face pe prostul!

Eva deveni roşie.

…Nu vezi că eu… Dick, când ne căsătorim?

Începu să râdă şi încercă s-o ia în braţe.

…Nu Dick. Este foarte serios de data aceasta.

O privire lungă; apoi d-rul Scott se aşează suspinând în fotoliul său turnant.

— Tu eşti cea mai tare, spuse el pe un ton iritat. Sunt prins şi bine prins. Credeam… dar am ajuns la punctul că mă gândesc la tine când mănânc şi când ascult piepturile bolnavilor.

— Dick!

— Aş fi râs dacă mi s-ar fi spus că voi mărturisi într-o zi unei femei: „Nu mai pot trăi fără tine”. Dar am ajuns la asta. La naiba, Eva, mă voi căsători cu tine în ziua întoarcerii bătrânului John!

— Oh! Dick, murmură Eva cu vocea sugrumată. Înconjură camera şi veni să se aşeze pe genunchii logodnicului ei, epuizată ca după o luptă grea.

Puţin mai târziu, Eva îl sărută pe Richard pe vârful nasului, înainte de a se smulge din braţele sale.

— Ajunge! Vreau s-o văd pe Karen, imediat.

— Rămâi aici, o vei vedea pe Karen în altă zi.

— Nu. Am neglijat-o într-un mod ruşinos, şi…

— Şi pe mine m-ai neglijat…

D-rul Scott apăsă o sonerie la îndemână.

…Nu mai primesc pe nimeni astăzi, d-ră Harrigan, spuse infirmierei sale.

— Bine, doctore.

După plecarea infirmierei, voi s-o ia din nou pe Eva pe genunchi.

— Dickie, dragul meu, lasă-mă, protestă Eva pudrându-se în grabă. Trebuie s-o văd pe Karen astăzi.

— De unde ţi-a venit această pasiune subită pentru Karen?

— Dă-mi drumul! Vreau să-i anunţ vestea cea bună,

prostuţule. Simt nevoia s-o împărtăşesc cuiva, ce vrei!

— Deoarece mă părăseşti, îmi voi face siesta, suspină d-rul Scott. Am petrecut noaptea la căpătâiul d-nei Maarten, ţinând-o de mână şi încercând s-o conving că o naştere nu este mai dureroasă decât scoaterea unui dinte.

— Săracul!

Eva îi sări de gât pentru a-l răsplăti de oboseala lui.

…Doamna Maarten este fermecătoare, nu-i aşa? Dormi uşor.

— Te voi revedea cel puţin diseară? De fapt ar trebui să sărbătorim…

— Dick! Nu, Dick… Da, promise Eva ieşind în grabă.

„Doamna Richard Barr Scott” murmură Eva, care făcuse drumul ca într-un vis fericit şi suna la uşa casei din Washington Square. „Doctorul şi d-na Richard…”

O servitoare necunoscută îi deschise uşa.

Mirată Eva îi puse întrebarea obişnuită:

— D-ra Leith este acasă?

— Da, d-ră. Pe cine trebuie să anunţ, vă rog?

— Eva MacClure. De fapt n-are rost să mă anunţi. Ce s-a întâmplat cu Elsie?

— D-ra Leith a concediat-o, cred, răspunse înlocuitoarea ai cărei ochi fără expresie, străluciră o clipă.

— Ai intrat de curând în serviciul d-rei Leith?

— Sunt de trei săptămâni dumneavoastră.

— Dumnezeule! strigă Eva pe un ton mirat. A trecut atâta timp fără s-o văd pe Karen? Unde o pot găsi pe d-ra Leith? În grădină?

— Nu d-ră. În camera sa.

— Mulţumesc.

Eva urcă fugind scara, urmărită de privirea mirată a servitoarei.

Subsolul unde se afla bucătăria şi camerele de servitori cât şi parterul ocupat de apartamentele de primire, corespundeau idealului unui bun decorator new-yorkez. Dar la primul etaj, Karen Leith şi Orientul îşi reluau

drepturile. Camerele nu conţineau decât mobile şi bibelouri, amintiri ale casei părinteşti din Tokio, aduse de Karen. „Ce păcat că atât de puţină lume cunoaşte acest adevărat muzeu!” gândea Eva urcând scările.

Întrezări o siluetă subţire îmbrăcată într-un kimono, care se strecura ca o umbră în budoarul lui Karen... Kinumé, servitoarea credincioasă! Intrând la rândul său în budoar, Eva văzu clar pe micuţa japoneză pătrunzând în camera stăpânei sale prin uşa de comunicaţie pe care o închise în urma sa. Observă chiar foaia de hârtie pentru scrisori, nescrisă, cu marginile neregulate şi delicat colorate, asemenea şi plicul, cu crizanteme roz deschis pe fond alb-gălbui pe care Kinumé o ţinea în mână.

Eva se pregătea să bată în uşa camerei, când Kinumé ieşi deandărătelea, cu mâinile goale, şi murmurând câteva cuvinte.

— Oi! Damaré! răspunse nerăbdătoare Karen din camera sa, în dialectul său.

— Go men nasai okaazan, sâsâi Kinumé închizând uşa repede, înainte de a se întoarce.

Bătrâna niponă trebuia cunoscută aşa de bine cum o ştia Eva, pentru a observa uşoara dilatare a pupilei ochilor, singura manifestare de surpriză pe care o avea vreodată.

— Lo, Eva, spuse cu accentul său melodios. Nu venit să vezi Missie de mult timp.

— Bună ziua Kinumé, răspunse Eva. Am remuşcări. Ce faci d-ta şi ce face Karen?

— Eu, bine mulţumesc.

— Este Karen ocupată acum?

— D-ta nu poţi intra acum, Eva. Missie scrie. Missie curând gata.

Eva începu să râdă.

— Linişteşte-te Kinumé, nu aş deranja-o pentru nimic în lume. Voi aştepta.

— Mă duc s-o anunţ pe Missie.

Kinumé puse mâna pe clanţa uşii. Eva o opri.

— Nu-i nevoie s-o deranjezi. Nu sunt grăbită, Kinumé. Voi aştepta citind.

Kinumé se înclină; apoi cu mâinile în mânecile sale largi se îndreptă cu pasul săltăreţ spre cealaltă uşă pe care o închise în urma sa. Rămasă singură, Eva începu să-şi scoată jacheta şi pălăria apoi se apropie de oglindă. Trecu pieptenele prin păr, se pudră... Oh! sărutările lui Dick rămâneau însemnate pe buzele decolorate în parte. Nici nu-i dăduse voie să le rujeze înainte de plecare! Eva mânui cu dibăcie tubul de roşu; apoi se apropie de una din ferestre pentru a privi grădina plină de mister sub soarele ce asfinţea.

Ferestrele aveau gratii. Biata Karen! Ce copilărie de a fi pus aceste bare de fier la ferestrele de la camera sa şi budoar! New-Yorkul rămăsese pentru ea un oraş care o neliniştea, plin de pericole nebănuite... De ce părăsise pentru totdeauna Japonia?

CAPITOLUL IV

Cronometrul de pe bord care dădea ora din New-York arăta fix 17,30. „The Panthea” îşi urma drumul pe o mare ca untdelemnul; orizontul se întuneca spre est şi d-rul MacClure întins pe un şezlong fixa cu un aer absent linia ce se forma la întâlnirea cerului cu oceanul.

Puntea superioară era goală, pasagerii îmbrăcându-se pentru masa de seară. Singur, un tânăr înalt purtând un pince-nez sub cascheta sa de pânză se apropia cu pasul nesigur oprindu-se din când în când pentru a se apleca peste balustradă şi a arunca valurilor liniştite o privire de reproş. În clipa când trecu pe lângă d-rul MacClure faţa i se lumină, devenind din verde galbenă.

— Dr. MacClure!...

Savantul întoarse capul pe pernă şi-şi privi interlocutorul cu oarecare mirare.

— Nu mă măi recunoaşteţi doctore? Queen. V-am fost prezentat în mai trecut, la garden-party-ul dat de logodnica d-tale.

— Într-adevăr, spuse d-rul MacClure cu un zâmbet scurt. Ce faci d-le Queen? Ai călătorit bine?

— Doamne sfinte…

— În ceea ce mă priveşte, nu voi uita. Răul de mare nu m-a părăsit de la Southampton. Fără îndoială nu voi fi niciodată un marinar bun.

Dl. Queen zâmbi sub masca sa verzuie.

— Eu de asemeni. Îndur de la plecare chinuri de infern.

Dacă am aceeaşi faţă tristă ca şi d-ta, doctore…

— Toată vina n-o are răul de mare, mormăi d-rul MacClure. Fiica şi logodnica mea m-au îmbarcat cu forţa pentru Europa cu cele mai bune intenţii din lume. La drept vorbind, nu mă simt deloc mai bine decât la plecare.

Dl. Queen spuse:

— Putem să ne luăm de mână, doctore. În ceea ce mă priveşte, tatăl meu, inspectorul Queen de la poliţia din New York, este acela care m-a obligat să plec. Dacă avusesem un oarecare profit din călătoria mea în Europa, drumul pe vapor m-a făcut să-l pierd.

— Ah! îmi aduc aminte. Scrii romane poliţiste, nu-i aşa? Ia loc, d-le Queen. Ia loc, te rog. N-am citit niciuna din cărţile d-tale – ar fi peste puterile mele – dar toţi prietenii mei…

— Fără îndoială mi-au adresat scrisori de acuzare, suspină Ellery Queen, lăsându-se să cadă pe şezlongul cel mai apropiat.

— Să ne înţelegem, reluă doctorul cu însufleţire. Nu-mi plac romanele poliţiste, în general; dar n-am nimic de spus în mod particular despre ale d-tale, aceasta se înţelege de la sine. Am groază de expunerile ştiinţifice de cele mai multe ori greşite şi totdeauna incomplete, asta este… fără supărare, nu-i aşa?

— Fără cea mai mică supărare.

…D-ra Leith vă însoţeşte? întrebă tânărul.

— Cum? Nu, Karen a rămas la New-York.

— O schimbare de aer i-ar fi făcut cu toate acestea bine, cred. Părea foarte obosită în mai.

— Da, Karen este epuizată.

— Am impresia că preferaţi să rămâneţi singur doctore, făcu Ellery, zâmbind.

— Nu, nu, ia loc. Sunt puţin obosit, asta este tot… Nu este niciun mister la mijloc; Karen suferă de o timiditate excesivă, s-ar spune chiar fobie. Are teamă de spărgători şi alte copilării.

— Am observat ferestrele cu gratii. Nimic nu dăunează mai mult sănătăţii decât să trăieşti într-o frică continuă şi fără sens. De bună seamă tributul unei vieţi petrecute în Japonia.

Readaptarea la mediul nou se face greu.

— Karen este o exilată.

— Se spune că nu părăseşte niciodată locuinţa chiar pentru un week-end şi că îşi duce viaţa în apartamentele sau în grădina sa.

— Este adevărat.

— D-ra Leith îmi aduce aminte de Emily Dickinson[3]. S-ar putea jura că a avut o tragedie în viaţa ei.

D-rul MacClure se întoarse şi-l privi pe Ellery în faţă.

— Ce te face să crezi aceasta? întrebă el.

— Cum? Am nimerit, din întâmplare?

Celălalt lăsă să-i cadă capul pe pernă şi aprinse o ţigară.

— Da. Un eveniment tragic… este mult timp de atunci.

— O dramă de familie? insistă Ellery, împins de o curiozitate naturală.

— O soră a lui Karen, Esther…

Se făcu linişte, apoi spuse:

— Le cunoscusem pe amândouă în Japonia în 1913, câteva luni înaintea războiului.

---

3 Poetă americană (1830 -1886) care a avut o viaţă singuratică şi enigmatică (N.ed.)

— O dramă în familie, spuneaţi? întrebă Ellery pentru a-l încuraja să continue.,

D-rul MacClure duse brusc ţigara la gură.

— Să nu mai vorbim de aceasta, dacă îmi dai voie d-le Queen.

— Iertaţi-mă.

După un moment Ellery întrebă:

— Ce v-a făcut să câştigaţi Marele Premiu Internaţional, doctore? Cum chestiunile ştiinţifice nu sunt deloc resortul meu aş fi fericit să…

Fizionomia savantului se lumină.

— Dovada celor ce tocmai spuneam… sunteţi toţi la fel.

— Cum asta?

— Oh! Răsplata lucrărilor mele este prematură. Reluând studiul lui Warburg din Berlin, referitor la influenţa anumitor enzime asupra procesului de oxidare în celulele vii, am găsit un drum care părea interesant. Primele rezultate obţinute sunt încurajatoare şi pentru moment nu pot să-ţi spun mai mult.

— Credeam că această boală, cancerul, este de natură microbiană.

— Ce greşeală! Cine naiba a putut să vă pună această idee în cap? Origine microbiană. Am auzit şi asta!

Ellery lăsă capul în jos sub un dispreţ atât de zdrobitor.

— Am… Nu este asta?

— Ai rămas mult în urmă Queen, spuse savantul pe un ton iritat. Am dat la o parte teoria microbiană a cancerului de acum douăzeci de ani, în epoca când aveam toate pretenţiile fără să am competenţă. Câţiva dintre colegii mei lucrează acum cu hormoni, m-aş fi mirat să ducă şi asta la ceva.

Un steward se opri în faţa celor doi bărbaţi.

— D-rul MacClure? Sunteţi chemat de New-York la telefon, domnule.

Doctorul se ridică în grabă cu faţa întunecată.

— Iartă-mă, spuse el lui Ellery. Trebuie să fie fiica mea.

— Pot să vă însoţesc? întrebă Ellery ridicându-se şi el.

Aş vrea să spun două cuvinte comisarului.

Când comunicaţia fu stabilită şi d-rul MacClure vorbi, Ellery îl văzu devenind ţeapăn şi strângând receptorul cu un gest convulsiv; deveni îngrozitor de palid şi corpul său masiv se prăbuşi ca acela al unui om lovit de moarte. Era oare doctorul pradă unei crize de inimă? Ellery crezu la început aceasta; dar îşi dădu imediat seama de greşeala sa, căci cauza acestor simptome alarmante erau morale şi nu fizice. Faţa sa descompusă reflecta o mirare îngrozită.

D-rul MacClure ieşi din cabină, cu un deget băgat în guler, ca şi cum s-ar fi sufocat.

— Queen, spuse el cu o voce de nerecunoscut, Queen când debarcăm?

Ellery se repezi să-l susţină.

— Miercuri dimineaţa, răspunse el.

— Doamne sfinte! O zi şi jumătate…

— Doctore! Ce s-a întâmplat? Fiica Dvs…

— O nenorocire grozavă, murmură el. O nenorocire grozavă. Nu înţeleg nimic.

Ellery îl zgâlţâi.

— Pentru numele lui Dumnezeu, vorbeşte, doctore. Ce s-a întâmplat? Cine era la aparat?

— Cum?

Ochii injectaţi îl priveau fără să-l vadă.

— Cine era la telefon?

— Oh! bâlbâi d-rul MacClure. Oh! da. Poliţia din New-York.

CAPITOLUL V

O pendulă sună ora patru şi jumătate. Eva se întinse căscând. Romanul pe care-l luase la întâmplare era plictisitor… nu, să fim drepţi, cartea putea să fie interesantă dar ea nu putea lega două fraze. Eva avea

prea multe gânduri în cap: căsătoria, luna de miere, viitoarea ei casă, mobila şi atâtea alte lucruri!

Deodată, telefonul răsună în camera vecină. Drrr… Drrr… Eva îl auzi ca prin vis şi buzele schiţară un surâs fericit. Drrr… Drrr…

— Cum se face? se gândi Eva ridicându-se cu ochii fixaţi pe uşa de comunicaţie.

„Aparatul este pus pe biroul lui Karen, la îndemână atunci când lucrează” Drrr…

Karen se odihnea? Dar soneria ar fi deşteptat-o… Lucra oare în vechiul pod misterios? Dar… Drrr…

Poate că ea nu răspundea intenţionat la telefon. Era în stare! Un consemn sever interzicea să fie deranjată, sub orice motiv, atunci când scria. Dacă scriitoarea nu voia să răspundă aceasta n-o privea de fapt decât pe ea.

Eva se lăsă să cadă pe perne. Drrr… Drrr…

Deodată un gând trecu prin mintea tinerei fete, care se ridică înspăimântată. Kinumé îi spusese că stăpâna sa scria. Dar ce scria? Kinumé îi adusese o foaie de hârtie de scrisori şi un plic! Karen nu lucra deci la noul ei roman; scria o scrisoare. Dar în acest caz, de ce nu răspundea la telefon?

Drrr… soneria se opri de tot.

Eva se repezi cu grabă în camera de culcare încât uşa veni după ea îndată ce se lovise de perete. Cu inima bătând făcu înconjurul camerei cu privirea. Patul mic japonez era gol, de asemeni scaunul de sub biroul aşezat în faţa ferestrei triple, în celălalt capăt al camerei… Nimeni!

Tânăra fată înainta foarte neliniştită. Fiecare lucru părea să fie la locul lui – paravanul japonez bogat colorat, desfăcut lângă perete în cealaltă parte a patului, acuarelele, colivia goală agăţată deasupra mesei de la căpătâi. Kakemono-ul, opera celebră a pictorului japonez Oguri Sotan la care Karen ţinea atât, bibelouri nepreţuite… toate erau la locul lor, numai Karen nu era. Unde se dusese? Era în camera sa acum o jumătate de

oră; Eva o auzise vorbind cu Kinumé. Poate se urcase în podul său misterios interzis oricui, sau…

În acea clipă Eva zări în dosul biroului tălpile a doi papuci de Cenuşăreasă cu tocurile în sus, atârnând peste scara micii podele aşezată sub fereastra triplă. Picioarele lui Karen încălţate cu ciorapi albi, după moda japoneză, intrau în papuci şi se putea ghici şi un petic din kimono…

Inima Evei se strânse. Biata Karen! Leşinată… Eva înconjură biroul în fugă; Karen zăcea pe marginea podelei cu faţa la pământ şi cutele kimonoului său înfăşurând armonios corpul ei de copil. Eva deschise gura s-o cheme pe Kinumé.

Dar nu ieşi niciun sunet din gâtlejul ei sugrumat.

Închise şi deschise ochii de câteva ori, ca şi cum numai ei ar fi trăit în fiinţa sa lovită deodată de paralizie.

O pată de sânge pe estradă! Sânge!

Chipul lui Karen se profila pe parchetul ceruit pătat de sânge şi pe gâtul alb, o mică tăietură ca o gură deschisă cu buzele roşii… Eva îşi acoperi ochii cu mâinile.

Creierul său începu să funcţioneze puţin câte puţin când îşi lăsă în jos mâinile. Nemişcarea completă a lui Karen, obrajii săi de un alb vânăt, pleoapele sale ca marmura… Karen nu mai era în viaţă. Karen murise din cauza acestei îngrozitoare răni de la gât. Karen fusese asasinată…

Asasinată! Acest cuvânt lovea ca un ciocan în mintea Evei după cum soneria telefonului lovise liniştea desăvârşită acum câteva minute. Dar soneria se oprise în sfârşit, pe când gândul sinistru părea că nu va înceta niciodată. Eva căuta instinctiv sprijinul biroului pentru a nu cădea.

Mâna sa, care dibuia, dăduse peste un corp rece. Eva sări înapoi şi privi obiectul a cărui atingere o speriase; o bucată lungă de metal, ascuţită la un capăt şi încovoiată în inel la celălalt capăt. Cu un gest aproape inconştient, Eva apucă obiectul. „O jumătate a unei perechi de

foarfeci; este curios!” se gândi ea încurcată. Prin mica gaură rotundă destinată şurubului şi care menţinuse împreună cele două părţi, se vedea lumina zilei. Ce ciudată pereche de foarfeci…

Eva îşi înăbuşi un strigăt. Această lamă ascuţită, tăioasă… arma crimei! O mână criminală se servise de această parte a foarfecii pentru a o omorî pe Karen şi o ştersese înainte de a o arunca aici, pe birou! Degetele Evei se desfăcură de la sine, dând drumul instrumentului mortal care căzu într-un coş de hârtii pe jumătate plin. Instinctiv, Eva frecă de fustă mâna îngheţată de atingerea sinistră. Făcu înconjurul biroului şi căzu în genunchi lângă corpul lui Karen.

Deodată inima i se opri. Un rânjet se auzi în spatele său, tulburând liniştea camerei.

Eva se întoarse atât de repede încât ar fi căzut dacă n-ar fi reţinut-o biroul. Cu batista însângerată strânsă la piept, cu pupilele dilatate de groază, ea privea pe necunoscutul rezemat de pervazul uşii de comunicaţie… un bărbat tânăr care rânjea, cu ochii fixaţi nu pe faţa ei, ci pe mâinile care strângeau la piept o batistă înroşită.

Necunoscutul articulă cu o voce rară şi groasă:

— Nu mişca, frumoaso.

CAPITOLUL VI

Necunoscutul intră în cameră în vârful picioarelor. Văzându-l cum merge cu atâta grijă Eva fu cuprinsă de o nestăpânită dorinţă de a râde; dar râsul nervos îi muri pe buze atât de serioasă era înfăţişarea tânărului. Refuza, cu încăpăţânare să ridice ochii spre faţa ei, toată atenţia sa fiind concentrată asupra mâinilor.

„Batista însângerată” se gândi ea înfiorată. O aruncă jos înainte de a mai face un pas.

— Nu mişca, am spus.

Eva rămase nemişcată. Fără s-o părăsească din ochi necunoscutul merse îndărăt spre uşă, găsi pe dibuite clanţa şi o închise încet.

— Eu… ea… începu Eva.

— Niciun cuvânt. Stai acolo unde eşti lângă birou şi nu încerca să-ţi ascunzi mâinile. Vreau să le văd.

Camera începu să se învârtească. Eva închise ochii. „Vreau să-ţi văd mâinile”. Picioarele îi erau îngheţate; dar tâmplele îi băteau cu lovituri repezi. „Vreau să-ţi văd mâinile”.

Când Eva redeschise ochii, necunoscutul stătea în faţa ei, şi nu-i mai privea mâinile, ci faţa, trăsătură cu trăsătură. Simţea privirea lui nedumerită coborând de la frunte spre ochi, spre nas, spre gură şi bărbie… „Visez” se gândi ea într-un elan de speranţă. „Da, visez”. Pentru a se convinge închise ochii.

Nu-l auzea pe necunoscut mişcându-se; o nouă dovadă că era prada unui vis urât, căci dispăruse atunci când riscase o privire printre jene.

Dar vai! Întorcând capul, Eva îl descoperi pe podium, cu un genunchi la pământ lângă corpul lui Karen. Nu atingea nici cadavrul şi nici sângele… părea că deabia atinge podeaua. O expresie deosebit de atentă îi înăsprea şi mai mult figura sa brună şi uscată ca o frunză de toamnă; nu semăna cu niciunul din bărbaţii pe care îi cunoştea Eva, cu faţa sa de nepătruns, umerii largi, mâinile mari şi arse de soare, şi mlădierea sa de pisică. Ce slab era! Chiar Richard… Oh! Richard! Îmbrăcămintea sa era aleasă cu grijă, puţin chiar bătătoare la ochi: costum „Palm Beach” gris, cămaşa albastru închis, cravată de mătase albă, panamaua trasă pe ochi…

Examinarea cadavrului o dată terminată, necunoscutul se ridică cu o săritură uşoară şi începu să facă inventarul camerei, fără s-o piardă o clipă din vedere pe Eva. „Cine este? îşi repetă biata fată cu groază crescândă”.” Cine este? Nu-l văzuse niciodată şi nu putea fi un prieten al lui Karen sau vreo legătură de societate a lui MacClure… Era

prea deosebit de bărbaţii pe care-i cunoştea Eva, deosebit chiar şi de acei pierde-vară suspecţi din Times Square, obişnuiţii Pariului Mutual, deşi, cu aceştia din urmă, avea o vagă asemănare.

Cine era? Cum intrase în casă? Fusese în cameră înaintea ei? Dar nu, era imposibil. Numai cadavrul lui Karen se găsea în cameră atunci când intrase. Ce caută aici? În ce scop? Era oare un gangster? Unul din buzunare părea uşor umflat...

Inima Evei bătea cu putere. Tânărul se apropiase de ea şi cu brutalitate îi luă mâinile între-ale sale. Apoi îi ridică bărbia brusc. Dinţii Evei clănţăniră şi lacrimi îi veniră în ochi.

— Spune repede, frumoaso. Numele?

Evei i se păru că aude pârâind o mitralieră.

— Eva, Eva MacClure, răspunse ea cu o supunere de copil fermecat, de care ea fu cea dintâi mirată.

O uşoară contractare a degetelor de oţel o făcu să înţeleagă că-i cunoştea numele. Niciun muşchi nu se mişca pe faţa sa.

— La ce oră ai intrat?

— Pe la ora şaisprezece.

— De cine ai fost văzută?

— De servitori.

Eva se întreba nehotărâtă de ce răspundea interogatoriului acestui necunoscut. Dar părăsită de orice voinţă, se simţea ca o jucărie în mâinile sale.

— Japoneza?

— Kinumé adusese lui Karen o foaie de hârtie şi un plic, atunci când intrasem în budoar. Am auzit vocea lui Karen dar n-am văzut-o. Nu ştia că sunt aici. Kinumé ieşi din cameră cu mâinile goale, spunându-mi că stăpâna sa scria. I-am spus că n-am nevoie de ea şi am aşteptat în budoar.

— De ce?

— Voiam să-i anunţ lui Karen... voiam să-i vorbesc.

— Cât timp ai aşteptat?

— La ora şaisprezece şi treizeci, soneria telefonului răsună în această cameră. Suna cu insistenţă; apoi se opri…

Eva simţi că interlocutorul său era la curent cu acest apel rămas fără răspuns. Cum? De unde ştia ea că el avea cunoştinţă?

— Neliniştită deodată, intrai aici şi o găsii pe Karen moartă.

Printr-un suprem efort Eva reuşise să ajungă la sfârşitul frazei. Necunoscutul o măsură cu privirea cu o nedumerire vădită. Era imposibil să rezişti puterii dominatoare a ochilor săi cenuşii.

— Ce făceai cu această batistă însângerată?

Necunoscutul o împinse cu vârful piciorului.

— Am… am îngenunchiat lângă Karen. Am pus mâna în băltoaca de sânge şi m-am şters cu batista. Dădu drumul încet mâinilor ei. Eva simţi urmele lăsate de degetele sale.

— Bine frumoasa mea. Te cred prea prostuţă ca să poţi minţi.

Eva căzu la pământ şi izbucni în lacrimi ca un copil. Necunoscutul o privi plângând o clipă, în picioare, buimăcit. Fără să-l audă, Eva ghici că-şi reîncepuse plimbarea în jurul camerei.

Un geam zbură în ţăndări în spatele ei şi un proiectil îi atinse în treacăt părul, căzând în mijlocul camerei.

Necunoscutul care se pregătea să se urce pe podium ridică instinctiv braţul pentru a-şi proteja ochii de sfărâmăturile geamului de la fereastra din mijloc. Eva nu-şi dădu seama cum se ridicase, un elan irezistibil o aruncase lângă bărbatul brun, pe podium. Sângele, mica formă nemişcată, doi oameni privind împreună prin fereastră o grădină pustie… Spărgătorul de geamuri dispăruse.

Eva izbucni în râs. Râse ca o nebună fără să se poată opri. Râse cu lacrimi.

— Să arunci pietre în camera unde Karen… Karen…

O palmă puternică îi impuse brusc linişte. Eva se dădu înapoi, spre birou, cu obrazul aprins.

— Ţi-am spus să taci, articulă necunoscutul încruntând sprâncenele.

Ciudată scuză, căci era una: Eva putu să ghicească. El întoarse spatele imediat, ruşinat de a fi căutat să-şi justifice brutalitatea, şi nu de faptul că o lovise; aşa gândi Eva care dorea să leşine pentru a scăpa de acest vis urât.

Necunoscutul examină fereastra avariată, protejată pe din afară de gratii verticale puse la distanţe egale; amândouă geamurile ferestrei; care se deschidea de jos. Erau sparte.

Enigmaticul personaj trecu în cealaltă parte a camerei şi examină proiectilul. Apoi se uită la ceas.

O pietricică ca oricare alta, ovală, acoperită de pământ umed ca şi cum fusese ridicată din grădină. Tânărul o întoarse cu vârful piciorului. Cealaltă parte era lucitoare şi curată de tot.

— Nu-i interesant, articulă el pe un ton definitiv. Opera unui copil…

Dădu din umeri fără să mai dea atenţie incidentului.

— D-ră MacClure.

— Da? suspină Eva.

Înfipt pe picioare stătea în faţa ei.

— Eşti sigură că ai auzit vocea d-rei Leith când japoneza i-a adus foaia de hârtie?

— Sigură.

— Uită-te la hârtia de pe birou.

Eva se supuse. Recunoscu foaia cu marginile uşor dantelate, delicata împodobire a crizantemelor roz. Foaia mototolită ghem lângă plicul neîntrebuinţat.

— S-ar spune că-i aceeaşi, murmură Eva.

— Recunoşti scrisul d-rei Leith?

— Da.

Necunoscutul mototoli cu grijă hârtia şi o puse la locul ei. Apoi răscoli unul după altul sertarele biroului.

— Nu este hârtie de scrisori, observă el, terminând. Ascultă-mă bine, frumoaso, japoneza este afară din cauză. A dat foaia de hârtie stăpânei sale, apoi s-a retras. Foaia era nescrisă când ai văzut-o în mâinile lui Kinumé.

— Da.

— D-ra Leith a scris deci după plecarea servitoarei. Cea mai bună dovadă că ea trăia când o părăsise servitoarea… Bine…

Se uită pentru a doua pară la ceas.

— Ai stat tot timpul în budoar?

— Da.

— Cine a intrat în această cameră şi cine a ieşit în timp ce aşteptai?

— Nimeni.

De unde venea această tresărire la tânărul necunoscut? Puţin îi păsa. Karen murise şi… Ah! De s-ar putea ghemui în braţele lui Richard!

Necunoscutul alergă la uşă, trase cu urechea, apăsă încet pe clanţă şi privi în budoar. Erau numai două uşi: aceea de la palier şi aceea a camerei de culcare. Întrebă fără să întoarcă capul:

— Eşti sigură de ceea ce spui? Nu ai adormit câteva minute?

— Afirm că nimeni n-a trecut prin budoar.

Reveni cu o figură îngrijorată.

— Cât timp a stat japoneza în cameră?

— Mai puţin de zece secunde.

— La naiba! Karen a fost înjunghiată în timp ce d-ta erai în budoar. Spui că nimeni n-a trecut. Poţi să-mi explici cum a intrat asasinul în cameră? Ar fi putut la nevoie să fi fost ascuns înăuntru înainte de venirea lui Kinumé; dar cum a ieşit? Răspunde, ce naiba!

— Nu ştiu nimic.

Tâmplele Evei băteau dureros. La ce bun să se mai gândească? Aceasta părea fără importanţă. Mâna necunoscutului îi împurpura obrajii. De ce?

— Asasinul n-a ieşit de aici prin budoar. Foarte bine.

Ferestrele? Imposibil, gratiile sunt prea dese. Nu este altă ieşire decât uşa budoarului. La naiba toată această afacere!

— Te înşeli, murmură Eva. Mai este o uşă.

— Unde?

— N-o deschide, te rog din suflet. N-o deschide…

— Unde…

— Karen n-a dat voie nimănui, niciodată, să se apropie. Interdicţia se extindea asupra tuturor; chiar şi a servitoarelor…

Eva simţi pe frunte o suflare arzătoare de furie.

— Unde este această uşă?

— În dosul paravanului japonez.

Necunoscutul îl atinse din două sărituri şi-l închise cu un gest brutal.

— Unde duce ea? Repede!

— În pod. În mansarda unde Karen se închidea de cele mai multe ori ca să scrie. Nimeni nu s-a urcat vreodată. Nici chiar tatăl meu… Nu, n-o deschide!

Mânia necunoscutului se stinse deodată în faţa acestei uşi obişnuite, prevăzută cu zăvor care era tras pe dinăuntru.

— Închis în partea asta, murmură el. Ai umblat la zăvor?

— Nu m-am apropiat de paravan. De ce?…

Eva îşi astupă urechile ca să nu mai audă acel râs nesuferit.

— Nu… nu înţeleg.

— Eşti într-o situaţie foarte proastă, îngeraşule. Prefer situaţia mea.

Un zgomot sinistru se auzi de pe podium, care-i înnebuni pe cei doi tineri. Evei i se ridică părul în cap şi îşi dădu seama vag ce fel de zgomot era… un gâlgâit slab, un horcăit omenesc!

— Doamne sfinte! murmură Eva. Trăieşte… încă!

Necunoscutul trecu ca un fulger pe lângă ea.

Deschizând ochii, Eva îl văzu în genunchi pe podium.

Vocea aspră a tânărului întrebă:

— D-ră Leith. Cine v-a omo…

Fraza rămase neterminată. Un val de sânge roşu ţâşni din gura lui Karen. Eva îl văzu curgând pe parchet, înainte de a întoarce capul, apucată de o greaţă de neînvins.

Necunoscutul se ridică spunând:

— Aş fi jurat că-i moartă. S-a agăţat de viaţă ca…

Îşi aprinse încet o ţigară fără s-o privească pe Eva. Apoi reluă, cuvintele ieşindu-i cu rotogoalele de fum din gura cu buze subţiri şi aspre:

— Ce poţi spune ca să te aperi?

Eva abia auzi întrebarea. Nu putu decât să-l privească în tăcere.

— Nici nu eşti în stare să găseşti un alibi? insista el iritat. Ce m-a atras astăzi aici Dumnezeule? Mă apucă uluiala.

— Ai spus… ai spus că eu…

— Te afli într-o situaţie proastă, îngeraşule. Dacă nu eşti fiinţa cea mai mărginită pe care am întâlnit-o, atunci dimpotrivă eşti tare nu glumă.

Privirea lui căzu asupra ei, nedumerită şi pătrunzătoare.

— Ce vrei să spui? bâlbâi Eva. Nu…

— Această femeie trăia când ai intrat în budoar. Afirmi că nimeni n-a trecut prin el pentru a intra în cameră sau a ieşi, între plecarea japonezei şi sunetul telefonului. Nimeni n-a putut fugi prin ferestrele cu gratii. Nimeni n-a putut să scape prin uşa care ducea la pod pentru simplul motiv că zăvorul era pus pe dinăuntru. Atunci? Această cameră nu are nicio altă ieşire. Trage-ţi singură concluziile.

Eva înfiorată îşi freca ochii.

— Iartă-mă, murmură ea cu o voce foarte calmă. Moartea lui Karen m-a tulburat, încât nu mai ştiu ce-i cu mine… Cred că nu mă acuzi de a o fi…

O atrase spre el şi îi ridică capul privind-o drept în ochi.

— Cred ceea ce toată lumea ar crede în locul meu, aruncă el cuvintele pe un ton sălbatic. Nimeni n-a ieşit de aici, pentru că nimeni n-a putut ieşi. Este limpede? În afară de dumneata, nimeni n-a avut posibilitatea să dea lovitura!...

Faţa brună începu să se învârtească din ce în ce mai repede, contururile se ştergeau sub ochii ei. Richard, ajutor! Dick! Dick...

— Şi nu este totul, urmă vocea tulburată şi iritată. Eşti pe punctul de a face cunoştinţa poliţiei new-yorkeze. Karen Leith dăduse întâlnire unui inspector de la Biroul Central în această cameră azi după masă la ora 17 precis. Este exact ora 17 fără două minute.

Eva se auzi strigând slab:

— Nu! N-am omorât-o pe Karen! Aveţi milă! Credeţi-mă! Sunt nevinovată... nevinovată...

Dar dominând protestele ei, o voce interioară îi spuse: „La ce bun? Totul s-a sfârşit pentru tine: Dick, căsătoria, fericirea... viaţa”.

CAPITOLUL VII

O durere fizică o aduse pe Eva în simţiri. Necunoscutul îşi însoţea palmele ce i le aplica pe obraji cu fraze întretăiate.

— Vino-ţi în fire. Tocmai acum când secundele sunt numărate! Vino-ţi în fire!

Deschizând în sfârşit ochii, Eva se văzu întinsă pe covor, necunoscutul îngenunchiat lângă ea. O palmă, încă una...

— Opreşte, murmură Eva, împingând mâna care-i făcea rău...

Reuşi să se aşeze.

— Nu sunt un copil.

O ridică în picioare ţinând-o strânsă lângă el, de coate. Eva se simţi zgâlţâită fără milă.

— D-ta ai înjunghiat-o pe Karen, da sau nu? Răspunde, ce naiba! Să-ţi pierzi cunoştinţa!

— Nu, murmură Eva, n-am omorât-o pe Karen.

Ochii săi cenuşii erau în acelaşi timp atât de aspri şi bănuitori, atât de nedumeriţi şi tulburaţi ca acei ai unui copil nehotărât, încât îi era milă de el în ciuda oricărei logici.

— Dacă ai dat lovitura, mărturiseşte-mi. Pot să tac când vreau. Vorbeşte.

Mâinile mari, sursă de căldură şi putere, îi strângeau tare coatele.

— Eşti singura persoană din lume care avea posibilitatea să dea lovitura. Nu spera să mă înşeli. În afară de dumneata, nimeni nu s-a putut apropia de Karen.

— Dacă convingerea d-tale este făcută, de ce mă mai întrebi?

O îndepărtă pentru a o privi în ochi.

O privire lungă; apoi Eva suspină:

— Nu pot să-ţi dau decât cuvântul meu. Trebuie să te mulţumeşti cu atât.

Necunoscutul o împinse atât de brutal încât ar fi căzut, dacă nu era biroul în spatele ei. Gura dreaptă ca o linie subţire, se mişca imperceptibil şi Eva îl auzi înjurând încet:

— Afurisită!

Alergă la uşa podului scoţându-şi batista din buzunar şi Eva, fermecată, crezu că vede sărind un animal sălbatic.

— Ce vrei să faci?

Cu mâna învelită în batistă, necunoscutul încercă să deschidă zăvorul. Împingea micul buton de aramă într-o parte şi în cealaltă. Se ostenea degeaba, bara mobilă rezistă.

— Blocată!…

Făcu sforţări să tragă zăvorul.

— Batista însângerată. Arde-o. Repede.

— Să-mi ard batista? repetă Eva fără să înţeleagă De ce? Unde?

— În soba din budoar. Închide uşa de pe palier întâi. Ce aştepţi?

— Dar n-am…

— Am o cutie cu chibrituri în buzunar. Ia-o. Trezeşte-te, ce dracu'!

Eva nu mai era decât un instrument supus în mâinile sale; era mai bine aşa. Umblând în buzunarul hainei sale, în timp ce el se căznea cu zăvorul înţepenit, Eva simţi mişcările şoldurilor sale. Muşchii gâtului erau încordaţi şi umflaţi, buzele imperceptibile.

— Le-am găsit, spuse ea, strângând în mână cutia cu chibrituri.

Abia stăpânindu-şi scârba, ridică batista însângerată de colţul brodat cu iniţialele sale şi trecu în camera vecină, urmată de gâfâiala necunoscutului.

După ce închise uşa palierului, Eva îngenunche în faţa sobei.

O grămăjoară de cenuşă şi resturi pe jumătate arse erau mărturia unui foc recent. Eva se gândi în mod automat că seara fusese foarte rece având în vedere anotimpul… Biata Karen, ce friguroasă era!

Batista căzu în sobă şi Eva fu nevoită să aprindă trei chibrituri până să-i dea foc, atât de mult îi tremurau mâinile. Câteva bucăţele de hârtie înnegrite arseră; apoi batista fu cuprinsă de un sâsâit slab. Batista plină cu sângele lui Karen…

Eva fugi. Era peste puterile ei să vadă arzând sângele lui Karen. Ah! Să uite această batistă, să uite corpul întins pe jos, să uite totul…

— Nu mai pot rămâne aici! strigă ea apucând braţul tânărului necunoscut. Du-mă la Dick, oriunde… Ascunde-mă!

— Ajunge. Taci.

Nici nu întoarse capul. O pată de năduşeală umbrea stofa deschisă a hainei în adâncitura omoplaţilor.

— Poliţia…

— Tipul de la Biroul Central a întârziat. Un noroc

neaşteptat. Ai ars-o?

— Dar dacă poliţia nu m-ar găsi aici…

— Japoneza te-a văzut, nu-i aşa? Va vorbi… Ah! Slavă Domnului!

Zăvorul cedase, în sfârşit. Apăsă clanţa cu mâna învelită în batistă, deschise uşa.

— Nu înţeleg, spuse ea. Ce faci?

— Îţi asigur un mijloc de scăpare, răspunse el gâfâind fără s-o, privească. Care va fi răsplata mea îngeraşule?…

Eva se dădu un pas înapoi. Acesta era deci motivul pentru care…

— Ţi-l voi spune eu: un picior în spate. Aceasta mă va învăţa minte să-mi văd de treburile mele.

Îndoi cu grijă paravanul japonez pentru a descoperi uşa.,

— Ce faci acolo repetă Eva.

— Dau de gândit anchetatorilor. Uşa era zăvorâtă pe dinăuntru, astfel că am deschis-o. Îşi vor închipui că asasinul a intrat şi a ieşit pe aici. Vor crede că el a sărit gardul grădinii şi că a intrat prin pod…

Scoase un hohot scurt de râs.

— Am găsit acolo sus două ferestre, închise bineînţeles pe dinăuntru. Nimeni n-a putut intra pe acolo. Dar am deschis una.

— Nu înţeleg, murmură Eva. Visez… este imposibil.

— Cei de la Biroul Central îşi vor închipui că asasinul a coborât din pod în cameră, a asasinat-o pe Karen Leith şi a fugit pe acelaşi drum. Pudrează-te pe nas.

— Dar…

— Pudrează-te pe nas! Vrei să mă obligi s-o fac şi pe asta pentru d-ta?

Eva alergă în budoar să-şi ia geanta pe care o lăsase pe divan. Divanul pe care aşteptase, citind… Cât timp era de atunci? Un miros slab de fum se simţea în budoar.

Tovarăşul ei rămăsese în cameră privind în jurul său pentru a se asigura că nu uitase nimic.

Jos – amândoi auziră – răsună soneria de la uşa

principală.

Eva reuşi să-şi deschidă geanta. Dar îi fu smulsă din mâini, închisă şi aruncată pe divan. Se simţi ridicată în sus şi aruncată cu brutalitate pe perne.

— Prea târziu, mormăi tânărul. De fapt, este mai bine aşa… se vede că ai plâns. Pe ce-ai pus mâna?

— Cum?

— Vorbeşte, pentru numele lui Dumnezeu!

— Pe birou, podeaua, sub ferestre. Oh!

— Repede!

— Uitasem! Încă ceva. Pasărea cu pene colorate.

Eva întoarse capul de frica unei alte lovituri, atât erau de furioşi ochii cenuşii.

— O pasăre… Pene colorate… Ai înnebunit? Ascultă-mă bine; nu deschide gura, spune mereu ca mine. Plângi cât vrei. Leşină. Fă orice, dar vorbeşte cât se poate de puţin…

Ea nu înţelegea.

— Pasărea, jumătate de pasăre. Dar… Dacă vei fi întrebată, repetă ceea ce mi-ai spus mie când am venit. Nu spune, de exemplu că uşa era zăvorâtă. Ne-am înţeles? Ai găsit-o aşa cum este acum.

Se întoarse în fugă în cameră.

Plecase. Eva doborâtă cum era, auzea numai agitaţia inimii ei. Poliţia! Se auziră voci din hol şi paşi care se apropiau… „N-a înţeles”, gândi Eva acoperită de o sudoare rece. Jumătatea de foarfece împodobită cu pietre, găsită pe birou, reprezenta jumătatea unui corp de pasăre; lama era ciocul; mijlocul, corpul; inelul era piciorul. O crezuse nebună; dar ea pusese mâna pe această jumătate de foarfece!

Eva sări jos deschizând gura să-l cheme.

Cineva bătu în uşa budoarului.

Eva recăzu pe divan. Voi să strige:

„Intră!” Dar din gâtlej nu ieşi decât un sunet nearticulat.

În camera de culcare tânărul brun striga cu un ton grăbit:

— Allo, domnişoară! Allo! Allo! Dă-mi Biroul Central al Poliţiei. Allo! Dormi! Biroul Central al Poliţiei.

Cuvântul reveni mereu din ce în ce mai tare. Bătăile în uşă încetară şi uşa se deschise împinsă cu forţa.

În pragul uşii stătea un personaj slab, cu părul cărunt, pe cap cu o pălărie nou-nouţă, care făcea să pară şi mai vechi costumul său de stofă albastră. Servitoarea albă şi Kinumé priveau speriate peste umărul său.

— Cine cere legătura cu Biroul Central? se interesă noul venit, nemişcat, cu mâna dreaptă în buzunarul hainei şi privirea atentă.

— Cred…

Eva se opri aducându-şi deodată aminte de recomandaţiile ce i se dăduseră.

— D-ra Leith, fără îndoială? întrebă necunoscutul înclinându-se politicos.

— Biroul Central al Poliţiei, urla tânărul brun în camera vecină. Ce naiba este cu această linie blestemată? Allo! Allo, domnişoară…

Se auzea cum bătea furios în furca aparatului.

Noul venit se repezi spre cameră; dar mai repede decât el, tânărul brun îi aţinu calea la intrarea în cameră. De unde sta, Eva văzu întâlnirea.

— Trăiască poliţia! strigă tânărul brun. Trimite un reprezentant tocmai când cauţi să anunţi o crimă! Hello, Guilfoyle. Ce face doamna Guilfoyle?

Celălalt încruntă sprâncenele.

— D-ta aici? Ce înseamnă gălăgia asta?…

Se întoarse către Eva.

— D-ra Leith? Karen Leith? Am fost trimis…

Kinumé, de pe palier, vorbea repede în japoneză, dar tăcu fulgerată de privirea tânărului brun. „Cele două servitoare par să-l cunoască”, se gândea Eva cu un aer absent. Îl apucă pe Guilfoyle de braţ obligându-l să se întoarcă.

— Nu-i Karen Leith, prostule! Este d-ra Eva MacClure. Se scoate pălăria în faţa unei doamne.

— Ajunge, Terry, protestă Guilfoyle pe un ton tânguitor. Ce s-a întâmplat? Am fost trimis…

— Scoate-ţi pălăria, îţi spun…

Tânărul brun trase jos, râzând, pălăria nouă de pe capul proprietarului său, şi arătând cu degetul camera de culcare, spuse:

— O vei găsi pe d-ra Leith, acolo, înăuntru.

Guilfoyle luă pălăria şi şi-o puse în cap, înjurând.

— Jos labele, Terry Ring, mormăi el. Ce s-a întâmplat? O crimă ai spus? La naiba, dacă mă aşteptam să vin aici ca să constat o crimă!

„Se numeşte Terry Ring… Terence, în realitate” se gândea Eva. „Este alt om în prezenţa lui Guilfoyle, detectivul. Ce veselie deodată! Râdea, glumea…”

Numai ochii lui Terry Ring nu se schimbaseră. În loc s-o privească pe Eva, erau aţintiţi acum pe Guilfoyle cu intensitatea lor obişnuită.

Terry Ring se dădu la o parte cu o plecăciune ironică pentru a da voie detectivului să intre primul în cameră.

— Nu ţi-am spus de atâtea ori să te descoperi? Accepţi în sfârşit să-ţi scoţi această pălărie nenorocită?

Privirea zâmbitoare a lui Terry Ring urmă pe detectiv; dar cu mâna sa stângă, făcu un semn prietenesc spre Eva, atât de liniştitor, încât ea se ghemui pe divan, izbucnind în plâns.

Terry Ring urmă, în sfârşit, pe Guilfoyle în cameră şi închise uşa fără să mai întoarcă capul. Printre suspine, Eva auzi strigătul de mirare al detectivului Guilfoyle şi clincănitul telefonului mişcat de un deget nervos.

CAPITOLUL VIII

Pe neaşteptate budoarul se umplu de o mulţime

necunoscută. Eva numără, cu un aer absent, patru poliţişti din care doi în uniformă, un uriaş numit Velie, însoţind un inspector de statură mică, cărunt şi care părea să aibă mare autoritate, cu vocea sa dulce şi privirea ciudat de pătrunzătoare, apoi bărbaţi cu aparate fotografice, iar alţii având pensule şi tuburi!… Inspectorul se numea Breen sau Queen, Eva nu auzise bine numele şi ceilalţi îi arătau mult respect. Camerele se umplură de fum; te înăbuşeai pur şi simplu.

Un întârziat, un oarecare Prouty, purtând o trusă medicală şi având o ţigară stinsă în colţul gurii, se închise imediat în cameră. Tocmai ieşise când doi poliţişti intrară la rândul lor ţinând de mânere un sicriu de nuiele; când apărură din nou, după câteva minute, sicriul părea foarte greu, judecând după mersul lor greoi.

— Ce duc în acest coş, parcă ar fi o halcă de carne, se întrebă Eva care se credea în prada unui vis urât. Terry Ring, spectator ironic al activităţii poliţiştilor, găsea tot timpul posibilitatea să revină lângă ea, cu un cuvânt, un gest, sau o privire de îmbărbătare, încurajatoare.

Începu interogatoriul.

Terry Ring era un „self-made man”, un copil al mahalalelor, care avusese un număr nesfârşit de îndeletniciri în cursul celor douăzeci şi opt de ani ai săi; Eva le numără pe degete foarte miratã: vânzător de jurnale, controlor la o casă de împachetat, profesionist la baseball, profesor de înot, dublură la Hollywood şi acum „detectiv particular”. Trebuie să fi început devreme de tot, se gândea tânăra fată apucată dintr-o dată de milă pentru acest băiat înalt şi brun în care ghicea un orfan, un copil al străzii lăsat în voia instinctelor. Cum ajunsese Terry la situaţia sa actuală? Eva nu putuse culege nicio informaţie pozitivă în această privinţă; dar fusese vorba de un furt însemnat de bijuterii la Hollywood şi de o „star” recunoscătoare, aluzii pe care Terry Ring le primi cu o ridicare din umeri fără s-o lase din ochi pe Eva.

Inspectorul Queen revenea mereu la aceleaşi întrebări

precise: Când venise Terry Ring? Cum se face că nici Kinumé, nici Geneva O'Mara nu-l auziseră intrând în casă? Cum se explică faptul că nu erau urme de paşi pe pământul moale din grădină în locul unde asasinul cu siguranţă sărise când coborâse de pe acoperiş? În sfârşit: pentru care motiv Terry Ring se găsea la faţa locului?

— Nu fii încăpăţânat Terry, îi spuse inspectorul bine dispus. Te consider bun prieten, ştii doar. Ce făceai aici astăzi?

— Karen îmi dăduse întâlnire.

— Geneva O'Mara spune că veniseşi şi săptămâna trecută.

— Tot o întâlnire cu Karen, răspunse Terry făcând cu ochiul.

Cei doi bărbaţi începură să râdă şi inspectorul dădu din cap cu un aer mulţumit, ca şi cum orice declaraţie a d-lui Terry Ring era literă de evanghelie. Dar ochii săi pătrunzători mergeau de la Eva la Terry, apoi la Kinumé, pentru a se întoarce din nou la Eva.

— Şi d-ta, d-ră MacClure, ai auzit vreun zgomot oarecare în timpul celor douăzeci de minute cât ai stat în această cameră aşteptând pe d-ra Leith? Un strigăt, un cuvânt, un suspin, un zgomot.

Eva scutură din cap. Înalt şi zvelt ca un arbore tânăr, Terry Ring o privea peste umărul inspectorului.

— Citeam un roman şi… aveam alte gânduri în minte.

— Nu citeai prea atent aşadar după câte văd? insistă inspectorul cu un zâmbet.

— Eu… noi, logodnicul meu şi cu mine tocmai fixasem data căsătoriei noastre, suspină Eva. Bineînţeles…

— Oh! înţeleg. Cu mintea în altă parte, surdă la orice, sunt sigur. Ce păcat! Trebuie să fi fost desigur vreun zgomot.

Inspectorul se depărta, cu Terry Ring după el Eva îi văzu intrând în cameră. Camera…

Un sentiment de groază o copleşi. Coşul de hârtii… jumătatea de foarfece căzută din mâinile ei în coşul pe

jumătate plin de hârtii. Poate nu o vor găsi anchetatorii… Ba da. Nimic nu le scapă, niciodată, poliţiştilor. Vor şti imediat că era arma crimei, căutată de la început. Karen fusese înjunghiată. Vor căuta arma până când o vor găsi în coş. Dacă ar îndrăzni să se întoarcă în cameră…

Terry Ring urmase pe inspector fără să întâmpine cea mai mică împotrivire. Era acceptat de oamenii de la Biroul Central; se bucura de unele privilegii… Nici unui reporter nu i se permisese să urce la primul etaj: Eva auzea ziarişti la parter protestând cu indignare. Dar Terry Ring pleca şi venea după pofta inimii, în virtutea unor drepturi misterioase acordate de reprezentanţii oficiali ai poliţiei, care trebuiau, să-l cunoască destul de bine, pentru a fi siguri de cinstea sa. Terry Ring era deasupra oricărei bănuieli. De fapt era asta sau… sau din contră, anchetatorii îl bănuiau? Sau îi lăsau frâu liber ca să-l prindă. Pe Eva o trecură fiori.

Apelul telefonic preocupă în mod deosebit pe inspector, pe care Terry Ring îl urma zâmbind pas cu pas. De la apariţia lui Guilfoyle nu încetase să surâdă.

„Jumătatea de foarfece au găsit-o oare?” gândi Eva.

Inspectorul Queen o trezi din somnolenţa sa:

— D-ră MacClure.

Deschizând ochii, Eva văzu faţa surâzătoare a inspectorului. Un bărbat având o tuşieră şi cartonaşe imprimate stătea lângă ei.

Clipa temută sosise! Ce va spune inspectorul? Eva făcu o sforţare ca să-i prindă cuvintele.

— N-aveţi teamă, d-ră MacClure. Este vorba de o mică formalitate de natură să ne uşureze sarcina…

Cu coada ochiului Eva văzu pe Terry Ring ieşind din cameră. Inspectorul apăru şi el. Privirea Evei întâlni pe aceea a lui Terry şi întoarse capul. Ştia. De asemeni şi inspectorul… nu, nu putea avea decât bănuieli, deoarece nu poseda încă amprentele ei digitale. Terry Ring, îşi amintea desigur de pasărea cu pietre colorate de care îi

vorbise. El ştia.

— În spaima d-tale justificată trebuie să fi atins mobile, obiecte din camera de culcare, urmă inspectorul atingând-o părinteşte pe umăr. Ai pus desigur mâna pe unele obiecte şi în această cameră; s-o lăsăm la o parte, deoarece afirmi că nimeni n-a trecut prin ea, în prezenţa d-tale. Dar camera de culcare este importantă.

— Da, murmură Eva.

— Am ridicat mai multe serii de amprente în cameră şi este important să le identificăm cât mai repede. Trebuie să identificăm cele ale d-rei Leith, ale japonezei, ale d-tale şi aşa mai departe... procedând prin eliminare, vom reţine probabil cele care ne interesează.

— Se pare că le-aţi uitat pe ale mele, interveni Terry Ring.

— Oh! le vom lua ca şi pe celelalte, răspunse inspectorul râzând. Dar te cunosc îndeajuns ca să ştiu că n-ai lăsat niciuna. Dumnezeu să mă păzească să am vreodată de-a face cu tine!

Cei doi bărbaţi râdeau din toată inima.

Eva întinse mâinile sale, încordate ca să nu tremure, expertului de la serviciul antropometric. „Formalitatea” dură mai puţin de un minut şi Eva privi îngrozită cele zece amprente imprimate pe fişe speciale.

„Acum au amprentele mele” se gândea ea. „Totul s-a sfârşit... sfârşit”. Prea obosită ca să mai poată plânge, văzu pe inspector îndepărtându-se şi zâmbetul teribil al lui Terry o străpunse ca o sabie.

Eva se decisese să nu mărturisească nimănui că pusese mâna pe foarfecă, nici lui Dick, nici d-rului MacClure, nici chiar lui Terry Ring care putuse uita... Nimic nu dovedea, de fapt, că lăsase amprentele sale pe oţel.

Dick venea în grabă. Orice pericol era înlăturat. Nu mai avea teamă de Terry Ring, de inspector, de nimeni.

Căzu în braţele sale larg deschise. Dick! Duioşia,

neliniştea ce-o citea în ochii lui, o umpleau de fericire. Toată lumea o privea. Terry Ring ca şi ceilalţi. Ce importanţă avea? Se lăsă mângâiată, frecându-şi nasul ca un copil de pieptul tânărului dr. Scott.

Terry Ring o privea. Cu atât mai bine! De acum înainte, logodnicul ei era acolo pentru a veghea asupra ei. Celălalt putuse să se creadă indispensabil, dar nu era decât un străin. Dick era al ei, apărătorul ei…

Ridicând capul îl sărută pe d-rul Scott. Terry Ring zâmbi.

— Draga mea, micuţa mea dragă, repetă Dick, până când o simţi liniştită în braţele sale.

Apoi, cu o voce schimbată:

— Ce s-a întâmplat Eva? Nu înţeleg nimic. Nu-mi vine să cred.

Pericolul persista. Ce prostie să creadă că viaţa va continua ca înainte! „Ce se întâmplase?” Dar ce se întâmplase?… Îl pierduse pe Dick pentru totdeauna, iată teribilul adevăr.

Eva ridică capul încet.

— O nenorocire care nu ne atinge personal Dick. Karen a fost asasinată.

— Şi tu ai descoperit-o! Sărmana. Plângi, aceasta te va uşura.

O examină cu privirea sa pătrunzătoare de medic. Atâta calm nu i se părea natural… Dacă ar şti!

— Am plâns deja, Dick.

— Vei avea nevoie de tot curajul tău, draga mea. Gândeşte-te la tatăl tău. Moartea lui Karen, va fi o lovitură grea pentru el. La întoarcerea sa tu vei avea sarcina grea de a-l consola.

— Ştiu, Dick. Sunt gata.

— A fost deja anunţat, mi-a spus inspectorul. „Panthea” acostează abia miercuri dimineaţa. Eva, am impresia că nu mă asculţi. Un fel de presimţire m-a împiedicat să dorm după plecarea ta, m-a împins să te caut aici… Eva.

— Da, Dick.

Eva simţi braţele sale strângând-o mai tare.

— Am să-ţi fac o rugăminte. Să ne căsătorim numaidecât, draga mea, astă seară chiar. Te rog, Eva…

Să se mărite cu Dick! Realizarea imediată a dorinţei ei arzătoare… Cum putea răspunde cu atâta calm:

— Eşti nebun. N-avem hârtiile necesare.

— Mâine atunci? Le voi procura mâine. D-rul MacClure ne va găsi uniţi la debarcare. Vrei?

Eva îşi adună gândurile. Cum să-i spună că situaţia se schimbase cu totul în mai puţin de două ore? Va pune întrebări şi trebuia să-i ascundă adevărul cu orice preţ. Un laţ îi strângea gâtul… era de-ajuns ca cineva – inspectorul sau unul din oamenii săi – să tragă de frânghie şi se termina cu Eva MacClure. Ori dacă se mărita cu Dick acum, totul îl va strânge de gât în acelaşi timp cu ea. Nu trebuia să-l tragă în nenorocirea ei. Scandalul, ziarele, haita ziariştilor zeloşi… O voce, interioară îi sufla: „Vorbeşte. Mărturiseşte-i totul. Va înţelege. Te va crede. Te va apăra”.

Dacă anchetatorii aflau…

— Nu Dick! Nu.

Violenţa ei îl surprinse pe d-rul Scott.

— Dar Eva, credeam…

— Situaţia nu mai este aceeaşi, Dick. Moartea lui Karen, acest mister teribil, tata… fericirea noastră ar fi distrusă, Dick. Trebuie să ştim să aşteptăm încă puţin. Mă înţelegi, dragul meu, Spune-mi că înţelegi.

— Bineînţeles…

Îi mângâie mâinile; dar tonul său era lipsit de convingere şi inima Evei se strânse la vederea unor luciri tulburi în fundul ochilor săi.

— Iartă-mă. Nu trebuia să vorbesc. La tine m-am gândit în primul rând, draga mea. Speram…

— Ştiu, Dick. Eşti atât de bun! Oh, Dick!

Plânse în braţele sale şi privirea d-rului Scott se lumina din ce în ce la vederea lacrimilor ei. O barieră nevăzută părea să-i despartă de lumea zgomotoasă care-i

înconjura.

Brusc, Eva auzi vocea lui Terry Ring:

— Hello. Sursa nu este încă secată?

Eva ridică capul repede. Terry Ring îi învăluia, pe Dick şi pe ea, într-o privire zâmbitoare. Văzându-l atât de stăpân pe sine, atât de calm şi încrezător, s-ar fi spus că asasinatele, femeile în lacrimi şi secretele periculoase, făceau parte din existenţa sa zilnică.

D-rul Scott se sculă şi cei doi bărbaţi se priviră în faţă mult timp.

— Cine eşti dumneata? întrebă medicul pe un ton morocănos. Las-o în pace. Este destul de tulburată şi fără asta.

— Dick, interveni Eva, punând o mână pe braţul său. Te înşeli, Dick îţi prezint pe domnul Ring. El e acela care... care a intrat în momentul când am descoperit-o pe Karen.

— Oh! iartă-mă. Această dramă îngrozitoare...

— Desigur, răspunse Ring.

Apoi o privi pe Eva, care desluşi o întrebare şi un sfat grăbit în ochii săi cenuşii. Ce îndrăzneală incalificabilă! S-o pună în gardă contra unui elan de sinceritate faţă de logodnicul ei!

Dar Eva îşi aminti că-i ascunsese adevărul şi se simţi atât de singură şi părăsită încât dori pentru a doua oară, în câteva luni, să doarmă liniştită somnul de veci.

CAPITOLUL IX

Ziua de marţi trecu ca un vis urât. Chemată la Biroul Central, Eva îl regăsi pe Terry Ring; dar el nu-i adresă nicio vorbă. Slavă Domnului, prezenţa lui Dick făcu situaţia mai suportabilă. Eva semnă depoziţiile, răspunse la noi întrebări şi refuză cu încăpăţânare să mănânce. O telegramă de la d-rul MacClure, o aştepta când se întoarse seara acasă, însoţită de d-rul Scott.

Câteva cuvinte admirabile şi pline de o mare

simplicitate:

„Nu te necăji. Voi fi lângă tine miercuri dimineaţă. Cu drag. Tata”.

Ca să ajungă în gara portului, miercuri dimineaţa tinerii fură nevoiţi să facă ocoluri peste ocoluri pentru a evita reporterii. Prima persoană pe care o văzu Eva, fu Terry Ring plimbându-se în faţa biroului de vamă cu un aer plictisit. Nici nu luă în seamă pe noii veniţi, însă d-rul Scott îl privi o clipă cu sprâncenele încruntate.

— Aşteaptă-mă aici, spuse el Evei, aşezând-o pe o bancă în hol. Mă duc la informaţii.

O clipă după aceea, ridicând ochii, Eva îl văzu pe Terry Ring în faţa sa.

— Bună ziua, frumoaso. Arăţi mai bine astăzi. De unde ai luat pălăria? Îţi vine de minune.

— D-le Ring…

— Terry, pentru d-ta.

— Terry, n-am avut ocazia să-ţi mulţumesc pentru tot…

— Sunt un prost! Să nu mai vorbim de asta. Ascultă-mă Eva… Numele veni atât de uşor încât Eva nici nu observă. Ai spus versiunea adevărată logodnicului d-tale?

— Nu, murmură ea cu ochii fixaţi pe mănuşi.

— Bravo. Continuă să taci.

— Nu.

— Trebuie, ţi-am spus!

— Nu, este imposibil. Nu pot ascunde adevărul tatălui meu. Aş face rău d-le Ring.

— Terry, o mustră celălalt. Nu-ţi dai deci seama de adâncimea prăpastiei în care te găseşti. Eşti alternativ inteligentă şi mărginită!

O forţă irezistibilă o împinse pe Eva să-l întrebe:

— Terry, pentru ce te interesezi de mine?

Neprimind niciun răspuns, Eva înălţă capul cu bravură.

Văzu privirea sa în acelaşi timp furioasă şi încurcată şi continuă foarte repede:

— Dacă este în vederea unei recompense, eu…

Crezu că o va lovi în public.

— Ascultă-mă bine şi reţine ceea ce-ţi spun.

Se aplecă spre ea, cu faţa sa brună aprinsă de mânie. Apoi deodată calmându-se întrebă:

— Cât ai în geantă?

— Oh! iartă-mă.

— Ţi-a fost frică să nu-ţi dau lecţia pe care o meriţi, ei! Păzeşte-te să mai spui vreodată un astfel de lucru.

Eva se simţi foarte ruşinată; puse o mână înmănuşată pe braţul său, dar el se scutură nervos înainte de a se ridica cu pumnii strânşi.

— Îmi pare rău Terry. Dar pune-te în locul meu; cum puteam şti…

— Pentru că sunt un bădăran. Toate sunt la fel!

— Dar în sfârşit, de ce faci toate astea pentru mine?

— Să spunem că mi-am consacrat viaţa salvării tinerelor fete disperate şi să nu mai vorbim de aceasta.

— Ascultă Terry, dacă pot avea încredere într-un străin, pot de asemeni să am încredere în propriul meu tată?

— Cum vrei.

— Nu pot să te mai fac să rişti atâta şi să te expui şi mai mult.

— Şi cine te va ajuta să ieşi din această încurcătură, mă rog?

Eva avu o tresărire de mânie.

— Dick, logodnicul meu! Eşti cel mai…

— Pentru ce i-ai ascuns adevărul, în acest caz?

Eva lăsă ochii în jos.

— Aveai un motiv.

— Frica că te va lăsa?

— Nu!

— Numai un laş ar comite o astfel de infamie. Tremuri. Orice numai să nu ajungi să constaţi că inima ta este laşă. Mi-e milă!

— Eşti cel mai…

— Cunoşti exact situaţia d-tale. Acest vulpoi bătrân de

Queen are mirosul fin. L-am văzut la lucru de mai multe ori. Este bănuitor, ştii asta!

— Mi-e frică Terry.

— Ai şi de ce.

Îi întoarse spatele. Eva îl privi depărtându-se în ceaţă; ţinea capul sus şi mersul său continua să braveze cu o cruzime tinerească.

Terry Ring nu părăsi holul. Se întoarse lângă biroul de vamă unde imediat fu înconjurat de un roi de reporteri.

— „Panthea” este în carantină, anunţă d-rul Scott lăsându-se să cadă pe bancă. În urma unui aranjament special cu autorităţile din port, o barcă a poliţiei îi va debarca. Trebuie să fie în drum acum.

— Şi? repetă Eva.

— Tatăl tău şi un călător numit Queen. S-au cunoscut pe vapor, după câte am înţeles.

— Queen?

D-rul Scott dădu din cap cu un aer încruntat.

— Fiul inspectorului. N-are nicio legătură cu poliţia. Ellery Queen scrie romane poliţiste; mi se pare că l-am zărit la garden-party-ul dat de Karen.

— Queen, repetă Eva cu o voce slabă.

— La naiba dacă înţeleg ce caută el în această barcă, mormăi d-rul Scott.

Eva îşi aducea foarte vag aminte de revederea cu tatăl său şi de remuşcările pe care căuta să le uite cât mai repede. Hotărârea de a fi curajoasă dispăru la vederea tatălui său şi plânse în braţele lui ca în timpurile când păpuşile erau confidentele ei şi câmpiile din jurul casei din Nantasket, universul ei. Şi, ca odinioară, el fu acela care o consolă, atunci când ea îşi propusese…

Situaţia devenise şi mai dramatică datorită aspectului fizic al călătorului, care era de nerecunoscut, atât de mult slăbise şi îmbătrânise; ochii săi roşii luceau ca de friguri pe obrazul său palid, ca acei ai unui om care plânsese

mult în singurătatea cabinei sale.

Tovarăşul de drum al d-rului MacClure se eclipsase, după ce murmurase o frază scurtă de condoleanţe. Dar se întoarse repede, cu faţa întunecată venind din direcţia cabinei telefonice. „Probabil că a vorbit cu tatăl său!” gândi Eva înfiorându-se. La un cuvânt al său către cei în drept, formalităţile de debarcare se reduseră la minimum, iar reporterii se risipiră ca prin minune. După ce expedie bagajul d-rului MacClure la adresa sa, tânărul Queen simţindu-se bine în rolul său de înger păzitor îi conduse pe cei trei spre un taxi.

Eva reuşi să rămână puţin mai în urmă cu logodnicul său.

— Dick, aş dori să rămân singură cu tata... nu te superi?

— Să mă supăr? Proastă mică!...

D-rul Scott o sărută.

— Voi găsi un pretext pentru a pleca. Înţeleg perfect draga mea.

„Oh! Dick nu poţi înţelege!” gândea Eva. Dar îi zâmbi duios şi iuţi pasul pentru a ajunge pe Ellery Queen şi pe tatăl său.

— Iertaţi-mă d-le, spuse d-rul Scott acestuia. Sunt aşteptat la spital şi deoarece d-ta eşti aici...

D-rul MacClure îşi trecu mâna pe frunte cu un gest obosit.

— Du-te Dick, du-te. Voi avea eu grijă de Eva.

— Pe astă seară, draga mea.

D-rul Scott îşi îmbrăţişă din nou logodnica, aruncă o privire de sfidare lui Ellery Queen şi chemă un taxi.

— Dă-i drumul! strigă Ellery. Urcaţi d-ră MacClure

Eva rămase pironită locului, cu aerul îngrozit.

— Unde mergem tată?

— Îl însoţim pe domnul Queen. Nu avea grijă fetiţa mea.

— Dar tată, voiam să-ţi vorbesc.

— Poţi vorbi fără grijă în faţa d-lui Queen. Într-un fel l-

am angajat.

— Un angajament pur prietenesc d-ră MacClure, explică Ellery zâmbind. Vreţi să vă urcaţi?

— Oh! făcu Eva cu vocea sugrumată.

Ellery avu mult de furcă pentru a potoli elanul de bucurie cu care Djuna, tânărul „om la toate” al familiei Queen, salută întoarcerea idolului său. Reuşi să scape de el trimiţându-l la bucătărie să prepare cafea; dar când sosi cafeaua singurul subiect important nu fusese încă abordat.

Soneria uşii principale răsună. Djuna se duse să deschidă şi se găsi în prezenţa unui tânăr înalt şi brun care intră direct în salon cu mâinile în buzunar fără să fi fost invitat. Eva tresări.

— Bună ziua, Queen, spuse Terry Ring aruncându-şi pălăria pe cămin. Sper că-ţi mai aduci aminte de mine?

„Până aici” gândi Eva.

Ellery nu manifestă vreo nemulţumire faţă de această apariţie. Strânse cu prietenie mâna lui Terry înainte de a-l prezenta d-rului MacClure.

— Tatăl meu mi-a vorbit de rolul d-tale în această afacere tristă, spuse el apoi. Mi-a spus ce ştie, ceea ce în realitate nu-i mare lucru.

Terry zâmbi, măsură cu privirea pe D-rul MacClure care răspunse la fel şi se aşeză.

— Îl cunoşti deci pe d-l Ring? murmură Eva între două înghiţituri de cafea.

— Toată lumea îl cunoaşte. Terry şi cu mine suntem prieteni vechi, teroarea Biroului Central. Nu-i aşa Terry?

Ellery Queen o privi fix ca şi pe Terry Ring înainte de a întreba;

— Aş putea cunoaşte motivul acestei vizite neaşteptate?

— Prietenesc. Pur prietenesc, răspunse celălalt zâmbind.

— Ştii că eşti urmărit?

— Bineînţeles. N-are nicio importanţă.

— Am aflat că o urmezi pe d-ra MacClure ca o umbră de la asasinarea d-rei Leith. De ce?

— Este treaba mea.

— Şi a mea, interveni d-rul MacClure, cu vocea potolită.

— Eşti împins, din întâmplare, de grija ca d-ra MacClure să nu transmită vreo informaţie care să învinovăţească?…

Terry deschise un pachet de ţigări şi Ellery se ridică politicos pentru a-i oferi foc.

— Mulţumesc. Cine a putut să-ţi bage o astfel de idee în cap, Queen?

— D-rul MacClure şi cu mine am hotărât de comun acord să nu ne mulţumim cu declaraţiile făcute de d-ta tatălui meu, Terry.

— Bravo! Aceasta dovedeşte că şi doctorul şi-a dat seama de netemeinicia comunicărilor ce i s-au făcut.

Ellery se înconjură de un nor de fum.

— Cred că ar fi bine să lăsăm cuvântul d-rului MacClure. Eu răspund de Terry Ring, doctore.

— Tată, interveni Eva, nu putem amâna această convorbire cu d-l Queen pentru mai târziu? Aş vrea atât de mult să merg acasă! Aceşti domni ne vor ierta, sunt sigură.

D-rul MacClure puse mâinile sale grele pe umerii ei.

— Eva, trebuie să ştiu adevărul; fetiţa mea…

Niciodată nu-l văzuse pe tatăl său atât de palid, atât de grav… toate privirile erau aţintite asupra ei. Era prinsă în cursă…

— Eva, ai omorât-o pe Karen?

— Tată!

— Răspunde-mi fetiţa mea. Trebuie să ştiu.

— Ei, eu de asemeni, interveni Ellery. În realitate comiţi o mare nedreptate faţă de tatăl d-tale privindu-l astfel. Întrebarea vine de la mine, ca să-ţi spun drept…

Eva nu îndrăznea nici să facă vreo mişcare nici să-l privească pe Terry Ring. D-rul MacClure se lăsă să cadă pe divan şi Ellery urmă cu blândeţe:

— Suntem în patru. Pereţii n-au urechi şi tatăl meu nu este aici.

— Tatăl d-tale, murmură Eva cu voce sugrumată.

— Să punem lucrurile la punct, o dată pentru totdeauna d-ră MacClure. Factorul „sentiment” este complet exclus din domeniul ocupaţiilor noastre, respectiv ale tatălui meu şi ale mele. Un zid de nepătruns desparte vieţile noastre; metodele, vederile şi procedeele noastre sunt diferite. Inspectorul caută dovezi, eu caut adevărul şi cercetările noastre ne duc deseori în direcţii diametral opuse.

— La fapte Queen, interveni brusc Terry Ring. Ce ştii cu adevărat?

— De acord Terry. Să punem cărţile pe masă. Am fost în legături telefonice strânse cu tatăl meu de la moartea d-rei Leith. Am motive să cred că vă bănuieşte, pe d-ra MacClure şi pe tine.

Eva lăsă ochii în jos.

— Tatăl meu este duşmanul acţiunilor precipitate; dar am impresia că niciunul nici altul, n-aţi ieşit din zona periculoasă.

— Eva, fetiţa mea, pentru ce refuzi…

— Te rog doctore. Lasă-mă în primul rând să-mi definesc poziţia mea. Am învăţat să-l cunosc pe d-rul MacClure pe bord şi a cucerit stima şi afecţiunea mea. Tatăl d-tale mi-a vorbit mult despre d-ta şi d-ra Leith, d-ră MacClure. I-am promis tot concursul meu. Tatăl meu ştie. Începând din această clipă drumurile noastre se despart şi fiecare păstrează pentru sine informaţiile obţinute.

— La fapte, repetă Terry Ring. Pierdem timpul.

— Al d-tale este atât de preţios? Până acum nicio dovadă materială n-a venit să confirme teoria după care asasinul ar fi intrat şi ieşit pe fereastra deschisă a podului. Orice altă teorie este anulată dinainte, de împrejurări… numai dacă n-ai înjunghiat-o pe d-ra Leith chiar d-ta, d-ră MacClure.

— Oh! suspină Eva.

Terry tresări şi Ellery reluă:

— Iartă-mă că îţi vorbesc atât de brutal d-ră MacClure. Dar după cum am spus tatălui d-tale sunt obligat să am în acest fel de afaceri, o precizie matematică. Nicio dovadă nu întăreşte existenţa unei a treia persoane care s-ar fi servit de uşa şi fereastra deschisă pentru a pătrunde la d-ra Leith; şi după propria d-tale mărturisire, erai în camera învecinată.

— Eva… începu d-rul MacClure fără să poată termina.

— Dacă poţi să mă convingi de nevinovăţia d-tale voi pune totul în mişcare ca s-o fac să iasă la iveală, reluă Ellery cu multă blândeţe. Dacă eşti vinovată, prefer să renunţ imediat de a mă ocupa de această afacere.

— Să vă conving! strigă Eva ridicându-se dintr-o săritură. Cum ar putea cineva?

— Tu ai făcut? murmură doctorul. Răspunde, fetiţa mea.

Eva îşi dădu pălăria pe spate pentru a-şi strânge tâmplele cu mâinile.

— Voi înnebuni… Nimeni nu mă va crede. Nu pot să spun nimic, sunt prinsă în cursă!

— Ajunge, ordonă Terry cu voce înceată. Ajunge.

— Nu! N-am omorât-o pe Karen! Ce motiv aveam s-o suprim? Dick îmi promisese tocmai să mă ia în căsătorie la înapoierea d-tale, tată. Eram nebună de fericire, am alergat la Karen să-i spun vestea… Chiar dacă aş fi avut un motiv cum puteam s-o omor după ce plecasem de la Dick, lunea trecută? Să omor!

Ea se lăsă să cadă într-un fotoliu scuturată de suspine.

— Eram incapabilă să omor o muscă…

O lumină se aprinse în ochii doctorului, fixaţi asupra ei.

— Dar dacă v-aş spune adevărul, continuă biata fată cu disperare, dvs…

— Ajunge! o certă Terry. Adu-ţi aminte de ceea ce ţi-am spus!

— Da? insistă Ellery.

— Veţi fi obligaţi să mă credeţi vinovată. Toată lumea o

va crede. Toată lumea!

Începu să plângă cu capul sprijinit de braţul fotoliului.

— Toată lumea... afară de mine, poate, murmură Ellery.

Terry Ring privi umerii ei scuturaţi de suspine; apoi se întoarse spre fereastră fumând cu patimă. D-rul MacClure scoase pălăria fiicei sale şi îi mângâie uşor părul.

Ellery se apropie de Eva şi o obligă să ridice capul.

— Îţi voi spune totul, gemu ea.

Terry dădu drumul unei înjurături aruncând ţigara pe fereastră.

Mărturisirea sa fiind terminată, Eva se rezemă de spatele fotoliului închizând ochii. D-rul MacClure îşi trosnea încheieturile cu riscul de a-şi rupe un deget. De la geam Terry întrebă:

— Care este verdictul, Sherlock?

Ellery dispăru în camera sa închizând uşa. Ceilalţi auziră clinchetul telefonului apoi un murmur.

Ellery reapăru în sfârşit, spunând:

— Nu pot face într-adevăr nimic înainte de a fi vizitat casa. Am cerut tocmai lui Morel, omul de afaceri al d-rei Leith să ne întâlnească imediat. Am să-i pun mai multe întrebări. D-ra MacClure?

— Da? răspunse Eva fără a deschide ochii.

— Te rog, nu-ţi lăsa nervii să te învingă. Poţi să ne ajuţi foarte mult prin calmul d-tale.

— Mă simt deja mai bine.

— Eşti un profesionist Terry, urmă Ellery. D-ta ai determinat, în aparenţă, de la prima vedere, situaţia d-rei MacClure; ce părere ai?

— Nu trebuie să-i fie frică de nimic atâta timp cât treci sub tăcere detaliul uşii zăvorâte.

— „Detaliul”... hm!

Ellery făcu înconjurul salonului.

— Problema este încurcată. Admiţând nevinovăţia d-rei MacClure, faptul este imposibil. Nimeni n-a putut

pătrunde lângă d-ra Leith.

— Terry, ce făceai luni la d-ra Leith?

— Aceasta nu te priveşte.

— Aşteptam un alt răspuns de la un colaborator. Cum ştiai că ea aştepta un detectiv de la Biroul Central la ora 17, în urma unei întâlniri fixate prin telefon, duminică dimineaţa?

— Degetul meu cel mic mi-a spus.

— În sfârşit şi în special: pentru ce te-ai făcut complicele unei necunoscute pe care împrejurările o arătau ca ucigaşă.

— De data acesta îţi voi răspunde, spuse Terry întorcându-se. Am îmbrăţişat cauza Evei pentru că toate circumstanţele erau contra ei. Pentru că era singura suspectă. Pentru că situaţia era prea simplă...

Terry se apropie de Eva zâmbindu-i.

— Şi pentru că o cred sinceră. Dacă sunt un prost, Dumnezeu să mă ierte! Dar ţine-te bine, drăguţo. Te voi urma până la sfârşit.

Eva se înroşi; buza inferioară începu să-i tremure. Terry încruntă sprâncenele; apoi îi întoarse brusc spatele.

— Ţin să-ţi spun Ring, cât de mult apreciez...

Terry întrerupse fraza doctorului arătând spre Ellery.

— Mulţumeşte-i lui. Este şeful meu. La revedere.

Dispăru în vestibul şi ceilalţi îl auziră trântind uşa de la intrare în urma lui.

— Am impresia că ai făcut o cucerire, spuse Ellery lui Eva pe un ton sec. După câte ştiu, este prima femeie care se poate mândri cu această faptă.

CAPITOLUL X

Pe cine găsiră, spre marea lor mirare, d-rul MacClure, Eva şi Ellery Queen când ajunseră la casa din Washington Square? Inevitabilul domn Ring, în discuţie cu inspectorul

căruia părea să-i facă plăcere să asculte glumele acestuia. Queen tatăl şi fiul îşi spuseră din ochi bucuria de a se revedea după mai multe săptămâni de despărţire şi Ellery îi prezentă pe d-rul MacClure.

Impresionat de figura obosită a călătorului, inspectorul îi spuse:

— Ar trebui să te duci să te odihneşti, doctore. De ce să-ţi impunem această încercare chiar de astăzi. Putem foarte bine s-o amânăm.

D-rul MacClure trecu braţul după umerii Evei şi scutură din cap.

Inspectorul scutură din umeri; apoi se întoarse către fiul său.

— Iată budoarul d-rei Leith. Camera se află alături. Nu s-a mişcat nimic din loc afară de cadavru.

Ellery traversă repede budoarul pentru a trece în camera de culcare. Ceilalţi îl urmară în tăcere.

După o privire lungă în jurul camerei, Ellery întrebă:

— S-a găsit arma?

— Da… cred că da.

Mirat de rezerva tatălui său, Ellery ridică ochii; apoi se îndreptă spre birou pe care-l scotoci cu atenţie.

— Apropos, reluă el brusc, când şi pentru ce a solicitat d-ra Leith vizita unui detectiv?

— A telefonat la Biroul Central duminică dimineaţa, pe la ora 9 pentru a ruga să-i trimită pe cineva a doua zi, luni, la ora 17. Guilfoyle fu desemnat. Venind aici, găsi cadavrul d-rei Leith, pe d-ra MacClure şi Terry Ring. D-ra Leith nu precizase motivele, nu le vom cunoaşte, fără îndoială, niciodată. Kinumé, servitoarea sa japoneză, o auzise telefonând Biroului Central, continuă inspectorul, prevăzând obiecţiunea fiului său.

Apoi întorcându-se spre Ring, sfârşi zâmbind:

— Acum Terry, începe. Goleşte sacul.

— Ascult şi mă instruiesc, răspunse celălalt pe un ton sec.

— Ai telefonat de mai multe ori lui Karen Leith

săptămâna trecută; între altele, duminică după amiază, mi-a spus Geneva O'Mara. Ce fel de afaceri aveai cu d-ra Leith?

— Cine v-a spus că aveam „afaceri"? Mă jigniţi domnilor poliţişti.

Inspectorul dădu din umeri filosofic; el mai bine ca oricine ştia să-şi aştepte momentul. Ridicând ochii spre colivia goală agăţată pe perete, Ellery întrebă deodată:

— Este un simbol, sau o pasăre ocupa această colivie când trăia d-ra Leith?

— Nu ştiu nimic răspunse inspectorul. Era goală când ai intrat aici luni, d-ră MacClure?

— Nu-mi mai aduc aminte. Eu…

— Era goală, întrerupse Terry.

— Oracolul a vorbit, anunţă Ellery. O colivie presupune o pasăre… Cunoaşteţi probabil pe ocupanta acesteia, doctore.

— M-am uitat puţin la ea, drept să spun. Karen ţinea mult la ea şi-o îngrijea ca pe un copil, este tot ce ştiu. Kinumé va putea să vă informeze mai bine decât mine; este o pasăre din ţara sa, adusă ca şi ea de la Tokio, acum 9 ani.

— Ce minune! strigă Ellery, luând colivia din mâinile bătrânei japoneze. Îmi aduc aminte de d-ta Kinumé. Eşti foarte îndureratăcă ai pierdut-o pe stăpâna d-tale, nu-i aşa.

Kinumé lăsă în jos ochii înroşiţi de lacrimi.

— Biata Missie! Este o mare nenorocire, domnule.

— Cum se numeşte această pasăre în ţara d-tale, Kinumé?

— Kashi-dori. Dvs spuneţi gaiţă. Kashi-dori din Liou Kiou, ţara mea. El foarte bătrân.

— O gaiţă din Liou Kiou, murmură Ellery gânditor. De ce nu ocupă colivia din camera aceasta, Kinumé.

— El ba în una, ba în cealaltă, agăţată în camera cu soare. El face zgomot noaptea, împiedica Missie doarme…

Kinumé începu să plângă cu faţa ascunsă în mânecile kimonoului.

— Missie îl iubea. Missie îl iubea mai mult ca orice. Ea îl îngrijea.

— Animal nesuferit, mormăi între dinţi Geneva O'Mara de la uşă.

Apoi speriată de sunetul vocii sale voi să bată în retragere. Ellery o rechemă.

— Ce-am auzit? Rămâi te rog.

Ea se opri buimăcită şi încăpăţânându-se.

— N-am spus nimic.

— Ba da. De ce să urăşti atât această pasăre?

— D-ra Leih era nebună. Ne făcea viaţa imposibilă. Servitoarea se apropie de uşa budoarului privind cu frică pe inspector.

— Apropie-te, îi ordonă Ellery. Nimeni nu-ţi face niciun rău.

— De ce atâta vorbă în jurul unei păsări, spuse cu asprime inspectorul.

— Mă informez, asta este tot. Cum te numeşti şi de cât timp eşti aici?

— Geneva O'Mara. Trei săptămâni.

— D-ta îngrijeai pasărea?

— Kinumé m-a însărcinat. Dar se îmbolnăvise din primele zile ale venirii mele. A trebuit s-o îndop cu carne tocată şi cu ouă, dar afurisitul animal a profitat pentru a zbura în curte. Am suferit chinurile iadului ca s-o prind; stătea nepăsătoare pe acoperiş şi credeam că d-ra Leith va căpăta un atac de inimă, atât era de înfuriată. Puţin a lipsit ca să nu mă dea afară. Nu stătea nimeni aici. Elsie – ultima cameristă – mă prevenise. Nimeni, afară de ea…

Geneva O'Mara arătă pe Kinumé cu un deget răzbunător.

— Soi rău! strigă Kinumé ai cărei ochi încercuiţi aruncau fulgere.

— Taci, japoneză afurisită!

O privire a d-rului MacClure o puse pe Geneva O'Mara

pe fugă. Gaiţa, din Liou Kiou scoase unul din strigătele sale răguşite şi doctorul spuse pe un ton răstit:

— Pentru Dumnezeu, ia-o.

— Aceste păsări ale nenorocirii! înjură Terry Ring.

— Te poţi retrage, spuse Ellery lui Kinumé.

Bătrâna femeie se înclină umilă înainte de a ieşi, ducând cu ea pasărea prizonieră în colivia sa.

Ellery desfăcu foaia de hârtie japoneză mototolită pe birou, când un individ de statură mică, burtos şi chel, intră în cameră.

— Morel, avocatul d-rei Leith, anunţă noul venit. Bună ziua inspectore; omagiile mele d-ră MacClure. Ah! doctore! Primeşte condoleanţele mele. Ce tragedie îngrozitoare! Fără îndoială opera unui dement... Dl. Ellery Queen dacă nu mă înşel? V-am recunoscut după fotografii.

Avocatul oferi o mână umedă.

— Da, răspunse Ellery. Cunoaşteţi pe toată lumea afară de d-l Ring.

— Încântat, d-le Ring... Ce doriţi de la mine, d-le Queen?

— Aţi citit această scrisoare?

— Da, ieri. Mă surprinde, căci clienta mea a lăsat-o neterminată. Nu găsesc decât o explicaţie: d-ra Leith fusese întreruptă de... de...

Omul de afaceri tuşi.

— Cine a mototolit foaia în acest caz? întrebă cu dispreţ Terry.

Ellery îi aruncă o privire; apoi citi scrisoarea cu scrisul mic şi ordonat şi datată de luni după-amiază.

„Dragul meu Morel,

Din conturile mele ies la iveală „credite blocate” în străinătate, provenind din drepturile de autor neplătite. Suma cea mai importantă este datorată de autorii germani supuşi legii noi asupra exportului de numerar.

Am şi alte creanţe mai puţin importante în Spania, Italia, Franţa şi Ungaria... Fii atât de bun şi întocmeşte o listă completă şi caută să efectuezi o acoperire imediată. Caută să obţii un aranjament de înţelegere relativ la schimbarea de credit între Hardesty şi Fertig; am auzit că unii autori au beneficiat de acorduri de acest fel între editorii lor englezi şi germani.

Nu-i asta totul, Morel. Cealaltă afacere despre care am să-ţi vorbesc este foarte importantă şi confidenţială. Ştiu că pot conta pe discreţia d-tale absolut...”

— Hm! făcu Ellery, d-ra Leith s-a oprit înainte de a fi expus „afacerea importantă şi confidenţială”. Cred că Terry are dreptate. S-a răzgândit, pur şi simplu.

D-rul MacClure şi Eva se apropiară de birou pentru a citi scrisoarea, sprijiniţi unul de altul.

— În ce priveşte afacerea importantă şi confidenţială nu văd decât un testament, sugeră doctorul dând din cap.

— Testamentul d-rei Leith era făcut de mult timp, răspunse avocatul şi este depus la mine. Clienta mea a lăsat moştenire toate bunurile ei mobile şi imobile Universităţii Imperiale din Tokio, în memoria tatălui său.

— Testamentul ei nu conţine niciun legat personal? întrebă Ellery.

— Niciunul.

— Şi d-ra Leith nu arătase niciodată intenţia de a-şi schimba dispoziţiile testamentare în vederea unei apropiate uniri cu d-rul MacClure?

— Nu d-le Queen. Clienta mea mi-a vorbit din nou de testament nu mai departe de săptămâna trecută şi sunt sigur asupra acestui punct.

— N-are niciun sens, interveni d-rul MacClure.

— Dar nu era nimeni – un individ, bineînţeles – care ar fi putut beneficia de încrederea d-rei Leith?

— Ne pierdem timpul, decretă Terry Ring.

— Niciun suflet, răspunse Morel. Cele mai însemnate resurse ale clientei mele proveneau din venitul unei averi

mari lăsate de o mătuşă din partea tatălui, decedată de mult timp. După clauzele testamentului mătuşii, d-ra Leith nu trebuie să intre în posesia capitalului decât la vârsta de 40 de ani împliniţi.

— O avere mare, spui? D-ra Leith era deci foarte bogată?

— Totul depinde de ceea ce vrei să înţelegi prin „foarte bogată”. De fapt, chestie de comparaţie... Ah! Ah! Clienta mea, putem spune, avea o viaţă îndestulată.

— Nu mai înţeleg nimic. Vorbeai tocmai acum de o avere mare moştenită de d-ra Leith de la o mătuşă, şi...

— Oh! dar nu era decât o speranţă. D-ra Leith murise înainte de a atinge vârsta stipulată în testament. Aniversarea ei de patruzeci de ani cădea în octombrie... într-o lună, pe cuvântul meu!

— Este interesant, ca să nu spunem mai mult.

— Şi foarte regretabil. Defuncta mătuşă se gândise la orice eventualitate şi îşi luase dispoziţiile. În caz de deces al d-rei Leith înainte de patruzeci de ani, averea trebuia să revină celei mai apropiate rude a sa.

— Care este?

— Nimeni. D-ra Leith era absolut singură pe lume, aşa îmi spusese. Acum averea mătuşii revine unor instituţii de caritate indicate în testament de această doamnă.

Inspectorul îşi scărpină bărbia cu un aer gânditor.

— Aveţi cunoştinţă de vreun pretendent al d-rei Leith înlăturat în trecut, d-re MacClure? întrebă el în sfârşit.

— Nu. Aş fi fost primul... şi ultimul bărbat din viaţa sa.

— D-le Morel, interveni Ellery, erai la curent cu afacerile personale ale d-rei Leith. Ştii ceva de natură să ne furnizeze un indiciu despre mobilul acestei crime?

Avocatul îşi mângâie capul chel.

— Clienta mea îmi spusese de curând că nu ştie să fi avut vreun duşman. Am răspuns la întrebarea d-tale, d-le Queen?

— Credea, cel puţin, observă Terry King.

Morel fixă asupra lui ochii săi strălucitori. Apoi ceru şi

obţinu autorizaţia de a se retrage, ceea ce făcu înclinându-se în faţa tuturor.

— Ciudată soartă, reluă Ellery după plecarea sa. O femeie celebră, bogată, logodită cu omul inimii ei, lovită în plină fericire de o mână necunoscută…

— Rămâi uimit în faţa unei astfel de lovituri a sorţii, murmură d-rul MacClure.

— Care sunt motivele ce ar fi putut împinge pe cineva la crimă? Interesul? Moartea d-rei Leith nu trebuia să aducă niciun dolar nimănui, afară de instituţiile publice, care sunt mai presus de orice bănuială. Gelozia? Defuncta se ţinuse departe de complicaţii sentimentale sau altele şi nu suntem în prezenţa unei crime pasionale. Ura? Dar tocmai aţi auzit pe Morel declarând că nu avea niciun duşman. Niciun indiciu, nicio licărire de lumină, nimic…

— Aş da mult pentru a vă putea ajuta în cercetările dvs, suspină doctorul.

Eva întoarse capul şi Terry Ring spuse deodată:

— Poate că avocatul a avut puţină dreptate. Crima unui dement… de ce nu?

Se făcu linişte.

Reluându-şi inspecţia, Ellery vărsă conţinutul coşului de hârtii pe birou.

— Oh! strigă el ridicând cu grijă dintre resturile de hârtii, un obiect de metal lucios.

— Poţi să-l întorci pe toate părţile, spuse cu nepăsare inspectorul. Experţii serviciului antropometric au făcut deja cele necesare.

D-rul MacClure se apropie repede.

— Acest obiect nu aparţinea lui Karen! strigă el cu o violenţă neaşteptată. Este prima dată când îl văd.

— Iartă-mă că te contrazic, doctore, făcu inspectorul. Dacă ar fi s-o credem pe Kinumé, d-ra Leith îl adusese din Japonia.

Ellery examină timp îndelungat jumătatea de foarfece găsită de Eva pe birou luni după-amiază. Cele două

jumătăţi împreunate, formau o pasăre cu pene strălucitoare reprezentate prin pietre; lama lungă de aproape două degete şi jumătate forma ciocul.

— Opera vreunui artist oriental, fără îndoială, murmură Ellery cântărind în mână obiectul cu mii de focuri multicolore, uşoară ca un fulg cu toate că măsoară cinci degete[4] în lungime totală. Ideea este ingenioasă, continuă el. Care pasăre este oare reprezentată?

— Kinumé spune că este un cocor… i-a dat un nume japonez: „tsuru” sau ceva apropiat, explică inspectorul. O pasăre sfântă, se pare. Hotărât, d-ra Leith iubea păsările.

— Acum îmi aduc aminte! Cocorul japonez simbolizează viaţa lungă! N-a adus noroc proprietarei sale.

— Eşti liber să faci filosofie cât vrei asupra acestui obiect, tăie scurt inspectorul. Pentru mine este obiectul morţii d-rei Leith şi nimic altceva.

Eva îşi stăpâni un strigăt. Oh! Dacă şi-ar fi adus aminte la timp. Dacă Terry ar fi şters amprentele ei!

— Eşti sigur de aceasta? murmură Ellery.

— Sam Prouty spune că lărgimea şi adâncimea rănii sunt exact cele ale lamei. Posibilitatea unei coincidenţe se poate pune foarte greu.

— De acord. Dar mai sunt şi alte ipoteze.

— Teaca? Imposibil.

— Care teacă?

— Am găsit una de aceeaşi formă în camera din pod şi Kinumé a declarat că foarfecele erau totdeauna înăuntru. Dar nu era tăioasă.

— Podul, repetă Ellery, fixând fără a părea că vede, un baton de ceară aurie şi o ştampilă gravată cu o emblemă japoneză, care se aflau pe birou.

— Podul! Eva uitase complet de existenţa acestui pod misterios interzis tuturor. Ce se afla acolo sus? N-are importanţă, deoarece…

— Foarfecele, rupt de ani de zile după spusele lui Kinumé, era pus deoparte acolo sus, reluă inspectorul.

4 12/7 cm (N.ed.)

Totul pare să corespundă: reconstituirea este uşoară; asasinul se introduce prin fereastra mansardei; pune mâna pe această jumătate de foarfecă, coboară, o înjunghie pe d-ra Leith, aruncă arma în coşul de hârtii după ce şterge lama însângerată şi fuge pe acelaşi drum… da, lucrurile se înlănţuiesc de minune.

„Se prefăcea oare?” gândea Eva înnebunită de groază. Reconstituirea era imposibilă; asasinul nu putuse trece prin pod din cauza acestei uşi zăvorâte din interiorul camerei. Credea într-adevăr inspectorul ceea ce spunea?

— Aş vrea să fac o plimbare acolo sus, spuse Ellery, cu un aer visător.

CAPITOLUL XI

Eva se opri, pironită de mirare în pragul camerei puţin mansardată, luminată de două ferestre cu perdele de creton înflorat, bine mobilată şi înveselită de preţioase acuarele japoneze. Ce diferenţă între realitate şi „camera misterelor” astfel cum o văzuse deseori în imaginaţia sa!

— Ce cameră plăcută! exclamă ea fără să vrea. Înţeleg acum de ce îi plăcea atât de mult lui Karen să lucreze aici.

— Te înăbuşi aici, spuse d-rul MacClure cu vocea schimbată. Se apropie de fereastra deschisă unde rămase cu spatele spre asistenţă.

— Ce amestec ciudat de civilizaţii diferite, observă Ellery. O maşină de scris, model vechi, pe un birou din lemn preţios, acest pat obişnuit, aceste covoare orientale frumoase… Iată o anomalie care nu există în celelalte etaje.

— Karen Leith ducea la extrem dragostea sa pentru singurătate, spuse Ellery. Ce făcea în realitate? Îşi împărţea timpul între camera sa de la primul etaj şi aceasta?

Pe neaşteptate dădu peste o teacă de foarfece din fildeş sculptat de care atârna un talisman legat cu un şnur de mătase.

— Teaca faimosului foarfece, spuse inspectorul înclinând capul.

— Ai găsit cealaltă jumătate?

— Nu încă. Trebuie să fie rătăcită pe undeva de ani de zile. Ellery lăsă la o parte teaca şi se apropie de uşa deschisă a dulapului din perete, plin cu rochii feminine destul de uzate. Nu conţinea nici pălării; jos: doi pantofi. Ellery dădu din cap înainte de a se depărta pentru a examina obiectele aşezate pe toaletă: un pieptene şi o perie de păr, o garnitură de toaletă, un serviciu de manichiură, o cutie de lac plină cu accesorii de valoare, piepteni de os şi alte obiecte.

— Ei, asta este! exclamă Ellery.

— Ce este? întrebă inspectorul.

Fără să răspundă Ellery se întoarse la dulapul din perete. Scoase rând pe rând o rochie imprimată agăţată pe un portmantou, apoi alta de satin neagră garnisită cu dantelă alb-gălbuie. Cele două rochii puse la loc, el privi pantofii. Deodată, un obiect până atunci ascuns de haine, îi atrase atenţia… o cutie de vioară veche pe care o aduse pe pat.

O bănuială cam ciudată trecu prin mintea Evei, Ellery Queen observase oare?… Ceilalţi păreau să nu fi observat nimic.

Cutia conţinea o vioară de aspect vechi ale cărei coarde atârnau jalnic. Ellery privi lung instrumentul avariat de căldura unei veri trecute. Toate privirile erau fixate acum, asupra lui, chiar aceea a d-rului MacClure, silită a se întoarce de la fereastră de o forţă mai mare decât voinţa sa.

— Bine, suspină Ellery. Bine!

— Ce ţi-a venit? întrebă inspectorul pe un ton iritat.

Terry Ring anunţă cu o voce gravă:

— Eminentul domn Queen a făcut o descoperire. Ne vei

face onoarea să ne-o comunici, d-le Queen?

Ellery aprinse o ţigară şi privi lung capătul aprins, înainte de a răspunde:

— Da. Am făcut o descoperire destul de importantă. Karen Leith n-a ocupat niciodată această cameră!

— Karen nu locuia aici? exclamă doctorul.

Eva îşi înăbuşi un strigăt. Observase deci dl. Queen... Mintea sa era în fierbere! Această descoperire... o punte de scăpare poate?

— Nu doctore, răspunse Ellery. De ani de zile şi până la o dată foarte recentă; acest apartament a fost ocupat de cu totul altă femeie.

Mustaţa căruntă a inspectorului tremura de surprindere şi indignare.

— Nu spune prostii Ellery! Oamenii mei au trecut pe aici, şi...

— Oamenii d-tale n-au văzut mai departe de vârful nasului, asta-i tot.

— Dar este imposibil, exclamă d-rul MacClure.

— Dragă doctore! Pot să spun în principiu că d-ra Leith se servea de mâna dreaptă?

— Bineînţeles.

— Da, o văd încă mişcând cu mâna dreaptă bastonaşul în castronul de ceai japonez, în ziua recepţiei. D-ra Leith se servea de bună seamă de mâna dreaptă. Este de asemeni exact că logodnica d-tale măsura aproximativ cinci picioare şi cântărea vreo sută de livre.

— Exact, d-le Queen interveni Eva a cărei inimă bătea să se rupă. Karen măsura cinci picioare şi cântărea o sută trei livre!

— Avea un ten mai şi părul negru ca pana corbului, dacă nu mă înşel?

— Ei şi? mormăi inspectorul.

— Puţină răbdare, tată, făcu Ellery zâmbind. D-ra Leith se servea de mâna dreaptă; cu toate acestea am văzut de la prima aruncătură de ochi că această vioară era pentru o persoană stângace...

Ridică instrumentul şi puse la loc una câte una corzile care atârnau.

…Priviţi aceste corzi. Ordinea obişnuită privind vioara de la stânga spre dreapta: sol, re, mi. Aici ordinea este inversată după cum puteţi constata ţinând seama de grosimea corzilor: mi, la, re, sol. Un violonist stângaci, lucru ce este foarte rar…

Culcând vioara în cutia sa, Ellery se întorse la dulap. Arătă Evei rochia imprimată, întrebând-o:

— D-ră MacClure, crezi că această rochie s-ar potrivi unei persoane atât de mici şi subţiri ca d-ra Leith?

— Dumnezeule sfinte, nu! răspunse Eva. Am văzut imediat când aţi scos-o din dulap. Karen n-a putut să poarte această rochie şi nici acea de satin negru, d-le Queen.

— Mulţumesc…

Ellery puse rochia la loc; apoi se apropie de toaletă, întinse peria de cap continuând:

— S-ar spune că aceste fire de păr aparţineau d-rei Leith?

Ceilalţi făcură cerc în jurul lui. Mai multe fire de păr blond rămăseseră prinse în firele periei. Ellery deschise apoi cutia de pudră.

— Ar veni în mintea unei brune cu ten mai să folosească o pudră de culoare roz? întrebă el.

— Oamenii însărcinaţi să cerceteze această cameră, vor avea de a face cu mine, spuse inspectorul furios.

După ce puse cutia de pudră şi peria la loc, Ellery reluă pe un ton cam brusc:

— Semnalmentele celei care a ocupat această cameră sunt uşor de reconstituit. Oamenii d-tale au luat amprentele digitale?

— Cele ale japonezei. Asta-i tot. Trebuie să se fi făcut de curând curăţenie. Japoneza nu va spune nimic.

— Să încercăm s-o reconstruim după elementele pe care le posedăm. Indicaţia ce ne-o dau rochiile… o femeie

de aproximativ cinci picioare şi şapte sau opt centime, cântărind între o sută treizeci şi o sută patruzeci de livre, mai mult tânără. Ce crezi d-ră MacClure?

— Rochiile sunt demodate, răspunse Eva. Se potrivesc, după părerea mea foarte bine unei doamne de vreo patruzeci de ani.

— Necunoscuta noastră este o femeie blondă cu tenul deschis şi cântă – sau a cântat – din vioară. Un secret important este legat de viaţa acestei femei, căci d-ra Leith n-ar fi ţinut-o ascunsă aici, după cât se pare, ani de zile. Da, totul se explică; viaţa ei retrasă, interzicerea formală de a se urca cineva în pod, schimbarea deasă a servitoarelor albe, pereţii refractari zgomotului… un secret…

Ellery interpelă repede pe d-rul MacClure:

— Cunoaşteţi doctore, o femeie răspunzând semnalmentelor pe care tocmai le-am dat?

D-rul MacClure avu un gest vag.

— Nu-mi reamintesc…

Ellery alergă la dulap şi se întoarse cu un pantof în fiecare mână.

— Iată o altă indicaţie. Uitasem aproape… Doi pantofi pe piciorul drept. Doi pantofi desperecheaţi.

— Un punct bun, Sherlock, murmură Terry Ring.

— N-au fost purtaţi deloc; tălpile n-au nicio zgârietură. În nerăbdarea sa Ellerry bătu pantofii unul de altul.

…Din două lucruri, unul: sau necunoscuta noastră are un picior amputat sau este o infirmă obligată să poarte o gheată ortopedică. Ei bine, doctore?

D-rul MacClure rămase ţeapăn.

— Nu este posibil, răspunse el cu greutate.

— Tată! exclamă Eva, scuturându-l.

— Vorbeşte, spune-mi ce ştii!

— Adevărul se va descoperi mai devreme sau mai târziu, spuse Terry Ring din colţul său. Nu este decât chestiune de timp, doctore.

— Am spus că este imposibil, mormăi uriaşul.

Apoi, cu spatele adus, merse spre fereastră. Se făcu linişte, timp în care d-rul MacClure mototoli perdeaua de creton; în sfârşit vorbi cu o voce aspră şi sacadată:

— Fusese în preajma lui Karen o femeie care corespundea semnalmentelor d-tale. Când o cunoscusem era blondă cu faţa albă, statura şi greutatea apropiindu-se de cifrele d-tale. Era stângace şi cânta la vioară. Dar vă vorbesc de o întâmplare mai veche de douăzeci de ani... avea douăzeci şi doi de ani atunci. Purta o gheată ortopedică înălţată căci şchiopăta din naştere.

— Cine era doctore? întrebă cu blândeţe Ellery.

— Sora mai mare a lui Karen, Esther.

Eva fu nevoită să se rezeme de pat pentru a nu se clătina. Ce nebunie că putuse să creadă... să spere... Ştia acum, căci auzise deseori vorbindu-se de Esther Leith, de ce d-rul Maclure declarase că sora mai mare a lui Karen nu putuse locui în camera din pod.

— Nu poate fi vorba de o coincidenţă, articulă inspectorul. Este fără îndoială, aceeaşi femeie.

— Ah! credeţi aceasta?...

Doctorul se întoarse în sfârşit şi vederea feţei lui smulse Evei un geamăt.

— Credeţi cu adevărat? Ce veţi spune auzind că Esther Leith n-a părăsit niciodată Japonia? Că a rămas în Japonia?

— De unde poţi şti?

— Esther Leith a murit la Tokio în 1924; sunt mai mult de doisprezece ani, răspunse d-rul MacClure cu un aer întunecat.

CAPITOLUL XII

— Aţi asistat la ultimele clipe ale lui Esther Leith, doctore? întrebă inspectorul calm.

— Nu da nicio atenţie acestor absurdităţi Eva. Nu este

vorba decât de o coincidenţă fantastică, mormăi d-rul MacClure.

— Dar tată, propria ei soră! Este… este groaznic.

— Nu crede nimic, îţi spun! Auzi? Esther s-a sinucis. S-a aruncat în Pacific în cursul unei plimbări cu barca.

— Aceasta era faimoasa tragedie la care făceai aluzie pe „Panthea” luni după-amiază doctore? întrebă Ellery.

— Da. Eram în călătorie atunci; am aflat trista veste printr-o scrisoare a lui Karen. Unele jurnale pomeniseră, dar nu le-am citit.

— Karen mi-a povestit odată moartea surorii sale, interveni Eva. Evita pe cât posibil acest subiect penibil; dar făcuse o excepţie pentru mine.

— Iertaţi-mă un moment, spuse inspectorul Queen.

Ceilalţi îl auziră coborând scările. Se întoarse foarte repede ţinând în mână un pachet de scrisori legat cu o panglică roşie.

— Ce sunt acestea? întrebă Ellery. Nu le-am văzut.

— Contrariul m-ar fi mirat, răspunse inspectorul pe un ton binevoitor. Am pus această corespondenţă în siguranţă imediat, cu toate că nu însemna încă mare lucru… Acum este altceva…

D-rul MacClure devenise de o paloare impresionantă. Inspectorul i se adresă cu bunătate:

— Vezi că suntem la curent doctore. Sunt păstrate de d-ra Leith; le-am găsit în pivniţă în sertarul unui scrin vechi. Aproape toate datează din 1913; sunt însă două din 1918, adresate de d-ta lui Esther Leith… MacClure.

MacClure se prăbuşi pe un scaun.

— Celelalte au fost schimbate între Esther şi Floyd, nu-i aşa? Înţeleg acum cât era de prostească speranţa mea…

— Despre ce este vorba, tată? întrebă Eva.

— Trebuia să-ţi fi spus mai de mult, suspină doctorul, Esther Leith era cumnata mea; se căsătorise cu fratele meu mai tânăr Floyd la Tokio în 1914.

D-rul MacClure continuă povestirea sa cu o voce slabă:

— Floyd mă urmase în Japonia unde făcusem în 1913 o

călătorie de studii asupra cancerului. Cunoscurăm la Tokio pe cele două surori Leith al căror tată, profesor de literatură la Universitatea Imperială ne primise cu braţele deschise în calitate de tineri compatrioţi. Esther şi Floyd se îndrăgostiră unul de altul; căsătoria lor fu celebrată la începutul anului 1914 câteva săptămâni înainte de declararea războiului între Germania şi Japonia.

— Dar şi d-ta o iubeai pe Esther, doctore, spuse inspectorul… arătând scrisorile. Sentimentele d-tale se citesc printre rânduri.

— La naiba aceste scrisori! De ce le-a păstrat Karen? exclamă d-rul MacClure înroşindu-se. Nu neg, Esther îl prefera pe Floyd… cred că el nu bănuia sentimentele mele.

— Tată dragă, murmură Eva punând o mână pe umărul lui.

— M-am întors în America la puţin timp după căsătoria lor, lăsându-l pe Floyd la Tokio. Îi plăcea foarte mult Japonia şi avea de gând să se stabilească acolo cu soţia sa. Nu l-am mai revăzut vreodată.

Liniştea fu sfâşiată de vocea inspectorului:

— Continuă te rog, doctore. Fratele d-tale fusese ucis într-un accident, nu-i aşa? Vorbeşti de această moarte tragică în una din scrisorile d-tale din 1918 către Karen.

— Da. Karen îmi dăduse toate detaliile. Floyd avea pasiunea armelor. Pusese să se instaleze un loc de tragere la ţintă în grădina sa, după căsătoria sa cu Esther. Încercase s-o înveţe să tragă, în timpul logodnei…

— Ea l-a omorât? întrebă Ellery.

— Oh! a fost unul din acele accidente stupide şi atât de dese, vai! Esther ochise ţinta cu o mână tremurătoare, nesigură; el stătea din nenorocire aproape, şi glontele îi trecu prin creier… Floyd a murit instantaneu.

D-rul MacClure tăcu; dar inspectorul insistă:

— Nu este totul, dacă nu mă înşel, doctore? Scrisorile d-tale fac aluzie la altă femeie…

— Ştiţi şi asta! Dacă aş fi bănuit existenţa acestor

scrisori…

D-rul MacClure se ridică şi începu să umble neliniştit prin cameră.

— Da. A existat o altă femeie. Nimic nu fusese dovedit atunci şi niciodată nu va fi. În orice caz pot afirma un lucru: Floyd o iubea pe Esther şi numai pe ea. Dar era fermecător, slab şi atrăgea femeile… Pe scurt, circulară zvonuri care ajunseră la urechile lui Esther.

— Oh! făcu Eva cu compătimire.

— Trebuia s-o fi cunoscut pe Esther ca să înţelegeţi… o fiinţă excepţională, sensibilă, frumoasă, inteligentă şi înzestrată cu mult talent literar; dar infirmitatea ei o predispunea să sufere mai mult decât oricare alta la gândul unei infidelităţi a soţului său. După accident, nefericita ajunse să creadă că voise să-l omoare pe Floyd; ea îl ochise în mod inconştient…

Faţa d-ului MacClure se întunecă şi mai mult.

— Tot răscolind acest gând sfârşi prin a se acuza de crimă premeditată.

— Aceasta o făcuse să se sinucidă? întrebă Ellery.

— Da. După ancheta care o scosese complet din cauză, Esther îşi pierdu un timp minţile şi trebui să fie internată. Aceasta se petrecu în 1918; mă întorsei în Japonia, unde nu putui să fiu de niciun ajutor. D-rul Leith murind în 1916, în timpul războiului, lăsai pe Karen singură cu Esther la Tokio pentru a mă întoarce în Statele Unite la începutul lui 1919…

D-rul MacClure tăcu fără niciun motiv; apoi reluă.

— În 1924 îmi parveni vestea sinuciderii lui Esther şi în 1927, aflai dintr-un jurnal literar despre Karen că se stabilise la New York. Îmi procurai adresa sa bineînţeles, şi… ştiţi restul. Înţelegeţi acum pentru ce afirm că femeia care trăise aici nu poate fi Esther.

Eva avu o inspiraţie:

— Am înţeles. Ca o amintire mişcătoare Karen a strâns în această cameră toate lucrurile lui Esther. Aceasta este! Tata are dreptate… Esther n-a locuit niciodată în această

cameră.

— N-aş jura, interveni Terry Ring fără să ridice ochii. Să păstrezi până şi firele de păr din perie… asta ar fi să duci prea departe cultul amintirii.

— Mai este o explicaţie! Esther trăieşte încă! Esther trăieşte încă; dar nu-i în toate minţile. Tata ne-a spus că după accident înnebunise. Se poate foarte bine ca sora ei, să fi răspândit vestea sinuciderii sale şi s-o ţină în secret lângă ea… Dacă nenorocita avea o nebunie liniştită, înţeleg de ce Karen n-a vrut s-o interneze.

— S-ar putea să fie adevărat ceea ce spui d-ră MacClure, declară inspectorul.

Ellery se apropie de birou şi începu să răsfoiască hârtiile cu vădită nedumerire.

— Afacerea trebuie să fie descurcată cât mai repede posibil, tată, spuse el în sfârşit. Ai semnalmentele amănunţite ale persoanei care ocupa această cameră şi nu s-a putut duce prea departe, chiar dacă ar fi Esther sau alta.

— Voi însărcina pe Thomas să telegrafieze poliţiei din Tokio. În cazul când nu există dovezile formale de deces ale lui Esther, scrisorile ei vechi, ar putea să ne servească pentru a…

— Vă repet că este imposibil, întrerupse doctorul pe un ton obosit.

Inspectorul Queen se apropie de scară şi strigă:

— Kinumé! Hei! Kinumé! Vino sus. În pod!…

Se întoarse şi continuă.

— Este un lucru pe care-l putem lămuri imediat. Karen Leith n-a putut ascunde aici o femeie ani de zile, fără ajutorul cuiva. Dacă era Esther Leith, este sigur că bătrâna japoneză ştie secretul. Kinumé!

— Mă îndoiesc că… începu d-rul MacClure.

— Karen avea nevoie de o păzitoare sigură, o femeie care să facă treburile grele… Nu te grăbi Kinumé.

Bătrâna femeie urca încet scările oprindu-se pentru a răsufla la fiecare treaptă. Când la sfârşit apăru,

inspectorul observă tremurul său şi expresia plină de teamă a ochilor ei oblici. O întrebă pe neaşteptate:

— Unde este Esther, Kinumé? Unde este Esther Leith?

Kinumé făcu o plecăciune.

— Missie Esther moartă. Mult timp. Mult timp. Missie Esther înecată.

— Cine locuia în această cameră?

— Missie Karen. Când aici, când jos.

— Nimeni alta?

— Missie Karen. Când aici, când jos.

— Ai făcut d-ta curăţenie în această cameră de curând?

— Missie interzice intra. Missie curăţa singură.

— Bine, suspină inspectorul. Te poţi retrage. Nu s-a inventat încă mijlocul de a face o japoneză să vorbească, atunci când nu vrea.

Kinumé se înclină umilă înainte de a ieşi.

— Te sfătuiesc să te duci să te odihneşti, continuă inspectorul, adresându-se d-rului MacClure. Nu mai putem face nimic astăzi. Imediat ce voi avea informaţiile asupra lui Esther, îţi voi telefona.

— La revedere, spuse Eva încet, fără să privească pe nimeni.

Dar în clipa când d-rul MacClure şi ea mergeau spre scară, Terry Ring se sculă ca şi cum ar fi avut intenţia de a-i urma.

— Nu, spuse cu blândeţe inspectorul. Rămâi, Terry.

CAPITOLUL XIII

— Oh! făcu Terry Ring rămânând nemişcat.

Inspectorul se duse şi închise uşa. Ellery se apropie de fereastră cu un oftat; contemplă grădina liniştită şi pustie în această după-amiază frumoasă. Femeia care locuise în pod, stătuse şi ea oare, în seara garden-partyului dat de Karen, în acelaşi loc, în umbră, spectatoare nebănuită a

serbării? Ce se petrecea în acel moment în inima ei?

Ellery observă obloanele grele de lemn date de perete, perdelele negre pentru noapte făcute sul… „Da, gândi el, această cameră are asemănare cu o celulă”.

— Rămâi uimit la gândul că o fiinţă omenească a putut trăi aici ani de zile fără ca cineva să ştie, spuse el. Este fără îndoială lucrul cel mai ciudat despre care am auzit vorbindu-se.

— Pentru moment, puţin importă, mormăi inspectorul. Terry!

— Prezent. Interogatoriu? Începe, sunt gata.

Ellery se întoarse şi cei doi bărbaţi se măsurară cu privirea, zâmbind ca doi adversari bine crescuţi, pe teren.

— Te cunosc de ani de zile, Terry, începu inspectorul. Ai mers totdeauna pe un drum drept, ştiu asta, te-ai ţinut de o parte de combinaţiile necinstite. Am multă stimă pentru d-ta cu toată meseria d-tale pe care n-o aprob. Acestea spuse, n-ai nimic de câştigat lucrând contra noastră. Cine-ţi va plăti serviciul? Karen Leith este moartă.

Cuvintele îşi făcură efectul; dar Terry Ring îşi reveni imediat şi zâmbind, spuse:

— Apropos, când o înmormântează?

Inspectorul Queen ridică din umeri.

— Păcat dragul meu. Mare păcat într-adevăr. Dacă n-ai avea excelente referinţe, te-aş aresta imediat drept complice. Nu am încredere în general, în detectivii particulari, îi consider ca pe nişte şantajişti, spioni, pescuitori în ape tulburi… o plagă pentru societate. Dar fac o excepţie în favoarea d-tale, Terry.

— Mulţumesc inspectore, răspunse Terry pe un ton grav. O recomandaţie atât de bună îmi va fi de folos. Pot s-o notez?

— Poţi să notezi aceasta şi să faci uz de ea: dacă te încăpăţânezi în atitudinea d-tale vei sfârşi săptămâna în închisoare. Cunosc mijloacele de a dezlega limba, Terry…

Terry Ring făcu înconjurul camerei cu privirea.

— Ce cauţi?

— Un telefon ca să vorbesc cu avocatul meu. Nu este reflexul oricărui răufăcător, atunci când mâna justiţiei se abate asupra lui?

— Pe Dumnezeu, vei regreta încăpăţânarea d-tale. Te vei explica la Biroul Central, Terry, şi...

— Şi veţi fi nevoit să-mi dai drumul după două ore, spuse Ring cu un zâmbet politicos.

Ellery crezu momentul potrivit să intervină pentru a potoli furia părintească:

— Într-un fel, Terry are dreptate, tată. Rişti să comiţi printr-un gest de mânie, uşor de înţeles, o greşeală pe care o vei regreta apoi. Prietenul nostru va avea dreptate să-ţi păstreze ură... şi ziariştii îl apreciază mult.

Inspectorul fulgeră cu o privire pe vinovatul surâzător; apoi scoase tabachera din buzunar, îşi înfundă nările cu tabac, aspiră cu putere, apoi strănută şi-l ameninţă:

— Te voi prinde la strâmtoare, Terry. La revedere.

Părăsi camera cu capul sus. Uşa trântită de la camera de jos, anunţă plecarea sa.

— Un tip admirabil, tata Queen, observă Terry râzând. Îmi place să-l văd înfuriat. Doreşti o ţigară?

Ellery primi şi Terry îi întinse politicos un chibrit.

— Mulţumesc.

— Eu sunt acela care-ţi mulţumesc, răspunse celălalt. Fără dumneata...

— Să coborâm, întrerupse Ellery. Nu mai avem nimic de făcut aici.

Pe scări o întâlniră pe Kinumé care se urca cu greutate; bătrâna femeie se lipi de perete cu ochii în jos, pentru a-i lăsa să treacă. Ellery se întoarse. Ea îşi reluase mersul ei încet.

— Kinumé va petrece un sfert de oră greu dacă această brută de Ritter încearcă s-o facă să vorbească, observă Terry pe un ton sec. Ar jupui-o de vie chiar pe propria lui bunică la nevoie.

Cei doi bărbaţi trecură grădiniţa de iarnă pentru a ieşi.

Gaiţa din Liou Kiou îi privi cu un ochi răuvoitor, scoţând unul din strigătele sale răguşite.

— Animal afurisit! spuse Ellery. În locul lui Karen Leith i-aş fi sucit gâtul de mult.

— Kashi-dori îşi păstra probabil graţiile pentru stăpâna sa, răspunse Terry pe un ton absent.

Era atât de plăcut în grădina pustie şi îmbălsămată încât Ellery se surprinse gândindu-se cu părere de rău la un corp mic şi subţire întins pe masa de disecţie a lui Prouty.

— Să stăm jos, spuse el deodată, oprindu-se în faţa unei bănci de unde se vedea casa. N-am avut încă timp să mă gândesc.

— Sunt prea multe necunoscute în această ecuaţie. Înainte de a căuta să ghicim un răspuns, trebuie să lămurim câteva probleme. D-ta eşti cheia unuia din mistere, Terry.

— Adevărat?

— Prostule! Pentru cine crezi că lucrez?

— Te întreb. Dacă admiţi nevinovăţia d-rei MacClure, atunci este prima dată când crezi pe cineva pe cuvânt.

— Şi d-ta de asemeni, mi se pare, răspunse Ellery râzând.

Terry râcâi cu vârful piciorului pietrişul aleii.

— Bine, bine, suspină Ellery. Să procedăm prin inducţie începând de la apelul telefonic de luni după-amiază la care Karen n-a răspuns pentru simplul motiv că era moartă atunci când a sunat soneria. Acest apel telefonic îl chinuieşte pe tatăl meu; dar convingerea mea personală este făcută: d-ta eşti cel care a chemat.

— O simplă ipoteză.

— Nu face pe prostul, Terry, protestă Ellery cu bună dispoziţie. Nu-i nevoie să fiu un geniu pentru a şti că întreţineai raporturi de ordin profesional cu Karen Leith. Fără să vreau să te jignesc, nu eşti destul de „intelectual” ca să fi avut onoarea să-i intri în graţii.

— Sunt mai puţin prost decât mulţi alţii! spuse Terry.

Dacă n-am făcut studii ca alţii, – nu este un motiv să nu valorez de zece ori cât ei?

— Şi chiar mai mult, în cele mai multe cazuri. Dar menţin punctul meu de vedere; nu este mintea d-tale care a atras-o pe d-ra Leith. Fizicul d-tale? Şi această ipoteză trebuie înlăturată cu toate că este mai posibilă. Deci, d-ra Leith ţi s-a adresat numai ca unui detectiv particular, în privinţa unei afaceri, bineînţeles, secretă. Or, suntem pe urmele unei femei care trăia ascunsă în acest pod de ani de zile... Un raport? Cred că da. Da, desigur.

— Bine. Şi apoi?

— Ce fel de raport este?

— Ghiceşte-l dacă eşti atât de tare.

— Hm! Brusc d-ra Leith se decide să cheme poliţia în ajutor. Deducţia: sau d-ta n-ai izbutit şi a fost obligată să recurgă la anchetatori oficiali, sau succesul misiunii d-tale a terminat partea necurată a afacerii.

— Neruşinat! exclamă Terry ridicându-se.

Ellery îl reţinu de braţ.

— Ce perfecţie, ce muşchi! Aşează-te din nou Tarzan...

Terry bombăni din nou, dar se supuse.

— În orice caz serviciile d-tale deveniră inutile. Lasă-mă să romanţez puţin. Te-ai supărat? Meseria d-tale este de a fi la curent cu totul, ai descoperit că d-ra Leith ceruse un detectiv de la Biroul Central...

Terry tăcea cu încăpăţânare.

— Cunoscând întâlnirea fixată pentru luni după-masă la ora 17 ai decis să o iei înainte lui Guilfoyle şi ai telefonat de la o cabină publică – de exemplu aceea de la University Palace, cea mai apropiată de Washington Square. Niciun răspuns. Orele corespund... un minut sau două după aceea veneai la faţa locului ca să găseşti cadavrul clientei d-tale.

— Ai imaginaţie, constată Terry; dar pentru că suntem singuri şi fără martori, îţi voi face o mărturisire: eu sunt autorul apelului telefonic, foarte bine. Şi apoi?

— Oh! făcu Ellery care regretă exclamaţia sa de triumf văzându-l pe Terry Ring reintrând în rezervă. Deoarece clădim teorii... Terry, sunt convins că prietena noastră blondă, nu se găsea în casă la sfârşitul săptămânii trecute. Ce spui?

Terry se ridică dintr-o săritură.

— Te-ai informat pe ascuns! Foarte frumos! Cauţi să controlezi informaţiile făcând pe prostul!

— Este deci adevărat?

Mânia lui Terry se risipi brusc. Făcu gestul de a-şi da un pumn în măsele, spunând:

— Terry, dragul meu, eşti cel din urmă dintre proşti. Şi d-ta eşti încă mai periculos decât credeam, Queen.

— Mulţumesc pentru compliment, răspunse Ellery râzând. Situaţia se precizează: femeia blondă şi-a luat picioarele la spinare şi fuga sa o teroriza pe Karen. De ce? Nu ştiu, spre marele meu regret. Chestiunea cere multă gândire.

— Te priveşte, oftă celălalt.

— Karen te-a angajat ca detectiv particular pentru a regăsi urma fugarei. Cum demersurile d-tale se prelungeau, Karen deveni nerăbdătoare. Trebuia s-o regăsească pe femeia blondă de urgenţă. La primirea raportului d-tale negativ, te-a concediat adăugând că va da afacerea pe mâinile poliţiei oficiale. Ţi-a dat toate detaliile, dar ţi-a sărit muştarul şi ai hotărât să nu renunţi.

— Se poate, încuviinţă Terry, fără tragere de inimă.

— Karen îţi destăinuise identitatea femeii blonde? îţi spusese că locuia în pod?

— Nu, am descoperit singur asta, în urmă. Karen îmi explicase că era vorba de o persoană de care se interesa şi îmi dăduse semnalmentele.

— Nu-ţi spusese numele?

— Nu, „Fugara se ascunde fără îndoială sub un nume fals”, îmi spusese ea.

— Cum ai descoperit afacerea cu podul?

— Ce vrei? Să-mi smulgi toate secretele profesionale?

— N-ai reuşit s-o găseşti pe femeia blondă, după câte înţeleg?

Terry Ring se îndepărtă fără să răspundă. Ellery care-l observa cu atenţie îl văzu ridicând o pietricică de la marginea aleii. Apoi reveni cântărind pietricica în mână.

— Ţi-o spun sincer, Queen. N-am încredere în d-ta, spuse el în sfârşit.

— De ce ai deschis o portiţă de scăpare d-rei MacClure? Ce-ai fi pierdut dacă poliţia, găsind uşa zăvorâtă pe dinăuntru ar fi arestat-o pe Eva ca singura asasină posibilă a lui Karen Leith?...

Terry Ring privea pietricica din palma sa.

...Între timp, îţi puseseşi serviciile d-tale la dispoziţia unei a treia persoane? Aveai bănuieli asupra lui Karen Leith în legătură cu femeia blondă, ei, Terry.

Atmosfera se încărca cu electricitate. Pumnul ars de soare strângea pietricica şi Ellery îşi dădu seama de uşurinţa cu care se putea sparge capul unui om cu ajutorul acestui mineral de aparenţă nevinovată. Apoi Terry se învârti pe călcâie, ridică braţul şi aruncă proiectilul. Piatra zbură ca o minge peste zidul înalt, lovi o ramură de pom şi căzu la vecin.

— Poţi să-ţi strici gura cât vrei, spuse Terry supărat. S-a terminat, nu voi răspunde la niciuna din întrebările tale blestemate.

Ellery nu mai avea ochi decât pentru ramura care atârna jalnic pe zid, ruptă deodată.

— Dumnezeule! exclamă el. Ai făcut-o dinadins?

— Ce?

— Ai ochit această ramură?

Terry ridică din umeri.

— Bineînţeles.

— Patruzeci de picioare, cel puţin, declară Ellery evaluând distanţa.

— Am făcut şi mai mult, răspunse Terry pe un ton indiferent. Am ochit frunza de la capăt; dar n-am atins-o decât pe a treia.

— Cu o piatră ovală, murmură Ellery. Mi-ai dat o idee, dragul meu.

— Am fost campion de baseball în tinereţe. Ce idee?

Ellery privi o anumită fereastră prevăzută cu gratii la etajul întâi al casei... o fereastră ale cărei geamuri, unul în dosul celuilalt, se prefăcuse în ţăndări, luni după-amiază.

Terry mormăi:

— Ai înnebunit? Ştii bine că eram luni după-amiază în cameră cu mititica. De ce mă...

— Nu te acuz de nimic, întrerupse Ellery cu nerăbdare, Terry, găseşte-mi o piatră asemănătoare cu aceea care a spart geamul. Ia una mai mică dacă vrei.

Terry dădu din cap; apoi porni să caute.

— Hei! exclamă el deodată. Iată un cuib!

Ellery îl ajunse în fugă. Văzu un rând de pietre ovale toate la fel, care formau bordura unui strat. Văzu de asemeni un loc gol şi o urmă ovală în pământul moale între două pietre.

— Proiectilul din ziua aceea provenea deci de aici, murmură el.

— S-ar spune că da.

Ellery ridică două pietre.

— Să luăm o mică provizie Terry.

Lăsând pe tovarăşul său plecat spre pământ, Ellery se întoarse la bancă. Privi fereastra spartă după gratiile groase, ochi, aruncă una din pietre care lovi peretele apoi recăzu în grădină.

— N-am nimerit, mormăi Ellery.

Terry, spectator interesat, îşi dădu părerea:

— Mai la dreapta. Este mai greu decât cu o minge. Haide.

Ellery aruncă a doua piatră. De data aceasta, lovi peretele la aproximativ un picior de obiectiv. Un cap neliniştit se ivi între două gratii ale ferestrei din budoar.

— Ei! urlă detectivul Ritter. Ce v-a apucat?...

Apoi, recunoscându-l pe Ellery:

— Oh! iertaţi-mă d-le Queen. Ce s-a întâmplat?

— Facem o experienţă fără folos, într-un scop pur ştiinţific, răspunse Ellery. Nu te nelinişti de zgomot, Ritter; dar dă-te la o parte. O minune se poate întâmpla oricând.

Detectivul trase repede capul. Kinumé şi Geneva O'Mara revenite la posturile lor respective de observaţie urmăreau scena cu oarecare teamă.

— Este rândul d-tale acum, spuse Ellery lui Terry. Ai fost campion de baseball şi poţi încă ţinti o frunză la o distanţă de patruzeci de picioare. Încearcă să spargi geamul celălalt.

— Cum voi reuşi să fac să treacă una din aceste pietre între două gratii? întrebă Terry privind fereastra triplă ogivală.

— Aceasta este toată chestiunea. Eşti un expert, găseşte răspunsul.

Terry îşi aruncă pălăria pe bancă, îşi scoase haina şi alese o piatră. Privi chiorâş spre fereastra din dreapta, îşi schimbă poziţia, îndoi braţul şi aruncă proiectilul, care se lovi de două gratii şi apoi recăzu în grădină.

— Din nou, ordonă Ellery.

Terry se supuse. Dar numai o gratie fu lovită; geamul rămase intact.

— Nu-i rău, declară Ellery. Mai departe, talentatul meu prieten.

A treia experienţă, a patra, a cincea…

— La dracu'! strigă Terry. Este imposibil, nici mai mult nici mai puţin.

— Cineva a reuşit totuşi, murmură Ellery pe un ton gânditor.

Terry îşi îmbrăcă haina.

— Nimeni nu mă va face să cred că nu a fost decât o întâmplare. Nu poate să fie mai mult decât jumătate de deget spaţiu de fiecare parte a pietrei între gratii, ştii asta.

— Ştiu. Această demonstraţie a servit totuşi ca să dovedească ceva.

— Da, consimţi Terry cu un zâmbet ironic. Dovedeşte că piatra de acum câteva zile n-are nicio legătură cu asasinatul…

Îşi îndesă pălăria pe cap.

— Eram convins de luni după-amiază.

CAPITOLUL XIV

Veneţia îşi aştepta stăpânii. Masa era pusă, baia pregătită. Doctorul tăie scurt demonstraţiile credincioasei negrese, ducându-se să se afunde în apa fierbinte. Eva se opri o clipă în anticamera plină de jerbe şi coşuri cu flori. În afară de nenumăratele mesaje telefonice transcrise de Veneţia, care umpleau mai multe pagini de caiet, mai erau scrisori şi telegrame…

— Dumnezeule! suspină Eva. Când te gândeşti că va trebui răspuns tuturor. Niciodată n-am crezut că ea avea atâţia prieteni.

— Nu sunt pentru Karen, răspunse Veneţia, apăsând imperceptibil pe pronume. Sunt pentru d-rul John. Citeşte cărţile de vizită şi semnăturile, doctori, şi iar doctori.

— D-rul Scott a telefonat?

— Nu, mieluşelule, nu încă. Du-te dezbracă-te repede; ţi se va răci baia. Auzi?

— Da, Veneţia, răspunse Eva supusă.

Intră în camera sa şi Veneţia arătă pumnul telefonului, înainte de a se întoarce în bucătărie.

— Eva! strigă d-rul Scott de cealaltă parte a uşii.

Venise!

Să-şi scoată crema, să-şi stropească faţa cu apă rece, să se şteargă. Repede, puţină pudră, o trăsătură de roşu pe buze… Eva se înveli în halatul ei turcesc; deschise uşa şi căzu în braţele d-rului Scott.

— Eva! protestă Veneţia din pragul uşii de la cameră. Nu eşti… decent îmbrăcată!

— Pleacă, ordonă d-rul Scott.

— Nu te gândeşti, d-le. Mă duc să-l anunţ pe d-rul John. Mă…

— Pleacă Veneţia, repetă Eva.

— Dar părul d-tale… şi eşti cu picioarele goale!

— Nu-mi pasă!

Eva îl îmbrăţişă pe d-rul Scott pentru a treia oară. Simţea corpul ei tânăr tremurând sub halat.

— Ai să te îmbolnăveşti, cu picioarele goale pe jos!

D-rul Scott se smulse din braţele Evei şi merse să închidă uşa în nasul negresei insultate. Apoi revenind la Eva, o ridică în braţe şi o duse până la divan.

— Oh! Dick, suspină ea.

— Nu vorbi dragă.

O strânse lângă el şi cu toată durerea ei Eva înţelese vag că el căuta să-i alunge gândurile ţinând-o astfel strâns în braţele sale, mai mult decât s-o facă pe ea să le uite. Da, asta era… numai o preocupare secretă explica această dorinţă de tăcere, această nevoie de a o simţi lângă el.

Se desfăcu din strânsoarea lui, dând la o parte o buclă de păr care-i cădea în ochi.

— Dick, ce este?

— Absolut nimic, crede-mă!

— Dick, ascultă-mă dragul meu…

Îi luă între mâini obrazul său încălzit.

— Am să-ţi spun ceva.

Vârful nasului său acvilin, atât de des sărutat de Eva, deveni palid. Spuse cu o voce răguşită:

— Da?

Frică. Îi era frică. Cuvântul era înscris pe toată figura sa, în toată persoana sa. Eva era pe punctul să-l întrebe motivul fricii sale. Dar ea îl cunoştea.

— Anchetatorii nu ştiu totul cu privire la moartea lui Karen. Am păstrat sub tăcere un amănunt.

— Care? întrebă el fără s-o privească şi fără să caute măcar să-şi ascundă tremurul vocii.

— Oh! Dick. Uşa nu era deschisă! Era zăvorâtă pe dinăuntru!

Mărturisirea era făcută. Eva simţi o uşurare imediată. D-rul Scott se ridică pe jumătate şi Eva fu nevoită să se ţină de divan pentru a nu fi aruncată jos. Apoi căzu greoi înapoi.

— Eva! Care uşă?

— Aceea care dădea pe scara podului; în camera lui Karen… Am găsit-o zăvorâtă când am intrat.

Eva îl observa, mirată de propriul său calm, cuprinsă de milă pentru el, pentru adânca lui disperare.

— Dar, Eva, cum a putut cineva… nimeni n-a putut să fugă prin pod, în acest caz!

— Nu!

— Şi ferestrele camerei…

— Sunt prevăzute cu gratii dese, conchise Eva ca şi cum ar fi fost vorba de garnitura unei pălării noi.

— Singura ieşire posibilă era budoarul în care aşteptai…

Ochii săi se luminară deodată.

— Eva! Cineva a trecut prin budoar, nu-i aşa? Ai văzut trecând pe cineva, şi n-ai vrut să denunţi această persoană poliţiei.

— Nu, dragul meu. Nici măcar un şoarece n-a trecut prin budoar.

— Dar, Dumnezeule mare!

— N-am minţit asupra acestui punct, Dick.

D-rul Scott începu să se plimbe prin cameră ca un om grăbit să nu-şi piardă trenul.

— Eva, nu-ţi dai seama de importanţa… aceasta înseamnă că nimeni în afară de tine n-a putut…

— Asta înseamnă că sunt singura persoană pe lume care a putut s-o asasineze pe Karen, articulă Eva pe un ton foarte calm. Spune-o! Nu-ţi fie frică, dragul meu. Vreau să te aud afirmând.

Se înfipse în faţa ei. Singură vocea îndepărtată a d-rului MacClure, vorbind cu Veneţia, rupse liniştea privirii lor

nesfârşite; d-rul Scott se întoarse. Îşi băgă mâinile în buzunare şi bătu din picior ca un copil înfuriat.

— La naiba! Este imposibil!

— Ce este imposibil?

— Această situaţie.

— Care situaţie? Asasinatul… sau a noastră?

Îşi trecu mâinile prin păr cu un gest atât de disperat încât Eva întoarse capul.

— Ascultă-mă Eva. Am nevoie să mă gândesc. Dă-mi timp să mă obişnuiesc…

Eva îşi strânse halatul în jurul ei.

— Uită-te în faţa mea, Dick. Crezi că am omorât-o pe Karen?

— Dumnezeule mare, nu! Totul mi se încurcă în cap. O cameră care n-are decât o ieşire… Nimeni n-a trecut prin budoar… Poţi să înnebuneşti! Fii rezonabilă, Eva. Lasă-mă să mă gândesc.

Vorbea fără şir şi era atât de hărţuit de îndoială şi de neîncredere în suferinţa sa, încât Eva resimţi o durere ascuţită ca şi cum ceva se rupsese în pieptul ei. Fu nevoită să lupte împotriva impresiei că era bolnavă.

Un lucru mai avea să-i spună. Să formuleze o cerere… după aceea ştia ce avea de făcut. Eva se încordă toată.

— Lunea trecută, când mi-ai cerut să grăbim căsătoria, am amânat din cauza acestei uşi zăvorâte, Dick. Voiam şi eu să câştig timp. N-aveam curajul să-ţi spun şi pe de altă parte nu puteam să mă mărit cu tine păstrând acest secret între noi. Înţelegi? Secretul… bariera nu mai există.

Eva se opri dându-şi seama că vorbise destul. Dick şi ea nu erau copii; se puteau înţelege prin subînţelesuri.

D-rul Scott îşi udă buzele uscate.

— Să ne căsătorim… Vrei să te măriţi cu mine imediat, asta este?

— Mâine. Imediat ce vom avea hârtiile necesare. La New York, la Connecticut, oriunde.

Eva nu-şi recunoscu vocea. Mâna de gheaţă care-i strângea inima, îngheţându-i sângele în vine, era oare

cauza acestei schimbări? Eva cunoştea răspunsul pe care Dick îl evita. Luni o implorase să grăbească căsătoria; astăzi, miercuri, căuta să câştige timp.

Eva nu ajunsese nici la sfârşitul necazurilor, nici al surprizelor sale. El o apucă de mâini, privindu-le atent, cu o privire bănuitoare.

— Eva! Mă gândesc. Cine a deschis uşa înainte de a veni poliţia? Tu sau Ring?

— Ce importanţă are aceasta, Dick? D-l Ring a făcut-o. El a avut ideea de a mă salva astfel.

— Cine mai ştie despre aceasta?

— Tata şi d-l Queen… fiul.

— Toată lumea afară de mine! Şi îmi mai ceri să…

Avu un râs amar.

— Ce se va întâmpla în ziua când inspectorul va descoperi adevărul?

— Oh! Dick, nu ştiu nimic.

— Care este jocul acestui Ring. Pentru ce a luat apărarea unei necunoscute?

Ochii d-rului Scott aruncau fulgere.

— De fapt, îl cunoşteai poate? Îl cunoşteai? Răspunde! Furia lui era fără rost şi caraghioasă.

— Nu Dick. Dl. Ring a fost doar foarte bun cu mine, în felul său.

— Felul său! Îl cunosc! O haimana din East Side! Mi-am luat informaţiile mele. Este complicele şi tovarăşul tuturor gangsterilor din oraş! Ştiu ce căuta! Ştiu ce am de făcut!

— Dick, este o infamie…

— Asta este, ia-i apărarea acum! Am pretenţia să măsor adâncimea mocirlei în care viitoarea mea soţie se afundă, asta-i tot!

— Retrage-ţi cuvintele, Dick!

— Compromisă într-o crimă murdară…

Eva se aruncă pe pat înfundându-şi capul în pernă.

— Pleacă, suspină ea. Nu mai vreau să te văd niciodată. Crezi că eu am omorât-o. Mă bănuieşti de toate grozăviile cu… cu Terry Ring. Pleacă!

CAPITOLUL XV

— Această afacere este într-adevăr prea complicată, mărturisi Ellery lui Terry Ring, joi după-amiază. Mă face să mă gândesc la o albină care zboară din floare în floare... Imposibil de urmărit.

— Ce te nelinişteşte? întrebă Terry oprindu-se pe micul podeţ din grădina lui Karen Leith.

Ellery aruncă o piatră în apă.

— Am făcut o descoperire care mă chinuieşte.

— Adevărat?

— Terry, ai cunoscut-o pe Karen Leith cel puţin timp de câteva zile şi te socotesc ca un excelent observator al naturii omeneşti. Ce fel de femeie era, după părerea d-tale?

— Nu pot decât să repet ceea ce au spus ziarele: literată, mult talent, patruzeci de ani, frumoasă pentru cei cărora le plac femeile la a doua tinereţe, inteligentă ca dracu' şi mai misterioasă încă. Pentru ce?

— Dragul meu Terry, ceea ce mă interesează este părerea d-tale personală.

Terry privi un peştişor auriu.

— Era o fiinţă imposibilă. Nu i-aş fi încredinţat nici cel mai neînsemnat lucru. Un caracter josnic, falsă şi ambiţioasă ca Lucifer.

Ellery îl privi cu atenţie.

— Ce descriere, dragul meu adversar! Este exact aşa. Nu-ţi poţi da seama cât este de exact.

— D-rul MacClure are noroc că a scăpat de ea. Ar fi bătut-o după trei luni de căsătorie.

— D-rul MacClure este un uriaş sentimental... Totuşi prezicerile noastre s-ar fi realizat poate.

— Terry, ştii ce era Karen Leith în realitate? Îţi voi spune:

o parazită. Un monstru al naturii.,

— Te decizi să vorbeşti, da sau nu?

— Ceea ce nu pot înţelege este că a putut să-şi concentreze ani de zile energia asupra unui scop criminal trăind în ghearele unei frici continue. Este de neînţeles. Numai o femeie măcinată de o furie interioară a putut realiza aceasta. Din ce sursă îşi trăgea Karen curajul? Îţi dau o ipoteză, aşa cum o văd eu: l-a iubit pe Floyd MacClure în tinereţe.

— Ipoteza este cam îndrăzneaţă, dragul meu.

— O dragoste nenorocită şi înăbuşită... Da, aceasta pare să fie singura explicaţie posibilă.

— Prostii, declară Terry Ring.

Ellery reluă pe un ton gânditor:

— Şi asta nu-i tot. Faptul de a şti despre Karen că era un monstru, nu lămureşte tot misterul crimei...

Terry Ring se aruncă pe iarbă şi îşi trase pălăria pe ochi.

— Am petrecut de multe ori acolo sus, examinând cele două camere. Gratiile de fier ale ferestrelor sunt solid înţepenite în perete. Nu poate fi vorba de un trucaj. Nu, nimeni n-a intrat şi n-a ieşit printr-una din aceste ferestre, Terry.

— Am spus asta totdeauna.

— Am cercetat uşa şi zăvorul. Ai găsit-o închisă pe dinăuntru, era posibil ca un mecanism să permită să fie tras prin cealaltă parte.

— Ce imaginaţie! exclamă Terry. Sunt sigur că ai citit vreunul din propriile d-tale romane poliţiste?

— Unul din aceste romane pline de mistere...

— Nu lua acest aer superior. Acest lucru se întâmplă. Dar ar fi imposibil la această uşă. Am încercat toate metodele cunoscute de mine fără succes. Ipoteza unui mecanism secret trebuie deci înlăturată. Uşa şi geamurile fiind eliminate, m-am gândit... îţi interzic să râzi Terry...

— Mă strâmb deja de râs!

— La un perete secret. De ce nu? Nu învinovăţeşti pe

bunica fiindcă-i bătrână, nu-i aşa? Dar un astfel de perete nu există. Pereţii camerei sunt tot atât de solizi ca şi Marea Piramidă..

— Dulapurile din perete?

— Sunt simple dulapuri. Acest mister îţi lasă o ciudată impresie de neputinţă.

— Cui o spui! oftă Terry.

— M-am gândit la toate ipotezele; între altele aceea a unei crime comise din afară, asasinul sprijinindu-se de partea dinafară a ferestrei. Dar aceasta nu „prinde” de asemeni din cauza armei ce fusese scoasă din gâtul victimei şi ştearsă.

— Chiar braţele unei gorile n-ar fi fost atât de lungi.

— Aceasta îţi aduce aminte de Poe. Este o nebunie. Imposibil.

— Numai dacă Eva MacClure ar fi o mincinoasă…

— Da.

Terry se ridică dintr-o săritură.

— Ei bine! Nu este aceasta! Nu sunt cel din urmă dintre proşti, nu-i aşa? Eu răspund de ea. Eva a spus adevărul. Nicio femeie n-a reuşit până acum să-şi bată joc de mine… Este de bună credinţă.

— Când este vorba să-ţi aperi pielea…

— Spune mai repede! Crezi că Eva a omorât-o pe această canalie?

Ellery nu răspunse imediat. Un peştişor se scufundase în apă şi la suprafaţă se formau cercuri.

— Mai este o explicaţie, spuse el deodată. Dar este atât de fantastică încât nu mă pot opri la ea.

— Care? Care?

— Ea permite Evei de a fi spus adevărul şi în acelaşi timp…

Ellery dădu din cap.

— Vorbeşte o dată, individ plictisitor!

Dar în această clipă apăru de după gratiile ferestrei de la budoar figura roşcovană a lui Ritter care strigă:

— Hei! D-le Queen! Familia MacClure, a venit şi vă

cheamă!

— Bine, vin…

Ellery se întoarse spre Terry adăugând:

— Eu i-am convocat. Vino, dacă te trage inima.

— Ce-i nou? întrebă d-rul MacClure. Vocea d-tale la telefon…

— Ştiu, oftă Ellery. Nu v-aş fi convocat fără un motiv important. Am să vă fac o destăinuire foarte serioasă…

Odată uşa camerei închisă, Ellery îşi reţinu un oftat înainte de a începe.

— Am certitudinea că Esther Leith MacClure şi nu sora sa Karen, a ocupat această cameră până recent, d-re MacClure.

— Este imposibil! D-ta…

— Te-ai înşelat ieri, d-ră MacClure. Esther Leith MacClure este în toate minţile ca şi mine. De unde reiese că sora sa, purta o răspundere criminală.

— D-le Queen, ce-ai descoperit? exclamă Eva.

— Am avut azi dimineaţă, în mod absolut secret, o lungă întrevedere cu dl. Büscher, editorul „Asaltului Norilor” şi a romanelor precedente publicate sub numele lui Karen Leith. Am parcurs împreună manuscrisele dactilografiate care purtau corecturile făcute de mână, „Corectări personale, creaţii făcute de autor şi pe care nimeni în afară de el, n-are dreptul să le facă”, a declarat dl. Büscher cu multă autoritate. Apoi am comparat scrisul acestor corecturi cu acel al ultimei scrisori neterminate a lui Karen Leith, adresată omului ei de afaceri şi a altora, a căror autenticitate a fost stabilită. Cele două scrisori sunt complet diferite. Un grafolog al Biroului Central, care era prezent la această întrevedere, a confirmat concluziile noastre.

— Iartă-mă doctore, urmă Ellery. Suntem acum în faţa unei certitudini penibile: Karen Leith n-a scris nici „Asaltul Norilor”, nici vreunul din romanele de succes apărute sub numele său în ultimii ani. Karen era tot atât de străină de opera care-i adusese o reputaţie mondială ca şi corectorul

de la editura d-lui Büscher.

— Dar este imposibil! exclamă Eva. Trebuie să fie o greşeală, dle Queen. Ce autor ar permite unei alte persoane să tragă profit şi glorie din propriile sale opere?

— N-am spus că domnişoara Karen Leith avea „permisiunea” autorului, d-ră MacClure. În orice caz, cuvântul „permisiune” nu înseamnă „consimţire imediată”…

Ellery făcu o pauză, apoi spuse:

— Toate romanele apărute sub numele lui Karen Leith, fuseseră scrise de sora sa, Esther.

D-rul MacClure se aşeză greoi pe marginea ferestrei.

Ellery reluă:

— Posed proba formală a celor ce spun. Au fost întrebuinţate toate mijloacele de control, şi toate ne-au dus la acelaşi rezultat pozitiv. Corectările sunt făcute de mâna lui Esther Leith – expertiza a putut fi făcută graţie acestui pachet de scrisori din care cele mai vechi datează din 1913 – şi ipoteza că Esther a putut servi de secretară surorii sale trebuie înlăturată, având în vedere natura personală şi creatoare a corecturilor.

Ellery luă un carnet gros de pe birou, înainte de a continua.

— Avem aici scris de mâna lui Esther Leith…

Apăsă pe aceste cuvinte.

— Planul amănunţit al „Asaltului Norilor”… note bogate, personale, creatoare, însoţite de comentarii scurte care arată clar că ideile veneau de la ea şi de la nimeni altul.

— Dar Esther este moartă, murmură Eva. Tata mi-a spus şi Karen… Karen mi-a povestit sfârşitul ei tragic.

— Tatăl d-tale a fost înşelat intenţionat de d-ra Leith după cum ai fost şi d-ta, d-ră MacClure. Esther trăieşte. După versiunea „sinuciderii” sale, aceasta a avut loc în 1924; or, toate cărţile au apărut după pace.

— Dar nu poate fi vorba de manuscrise vechi, de note vechi dezgropate de Karen din vreun sertar şi…

— Nu d-ră MacClure. Identificăm în opera lui Esther Leith numeroase aluzii la evenimente contemporane, care au avut loc după data pretinsei sinucideri. Ea trăieşte şi scria chiar aici cărţile care au apărut sub semnătura lui Karen.

— Şi unde este sărmana fiinţă? întrebă deodată Eva.

Alergă la tatăl său.

…Dragă tată, înţeleg cât de neplăcut trebuie să fie pentru d-ta. Dacă într-adevăr Karen a fost vinovată de această infamie, nu este datoria noastră s-o regăsim pe Esther şi să reparăm pe cât posibil nedreptatea a cărei victimă a fost?

— Da, răspunse doctorul. Trebuie s-o regăsim.

— De ce să nu ne lăsaţi nouă această sarcină? întrerupse Terry.

— Terry are dreptate, consimţi Ellery. Am expus situaţia azi dimineaţă tatălui meu şi îşi dublează eforturile de a o găsi pe Esther.

— Oh! o va găsi, sunt sigură! exclamă Eva. Tată, nu eşti fericit ştiind că trăieşte şi…

Se opri surprinsă de expresia tulbure de pe faţa tatălui său care, în ajun, mărturisise dragostea sa din tinereţe pentru soţia fratelui său.

D-rul MacClure oftă; apoi îmbrăţişă pe Eva în tăcere.

În acea clipă Ritter strigă de jos:

— D-le Queen! Inspectorul vă cheamă la telefon.

Urcând în camera lui Karen Leith, Ellery avea un aer foarte grav.

— Esther a fost regăsită! exclamă Eva.

— Nu încă d-ră MacClure. Tatăl meu vă aşteaptă imediat la Biroul Central, de asemeni pe d-rul MacClure.

— Din nou, oftă Eva.

— Ce este? murmură savantul lui Ellery. Inspectorul a…

— Tatăl meu n-a vrut să-mi spună nimic, doctore. Dar îl cunosc şi pare triumfător. Să ne pregătim pentru ce poate fi mai rău.

Doctorul lăsă capul în jos; apoi o urmă pe tânăra fată pe scări.

— În scenă pentru ultimul act! spuse Terry printre dinţi. Şi eu îl cunosc pe tata Queen. Amprentele... Este fatal.

— Amprentele şi încă ceva, Terry, pot să jur.

— Sunt şi eu chemat?

— Nu.

Terry îşi îndesă pălăria sa gris pe cap.

— Atunci, m-am hotărât. Te însoţesc.

CAPITOLUL XVI

Eva şi cei trei bărbaţi îl găsiră pe inspector în discuţie aprinsă cu Morel, micul avocat burtos.

— Intraţi vă rog, spuse inspectorul ridicându-se. Cunoaşteţi toţi pe dl. Morel, cred. N-are importanţă de altfel; nu este decât un slujbaş al ordinii, nu-i aşa Morel?

— Ah! Ah! făcu avocatul drept răspuns.

Transpira din abundenţă şi evita să întâlnească ochii d-rului MacClure. Acei ai inspectorului sclipeau.

— N-am nevoie de d-ta Terry, spuse el pe un ton hotărât. Părăseşte camera.

— Din contră, cred că aveţi mare nevoie, răspunse Terry.

— Oh! de fapt poţi să rămâi.

— Luaţi loc, d-ră MacClure, luaţi loc domnilor...

Inspectorul dădu semnalul.

— Terry, pentru ce crezi că aş putea avea nevoie de d-ta?

— Păreaţi foarte bine dispus să aflaţi ceea ce ştiam. Asta-i tot.

— Oh! Ai fi dispus să vorbeşti? Asta-i altceva.

Apăsă un buton de sonerie.

— Te regăsesc în sfârşit Terry. Bravo. În primul rând...

— În primul rând nu voi spune un cuvânt înainte ca d-ta

să fi dat cărţile pe faţă, întrerupse Terry pe un ton sec. Serviciu pentru serviciu, inspectore. Pot să rămân?

— Da. Mushie, continuă inspectorul adresându-se poliţistului care intrase între timp, scrie…

Poliţistul se aşeză la marginea biroului şi îşi deschise caietul de stenograme. Inspectorul se înfundă în fotoliul său, frecându-şi mâinile.

— Pentru ce ai asasinat-o pe Karen Leith, d-ră MacClure?

„Asta era!” gândi Eva cu un calm surprinzător. „A venit momentul”. Poliţia ridicase şi identificase amprentele sale… Nici d-rul MacClure nemişcat ca un bloc de granit; nici Terry Ring care-şi înfundase încet mâinile în buzunar; nici Ellery Queen, în picioare în faţa ferestrei cu spatele spre asistenţă şi care părea că nu auzise; nici ei şi nici altcineva nu puteau să o ajute.

— O clipă, tată, spuse Ellery care stătea lângă fereastră.

— Nu.

— Ba da. Nu cunosc motivele d-tale; dar fereşte-te de a lua decizii prea grăbite. Nu te grăbi tată. D-ra MacClure nu-ţi va scăpa. Nu te grăbi.

— Am aşteptat destul.

— Gândeşte-te la răul pe care-l va aduce d-rei MacClure o greşeală din partea d-tale.

— Scandal, ziarele, gurile rele…

— D-ra MacClure trebuia să se gândească la consecinţe înainte de a o înjunghia pe Karen Leith. Mai mult încă, sunt un poliţist şi un judecător. Ocupaţi-vă de treburile voastre şi unul şi celălalt. Spuneţi-mi… Ellery, cunoşti vreun fapt care să dovedească nevinovăţia d-rei MacClure?

— Nu încă. Dar întrevăd unul…

Inspectorul ridică din umeri.

— Aştept răspunsul d-tale d-ră MacClure.

— Eu… iertaţi-mă. Nu eram atentă.

— Nu erai atentă!

— Lăsaţi-o, spuse d-rul MacClure. Trebuie să fii orb ca să nu vezi că bietul copil este gata să leşine! Eva!...

Se aplecă asupra ei, autoritar, recăpătându-şi siguranţa.

— Ţine-te bine! Nu te lăsa intimidată, fetiţa mea. Eva! Mă auzi?

— Da, da, bâlbâi Eva.

Ea încercă să deschidă ochii fără să reuşească. Pleoapele îi erau ca lipite.

— Bestia! mugi Terry Ring sărind de pe scaunul său. Cu ce drept chinuieşti pe sărmana fată? O acuzi de o crimă? Priveşte-o... N-ar avea curajul să omoare o muscă! Să pui pe umerii unei nevinovate toate păcatele lui Israel, pentru că serviciile d-tale sunt incapabile să pună mâna pe adevăratul asasin? Pentru două sute...

— Foarte frumos, întrerupse inspectorul calm. Nu-ţi pierde firea dragul meu. Se pare că toţi uitaţi un lucru: nu fac o acuzare de crimă cu uşurinţă. Posed dovezi. În ceea ce te priveşte, Terry, un sfat bun: ar fi mai bine să renunţi a apăra cauza d-rei MacClure şi să începi să te gândeşti la d-ta. La nevoie ai fi un „complice” foarte prezentabil.

Terry se linişti. Se aşeză în spatele scaunului Evei şi nu se mai mişcă. Privirea neliniştită a lui Morel se îndrepta fără încetare spre uşă.

— Mai departe, tată, spuse Ellery.

Inspectorul scoase dintr-un sertar al biroului un obiect învelit cu grijă în vată.

— Iată arma crimei, articulă el. Ea poartă, pe lamă, pe mijloc şi pe margini, amprentele digitale ale Evei MacClure.

— După ce ai şters sângele ai neglijat orice alte precauţii, nu-i aşa, d-ră MacClure?

Inspectorul îi plimbă pe sub nas jumătatea de foarfece cu pietre sclipitoare.

— Ea poate explica prezenţa amprentelor ei, interveni Terry. Ea...

— Mă adresez d-rei MacClure. Stenograful poliţiei va însemna răspunsurile d-tale, d-ră MacClure. Nu eşti obligată să dai vreun răspuns şi datoria mea este să te avertizez că orice ai spune s-ar putea să fie contra d-tale.

Eva deschise ochii cu uşurinţă ca şi cum cuvintele inspectorului ar fi avut o putere miraculoasă.

— Eva, fetiţa mea, nu vorbi! spuse d-rul MacClure.

— Dar este atât de simplu! spuse Eva cu o voce limpede. Când am găsit-o pe Karen scăldată în sânge, m-am sprijinit de birou şi mâna mea a întâlnit acest... acest obiect. Am pus mâna pe el fără să ştiu ce fac. Apoi mi-am dat seama că ţineam arma crimei şi i-am dat drumul. A căzut în coşul de hârtii.

— Ah! făcu inspectorul fără s-o lase din ochi. Aceasta este deci versiunea d-tale. Lama era însângerată când ai atins această jumătate de foarfecă?

— Nu. Era curată de tot, inspector Queen.

— De ce ai păstrat sub tăcere acest incident când ţi-am luat interogatoriul, luni după-amiază?

— Mi-era frică.

— De ce?

— Nu ştiu nimic. Mi-era frică.

— Ţi-era teamă că nu vei putea să le justifici uşor?

— Eu... da, cred.

— Dar de ce ţi-era frică dacă n-ai omorât-o d-ta pe Karen Leith? Erai sigură de nevinovăţia d-tale, nu-i aşa?

— Bineînţeles! N-am omorât-o pe Karen! N-am omorât-o!

Inspectorul o privi în tăcere. Lacrimile împăienjeneau privirea Evei. A privi o persoană drept în ochi este o dovadă de sinceritate sufletească, se spune... dar cine putea susţine o privire atât de bănuitoare, atât de ostilă şi fără milă? Nimeni!

— Dacă aceasta este tot ce ai contra bietei fete, îţi pierzi timpul d-tale şi al nostru, inspectore, declară Terry ridicând din umeri.

Fără să-i răspundă măcar, inspectorul se întoarse lângă

biroul său; puse jumătatea de foarfece la loc în sertar şi scoase un plic mic. Apoi se întoarse lângă Eva scoţând ceva din plic.

— Iată ce am găsit în soba din budoar, spuse el în sfârşit.

Eva făcu sforţări să privească. Era imposibil… imposibil.

Providenţa nu putea permite un astfel de nenoroc. Ba da, soarta o împovăra. Obiectul pe care inspectorul îl ţinea delicat între două degete nu era altceva decât colţul batistei sale, latura opusă micului triunghi ros şi înnegrit de foc care respectase iniţialele sale brodate. Colţul batistei murdărit de o pată negricioasă!

Eva auzea respiraţia adâncă a lui Terry Ring în spatele ei. Un pericol neprevăzut! Singura sarcină pe care i-o încredinţase şi de care se achitase prost. Simţea pe ceafă arsura dispreţului şi amărăciunii sale.

— Îţi recunoşti batista, d-ră MacClure?

— Eva! Nu răspunde, fetiţa mea. Nu vorbi. N-are niciun drept asupra ta!

Fugise înainte ca batista să fie arsă. Focul se stinsese. Era inevitabil.

— Poartă iniţialele E.M., urmă inspectorul.

— Cum vrei să dovedeşti că nu aparţinea fiicei d-tale, dr. MacClure? De fapt…

Inspectorul se opri ca şi cum i-ar fi fost frică să nu spună prea mult.

— Altceva: analiza petei, făcută de experţii noştri, a stabilit că provenea din sânge omenesc, de acelaşi fel ca acela pe care Karen Leith… un fel care nu este des întâlnit ceea ce simplifică sarcina noastră şi agravează cazul d-tale, d-ră MacClure.

— Niciun cuvânt, Eva, ordonă Terry. Niciun cuvânt, mă auzi!

— Nu!

Eva găsi puterea să se ridice.

— Să tac! Pentru ce? Da, este batista mea, pătată de sângele lui Karen şi pe care am încercat s-o ard!

— Ah! spuse inspectorul. Ai scris, Mushie?

— Dumnezeule mare! repetă d-rul MacClure ca şi cum n-ar fi fost în stare să spună altceva.

Terry Ring îl privi pe Ellery, ridică din umeri şi aprinse o ţigară.

— Dar explicaţia este foarte simplă: am îngenunchiat lângă Karen, pe podium; era sânge pe jos... m-am umplut pe degete şi le-am şters cu batista. Era ca gelatina...

Pe Eva o trecură fiorii.

— Înţelegeţi acum? Oricine ar fi făcut la fel în locul meu. Nimeni nu poate lăsa sângele să i se usuce pe mână. Apoi am ars batista. Am ars-o pentru că mi-era frică. Da, frică!

Se aruncă suspinând în braţele d-rului MacClure.

Terry Ring îl apucă pe inspector de braţ.

— Ascultă-mă inspectore. Eu port răspunderea. Ideea de a arde batista venea de la mine. Când Eva mi-a povestit cum se petrecuseră lucrurile, am sfătuit-o să ardă această batistă blestemată.

— Dar pentru ce, d-le Ring? întrebă inspectorul? Ţi-era şi d-tale frică?

— Prevedeam concluziile unui poliţist cu creier de păsărică, care ar fi găsit batista însângerată, asta-i tot, spuse Terry pe un ton de dispreţ.

Morel tuşi.

— Inspectore Queen, prezenţa mea este într-adevăr necesară? Mă aşteaptă un client şi...

— Rămâi! strigă inspectorul.

Avocatul se aşeză din nou cu un aer posomorit.

— Ai notat declaraţia d-nului Ring, Mushie? Foarte bine! Acum vă voi spune cum s-au petrecut lucrurile în realitate. D-ta ai înjunghiat-o pe Karen Leith cu jumătatea de foarfecă, ai şters lama însângerată cu batista după care ai încercat s-o arzi. Posedăm două dovezi de necombătut în susţinerea teoriei noastre. Dacă dl. Ring menţine că ideea de a distruge una din aceste dovezi, venea de la el, să-i fie de bine! Va fi inculpat drept

complice. Avem mărturia servitoarei japoneze stabilind faptul că victima trăia atunci când ai fost lăsată în budoar. Avem prima d-tale declaraţie, luată la faţa locului, că nimeni nu trecuse prin budoar în timpul ultimei jumătăţi de oră. Avem scrisoarea începută de Karen Leith care dovedeşte că victima nu se gândea la moarte când se aşezase – după plecarea lui Kinumé care-i adusese hârtia de scris – să scrie omului său de afaceri. Vom dovedi că numai apariţia asasinului a întrerupt această scrisoare. Avem depoziţia lui Terry Ring, atestând că te găseai singură cu victima în camera acesteia, la venirea sa... Am expus afacerea procurorului de district, Henry Sampson care a găsit-o acceptabilă.

O tăcere grea plutea în aer, punctată de suspinele Evei, refugiată în braţele d-rului MacClure.

— Iertaţi-mă că intervin, spuse în sfârşit Terry Ring. Dar ce-ar fi să vorbim puţin de misterioasa femeie blondă din pod?

Inspectorul clătină din cap; apoi merse şi se aşeză la biroul său.

— Desigur. Femeia blondă, sora lui Karen Leith...

— Ai şi găsit-o?

— Nu încă. Dar...

— Nu credeţi că ar fi foarte indicat de a face lumină în această afacere înainte de a învinui biata nevinovată? Ştiţi că victima ţinuse timp de nouă ani prizonieră pe această femeie. Ştiţi că într-o bună zi pasărea a zburat. Ştiţi că fugara avea motive s-o urască pe Karen care-i exploata în mod ruşinos talentul. Ştiţi că o scară lega camerele celor două surori şi că foarfecele provenea din camera lui Esther!

— Apropos, doctore, începu inspectorul, am cercetat cu atenţie povestea pretinsei sinucideri a lui Esther Leith.

— Ascultă-mă! mugi Terry.

— Cadavrul nu fusese găsit. Dispăruse în mare fără să lase urme, asta-i tot. Am aflat de asemenea că două persoane – Kinumé şi o femeie blondă care stătuse tot

timpul călătoriei în cabina sa după ce fusese înscrisă sub un nume vădit fals – au însoţit-o pe Karen din Japonia în America. Se explică uşor de ce d-ra Leith nu v-a anunţat sosirea sa, doctore, dorea să aibă timpul necesar de a se instala şi de a o ascunde pe sora sa, înainte de a reînnoi vechile relaţii.

— Cred, spuse Ellery, că începem să batem câmpii. Un punct rămâne încă în întuneric, tată. Mobilul.

— Ministerul public nu are nevoie să găsească un mobil, răspunse inspectorul.

— Nu. Dar este un argument preţios când este vorba să convingi un juriu că o tânără fată de familie bună şi cu o reputaţie intactă a asasinat pe logodnica tatălui său.

— Mobilul? Chestiunea m-a pus în încurcătură, mărturisesc, când deodată mobilul mi s-a oferit gata să mulţumească pe toţi juraţii din lume…

Inspectorul ridică din umeri.

— Dar aceasta nu mă priveşte.

— Un mobil? întrebă Eva ridicând capul. Aveam un mobil ca s-o ucid pe Karen?

Izbucni într-un râs convulsiv.

Inspectorul se întoarse spre avocat.

— Morel, ce mi-ai spus astăzi?

Omul de afaceri îşi ştergea fruntea transpirată cu o batistă udă.

— Eu… Vă rog să înţelegi situaţia, d-re MacClure. Un complex de împrejurări nenorocite… N-am avut deloc intenţia să mă amestec. Dar când am descoperit… datoria mea faţă de lege…

— La fapte, strigă Terry Ring.

Morel se supuse cu un aer din ce în ce mai nefericit.

— Acum câţiva ani, d-ra Leith îmi dăduse un plic mare sigilat purtând menţiunea: „A se deschide după moartea mea”. Mi-am adus aminte de aceasta abia azi dimineaţă. Toate hârtiile cuprinse în acest plic se refereau la Esther Leith-MacClure – corespondenţa schimbată între d-rul MacClure şi d-ra Leith în 1919, dispoziţii scrise de mâna

clientei mele hotărând soarta surorii sale în cazul când aceasta îi va supravieţui şi aşa mai departe. Esther trebuia să fie trimisă pe ascuns înapoi în Japonia şi…

— Toate documentele sunt aici înăuntru, întrerupse inspectorul, arătând biroul său.

Privirea sa aţintită asupra d-rului MacClure se umplu de milă.

— Ai păstrat bine secretul doctore. Motivele d-tale erau vrednice de stimă. Din nenorocire, împrejurările mă obligă să dezvălui adevărul.

— Nu în faţa ei. Acest secret să rămână între noi, murmură d-rul MacClure, cu mâinile sale tremurătoare puse pe birou.

— Îmi pare rău. Comedia este bine aranjată, doctore; dar interesata este la curent, poţi să crezi sau nu…

Inspectorul desfăcu un document pus într-un loc la îndemână şi o privi pe Eva în ochi.

— Am aici un mandat de arestare pe numele d-tale, sub învinuirea de a fi asasinat-o pe Karen Leith, d-ră MacClure.

Eva se ridică împleticindu-se.

— Cred… cred…

— Nu. Aşteaptă inspectore…

Terry se înfipse în faţa inspectorului Queen, folosind toată puterea sa de convingere.

— Acest târg pe care ţi l-am propus sunt gata să-l ţin. Dă o posibilitate acestei sărmane fete. Nu-i o criminală, îţi spun eu! Găseşte-o pe Esther. Esther a putut tot atât de bine să comită crima ca şi Eva şi avea două mobile! Ura îngrămădită în cursul anilor săi de izolare şi interesul. Nu uitaţi averea lăsată de mătuşă!

— Da? spuse inspectorul Queen.

— Amintiţi-vă de destăinuirile lui Morel. Karen Leith moartă înainte de patruzeci de ani, averea mătuşii trece la cea mai apropiată rudă a lui Karen. Esther în viaţă, ea este cea mai apropiată rudă! Sora sa! Esther este aceea care moşteneşte, nu-i aşa Morel?

— Da.

— Aproximativ cât?

— Averea întrece un milion de dolari.

— Iată! Ce spui inspectore? Moartea lui Karen aduce mai mult de un milion de dolari lui Esther!…

Ochii cenuşii ai lui Terry aruncau fulgere de triumf.

— Ce cântăreşte mobilul pe care-l atribui bietei fete când este mai mult de un milion de dolari de cealaltă parte a balanţei!

— Vorbeai tocmai de un târg, Terry, articulă inspectorul calm. Ce-mi oferi?

Terry se ridică:

— Dacă aceasta are preţ, cred că sunt în măsură s-o regăsesc pe Esther Leith.

Inspectorul zâmbi.

— Oferta d-tale nu mă interesează Terry. Uiţi un amănunt. Ce s-ar fi întâmplat cu această avere dacă victima ar mai fi trăit o lună, Morel?

— Ar fi moştenit-o, răspunse Morel cu o nervozitate vădită.

— Şi clienta d-tale lăsase moştenire toate bunurile ei mobile şi imobile Universităţii Imperiale din Tokio, nu-i aşa?

— Da.

— Cu alte cuvinte, Terry, dacă MacClure n-ar fi ucis-o pe Karen înainte ca ea să împlinească patruzeci de ani, această avere îi scăpa definitiv… ca şi lui Esther Leith, de altfel…

Terry încruntă sprâncenele vădit încurcat.

— Amprentele luate de pe armă sunt acelea ale Evei MacClure, batista îi aparţine şi nu posedăm nicio dovadă că Esther era în casă la ora crimei. Nimic de făcut Terry. Dar spui că vei afla locul unde s-a ascuns Esther. Iau notă de asta pentru când va fi nevoie.

— „Această avere îi scapă pentru totdeauna”, repetă Terry. Ce te-a apucat, tată Queen? Ai devenit din întâmplare nebun?

Cum se poate ca Eva, pe care nicio legătură de rudenie n-o uneşte de Karen, poate...

— Tată! exclamă Eva. Ai auzit?

— Încetează această comedie, ordonă inspectorul pe un ton sec. D-rul MacClure nu este tatăl d-tale cum nu sunt nici eu!

— Nu-i tatăl său...

— Simt că înnebunesc dacă nu-mi explică nimeni...

— Şi ce putea s-o intereseze că victima o îngropase pe sora ei de vie? întrebă Terry King cu un aer sălbatic, arătând-o pe Eva.

Inspectorul răspunse calm:

— Reacţiile bineînţeles variază după individ. Nu ţi-ai fi ieşit şi d-ta din fire, dacă victima lui Karen Leith ar fi fost propria d-tale mamă?

— Mama sa! murmură Terry Ring.

— Da, Esther Leith este mama acuzatei.

Eva exclamă cu o voce de nerecunoscut:

— Mama mea!

Văzând-o împleticindu-se, Terry Ring şi Ellery Queen săriră în acelaşi timp. Dar Terry fu acel care ajunse primul.

CAPITOLUL XVII

Deschizând ochii, Eva se văzu întinsă pe canapeaua din birou, iar faţa îngrijorată a tatălui său era aplecată asupra ei.

— Ah! tată!

Puse braţele în jurul gâtului său şi izbucni în plâns.

— Plângi fetiţa mea. Eu sunt de vină, vezi bine. Ar fi trebuit să-ţi spun adevărul. Plângi draga mea.

— A spus... dar atunci Karen era mătuşa mea. D-ta eşti unchiul meu. Şi ea... mama!

— Credeam că nu vei descoperi niciodată adevărul. Şi

când am aflat despre moartea ei – cum puteam să bănuiesc, Eva? — am crezut că fac mai bine, dacă nu-ţi spun.

— Oh! tată! Mama mea.

D-rul MacClure era mai liniştit decât atunci când îl văzuse Ellery luni după-amiază pe puntea „Panthiei”. Mergea drept ca un om uşurat de o parte din povara sa.

Inspectorul interveni:

— Iartă-mă, doctore... Am nevoie de câteva lămuriri despre...

Fulgerat de privirea uriaşului, inspectorul îşi muşcă mustaţa şi se aşează la loc.

— Îţi spun detaliile acum, Eva, se hotărî d-rul MacClure mângâindu-i părul. Da, este mama ta... o fiinţă strălucitoare de inteligenţă şi frumuseţe. Cea mai minunată femeie pe care am întâlnit-o vreodată.

— Mamă! Oh! cum aş vrea s-o văd! suspină Eva.

— Ţi-o vom reda, îţi promit. Stai liniştită fetiţa mea...

O culcă pe canapea şi începu să se plimbe prin cameră ca un urs în cuşcă.

— Nu voi uita niciodată telegrama lui Floyd anunţându-mi naşterea sa. Dumnezeule mare, ce mândru era! 1916... anul când muri Hugh Leith, bunicul tău. Accidentul care costă viaţa tatălui tău surveni doi ani mai târziu; apoi mama ta se îmbolnăvi, în urma unei scrisori primite de la Karen plecai în Japonia, lăsând totul baltă. Era în 1918, câteva zile după Armistiţiu...

Întinsă pe canapea, Eva contempla în gând portretul mamei sale. O astfel de fericire venea tocmai în momentul când atingea culmea disperării... Înaltă, cu faţa încadrată de minunatul ei păr blond; fără îndoială. O zeiţă pe care doar infirmitatea ei o înlănţuia de pământ. Imaginea era atât de clară...

— Am găsit-o pe Esther într-o casă de sănătate. O criză de depresiune morală nervoasă completă, datorită morţii lui Floyd şi cauzelor ei... Se întoarse acasă cu mintea vindecată, dar distrusă moraliceşte. Aveam impresia că

un resort vital se rupsese în ea.

— Îşi amintea de accident? întrebă Ellery.

— Era obsedată. Am înţeles repede că frica de a-l fi asasinat intenţionat pe Floyd o va chinui până la sfârşitul vieţii. Esther este înzestrată cu o sensibilitate rară... un pachet delicat de nervi şi odinioară, o poetă inspirată.

— Dar pentru ce nu-şi putea smulge din minte această idee fixă, doctore? Conştiinţa sa îi imputa, într-adevăr, moartea fratelui d-tale?

— V-am spus că am pătruns până în adâncul lucrurilor! Fusese un accident nenorocit şi nimic mai mult. Dar un factor imponderabil împiedica vindecarea ei morală. Am rămas neputincios în faţa acestei forţe duşmane care lucra contra ei, rănind-o fără încetare, întârziind întoarcerea ei la viaţă, fără să-i dea răgaz...

— „Sărmana", gândi Eva. „Sărmana, cum a suferit!" Ochii i se umplură de lacrimi.

— Am rămas în Japonia cât mai mult timp posibil. Karen se comporta perfect. Se declară convinsă să-şi consacre viaţa surorii sale; dar soarta copilului părea s-o preocupe foarte mult... Sunt sigur că de atunci îşi cocea planul său diabolic!...

Pumnul d-rului MacClure recăzu, şi termină cu vocea stinsă:

— Dar cum puteam ghici?

Inspectorul se mişcă pe scaunul său. Morel profitase de leşinul Evei ca s-o şteargă; evenimentele îi scăpau. Inspectorul Queen oftă.

D-rul MacClure spuse cu blândeţe Evei:

— După sfatul lui Karen te luai fetiţa mea şi te adoptai. Aveai mai puţin de trei ani... o micuţă fiinţă plăpândă cu bucle lungi a cărei memorie nu era încă vie. Aveam nevoie de semnătura lui Esther ca să te adopt în mod legal; spre marea mea mirare mi-o dădu de bună voie. Biata femeie insistă chiar, că renunţă la toate drepturile asupra ta. Te-am luat deci cu mine, Eva...

Se făcu linişte, apoi spuse:

— Iată care este situaţia.

„Iată care este situaţia”. Eva privea tavanul năpădită de un sentiment de ruşine necunoscut până atunci..

— Nu mă veţi speria, spuse cu un ton sălbatic inspectorului, care tăcea. Am procedat până în prezent ca un copil îngrozit. Dar nu mă mai puteţi speria! N-am omorât-o pe Karen Leith. Nu ştiam că mama mea trăia. Nu ştiam nici măcar cine era mama mea. V-am dat explicaţii absolut adevărate despre amprente şi batistă. Pentru ce sunteţi atât de nedrept?

— Bravo mititico! exclamă Terry Ring, zâmbind. Plăteşte-i poliţa acestui bătrân sanguin!

— Şi d-ta, continuă Eva cu mânie, dacă ştii unde este mama mea, pentru ce nu-mi spui? Du-mă la ea imediat!

Zâmbetul lui Terry îi muri pe buze.

— Ascultă-mă Eva. Fii cuminte. N-am afirmat niciodată…

Eva se întoarse spre inspector.

— Faceţi-l să vorbească! Sunteţi foarte tare ca să terorizaţi o femeie; dar când un bărbat se ridică în faţa dumneavoastră…

Terry o apucă de braţ.

— Ascultă-mă, micuţa mea…

Ea se desfăcu brusc.

— Nu! Grăbeşte-te s-o regăseşti pe mama mea, inspector Queen! Dumnezeu ştie ce-a putut să i se întâmple… singură în New York-ul pe care nu-l cunoaşte, după nouă ani de izolare în acest pod!

Inspectorul oftă adresând un semn din cap stenografului.

— Du-te, caută-l pe Thomas Velie, Mushie.

Eva se linişti cu încetul şi-şi privi interlocutorii: d-rul MacClure care îşi continua plimbarea în jurul camerei: Terry Ring, cu faţa îngrijorată şi fumând ţigară după ţigară; Ellery Queen, nemişcat şi tăcut ca şi statuia de onyx de pe biroul tatălui său.

Stenograful poliţiei se ridică spunând:

— Bine şefule.

Dar înainte de ajunge măcar la uşă, aceasta se deschise în faţa unui personaj deşelat, nebărbierit, purtând pe cap o pălărie tare arhaică şi o ţigară stinsă în colţul gurii.

— Oh! eşti ocupat? mormăi d-rul Samuel Prouty, medicul legist al poliţiei new-yorkeze. Hello Queen. Ah! Dr. MacClure. Condoleanţele mele. Îţi aduc o veste proastă Queen.

— O veste proastă pentru mine, Sam?

— Jumătatea de foarfecă... aceea pe care o ai în biroul d-tale.

— Da! Da!

— Nu este instrumentul morţii lui Karen Leith.

Terry Ring fu primul care rupse tăcerea.

— Ce-ai descoperit, doctore?

— Nu vrei să păcăleşti pe un vechi prieten, nu-i aşa Sam întrebă inspectorul încercând să zâmbească.

— Sunt aşteptat la morgă în douăzeci de minute, şi nu pot pierde timpul în discuţii fără folos. Dar având în vedere concluziile primei autopsii, cred că îţi datorez oarecari explicaţii.

— Nu-i prea mult! mormăi inspectorul.

Terry Ring merse râzând şi o aduse pe Eva de mână spre canapea.

— Ia loc Eva, fiecare la rândul său; acum este rândul dumitale.

Eva se supuse crezându-se prada unui vis. Jumătatea de foarfecă... amprentele... dar trebuia să asculte explicaţiile doctorului.

— Îmi iau asupra mea toată răspunderea, Queen. Aveam de lucru până peste cap şi am încredinţat autopsia... puţin importă. Un băiat tânăr şi fără experienţă... credeam că este vorba de o simplă formalitate, cauza morţii fiind evidentă. Arată-mi jumătatea de foarfece care este în posesia d-tale Queen.

Prouty o desfăşură; apoi cu un aer de dispreţ o aruncă

pe birou, spunând:

— Hm! Aveam dreptate…

Scoase din buzunarul său o cutie de carton pe care o deschise. Un mic triunghi de oţel strălucea ca o bijuterie în fundul cutiei, pe căptuşeala de vată.

— L-am extras chiar eu din gâtul victimei adineauri. Îi scăpase asistentului meu, marţi.

Inspectorul apucă cutia şi ceilalţi făcură cerc în jurul său.

— Cele două vârfuri par identice, observă Terry.

— Ce crezi, El?

— Vârful extras de Prouty este vârful celeilalte jumătăţi de foarfece pe care n-o găsim. Aceasta nu lasă nicio îndoială, răspunse Ellery.

— Ai deci dreptate, Sam, spuse inspectorul necăjit. Cealaltă jumătate a foarfecii este arma crimei şi nu aceasta.

Terry alergă la Eva.

— Ura, frumoasa mea! Vei dormi în patul tău.

— Ai găsit cealaltă jumătate? întrebă Prouty mergând spre uşă.

— Nu.

— Nu-i nevoie să mă înghiţi pentru asta…

Prouty îşi mângâie bărbia.

— Hm! Dr. MacClure nu ne faceţi ofensa de a crede că o astfel de greşeală se produce des în serviciile noastre. Un novice, d-ră…

D-rul MacClure îi întrerupse explicaţia cu un gest vag. Ellery întrebă la rândul său:

— Apropos, Prouty, ce alte constatări ai mai făcut? Nu am citit raportul primei autopsii.

— Nimic important. Un thrombus coronar… asta a fost diagnoza doctore? Dacă nu mă-nşel d-ta erai medicul d-rei Leith?

— Nicio altă boală organică? insistă Ellery.

— Nu. Anemie, un stomac delicat… asta era tot. Înşelat o dată am făcut a doua autopsie completă, vă închipuiţi.

Iertaţi-mă, sunt nevoit să vă părăsesc. La revedere, doctore.

Uşa se închise după Prouty.

— M-am abţinut să suflu vreun cuvânt lui Karen despre acest thrombus coronar, oftă d-rul MacClure. S-ar fi necăjit degeaba... având în vedere viaţa pe care o ducea, putea să mai trăiască astfel încă mulţi ani.

— D-ra Leith îşi îngrijea mult sănătatea, nu-i aşa? întrebă Ellery. Aş fi bănuit-o uşor ipohondrică.

— Eram singurul ei medic de nouă ani, răspunse d-rul MacClure cu faţa întunecată. Karen era o bolnavă model; urma întocmai prescripţiile şi sfaturile mele. Credea că are numeroase motive să trăiască.

— Apropos, cum vedea ea viitorul? Iartă-mi indiscreţia doctore, dar sunt curios să ştiu cum spera să continue a-ţi ascunde existenţa lui Esther după căsătorie?

„Şi contrariul se produce câteodată" gândi Eva.

Inspectorul rupse mandatul de arestare.

— Sunteţi liberă d-ră MacClure.

— De fapt, fiecare se poate duce acasă, spuse inspectorul. Nu, aşteptaţi. N-aţi zărit din întâmplare cealaltă jumătate de foarfecă în camera d-rei Leith, luni după-amiază, d-ră MacClure?

Eva era aproape să nu audă întrebarea. Diamantul mare care scânteia la degetul inelar al mâinii stângi o ardea.

— Nu inspectore.

— Şi d-ta d-le Ring?

— Eu? Nu. N-am văzut nimic.

— Nu era jumătatea de foarfecă în vreunul din buzunarele d-tale când ai ieşit din casă luni? Aceasta mă va învăţa ca niciodată... Tonul inspectorului era plin de amărăciune; dar fraza sa rămase neterminată.

Terry Ring luă zâmbind braţul Evei.

— Să plecăm în grabă Eva. Dacă mai avem nenorocirea să întârziem aici, bătrânul te va acuza că ai vrut să-i şterpeleşti tabachera!

CAPITOLUL XVIII

Ieşind de la Biroul Central, Terry Ring vedea viaţa în roz.

— Urmaţi-mă, spuse el tovarăşilor săi. Vă voi duce să luaţi masa la Fung, asul bucătarilor chinezi.

— Voi merge oriunde astă-seară, declară Eva.

Aspira adânc aerul curat, surprinsă de a-l găsi atât de ameţitor în New-York.

— Şi d-ta doctore?

— Nu-mi place bucătăria chineză.

— Putem alege un alt restaurant…

— Nu…

O îmbrăţişă pe Eva.

— Du-te fetiţa mea. Uită tot. Îmi promiţi?

— Da tată, răspunse Eva, ştiind că nu-şi va putea ţine făgăduiala şi că d-rul ştia aceasta. Oh! însoţeşte-ne tată. Vom merge…

— Am nevoie să umblu.

Se făcu tăcere; apoi:

— Să nu-mi spui niciodată altfel, Eva.

— De treabă om, observă Terry Ring urmărind cu privirea silueta impozantă. Şi d-ta Queen? Ai aerul obosit.

— Mi-e foame, întrerupse Ellery.

Terry păru dezamăgit. Apoi, cu gesturi mari, chemă un taxi şi Eva se surprinse zâmbind.

Flecăreala lui Terry nu conteni tot drumul de la Center Street până în faţa intrării restaurantului subteran.

— Localul nu se prezintă prea bine, spuse Terry. Dar se mănâncă bine. Hello, Fung…

Un chinez făcu zâmbind o plecăciune de la uşa localului său, ocupat cu totul de trei compatrioţi ai săi aşezaţi la masă în faţa unei sticle de alcool de orez.

— Nu te ocupa de noi Fung. Voi alege singur masa,

aceea a clienţilor de vază.

Terry îşi conduse prietenii într-un colţ al sălii şi trase politicos un scaun pentru Eva.

— Recunosc că zugrăveala verde-gris a pereţilor nu este deloc plăcută, de asemeni nici petele de grăsime. Dar bucătăria este imaculată. Vreţi s-o vedeţi?

— Nu, mulţumesc.

— Bravo! Ar trebui să zâmbeşti mai des, de-ar fi chiar numai pentru gropiţele din obraji... Hei! Queen. Descreţeşte-ţi fruntea ce naiba!

— Lasă-mă în pace, mormăi Ellery. Dumnezeule, ce se poate mânca într-un astfel de loc?

— Compoziţia meniului mă priveşte. Wei!...

Un chinez mic cu şorţ alb dar fără cravată veni în grabă.

— Wan-Tan. Ouă conservate, trei porţii, raci fripţi, raţă a la Cantonaise, vin, ceai. Şterge-o!

— Nu prea mi-e foame, începu Eva.

— Vei mânca tot ce-ţi voi servi, declară Terry pe un ton hotărât. Te simţi bine, frumoasa mea? Merge mai bine?

— Nu mi-ai lăsat timpul să-mi analizez impresiile, Terry. Unde este mama mea?

Terry îşi întoarse privirea. Wei, ducând o tavă enormă, împingea în această clipă uşa bucătăriei.

— Nu ştiu nimic, Eva.

— Dar ai spus...

— Ştiu ce am spus...

Îi luă mâna şi începu s-o mângâie cu un aer absent.

— Este un diamant, nu-i aşa? Trebuia să-i spun ceva lui tata Queen, Eva. A fost un bluff, asta-i tot.

— Oh! eu credeam...

— Adu-ţi aminte de promisiunea făcută tatălui dumitale Eva.

Uită totul astă-seară.

Wei puse pe masă un castron mare anunţând:

— Wan-Tan.

Ellery află că Wan-Tan era o supă limpede pe a cărei

suprafaţă pluteau, ca vapoarele pe un râu, bucăţi de carne de porc. Un miros plăcut de aromate ieşea din castron.

— Ah! spuse Terry frecându-şi mâinile. Dă-mi farfuria ta frumoaso. Adevărate „Knishes” chinezeşti. Nu ştii ce sunt? Cumpăram „Knishes” de la bătrânul Finkelstein, pe timpul când vindeam ziare în Cherry-Street. Împingea o trăsurică ambulantă.

Terry vorbea, vorbea... fără să-i lase Evei timp să se gândească, smulgându-i când un zâmbet, când un răspuns. Dar pentru Ellery care asculta cu un aer absent, situaţia rămăsese tot atât de întunecată.

— Mâncarea este delicioasă, spuse el deodată. Iartă-mă că îţi întrerup amintirile din copilărie, Terry. Dar la ce bun să mai continuăm această comedie.

— Cum, mai eşti încă aici? mormăi Terry.

— Ce se va întâmpla cu mine? oftă Eva. Ai dreptate, d-le Queen.

— Gustaţi aceste ouă conservate şi îmi veţi spune ce credeţi, ordonă Terry, fulgerându-l pe Ellery cu privirea.

— Eşti foarte drăguţ Terry. Dar să dăm jos masca, vrei? Sunt înfundat până la urechi în această afacere, iată tristul adevăr.

— Îl cunoşti pe tatăl tău, Queen, bombăni Terry. Ce va face?

— Va căuta jumătatea de foarfece dispărută. Eşti sigură că n-ai zărit-o Eva?

— Sigură.

— Nu era acolo, afirmă Terry. Asasinul a luat-o cu el şi tatăl d-tale ştie aceasta. Oamenii săi au căutat toată casa şi grădina, în zadar.

Ellery dădu din cap.

— Mă simt copleşit, mărturisi el. În sfârşit, să profităm de clipa de răgaz care ne este acordată. Suntem liniştiţi până în momentul când tatăl meu va descoperi adevărul în privinţa nenorocitei aceleia de uşi.

— Cum ar putea afla vreodată? Secretul va fi bine

ţinut... afară de o persoană, probabil.

— Cine ar putea... începu Eva.

Dar se opri înroşindu-se, sigură de răspunsul lui Terry.

— Tipul care ţi-a dat diamantul acesta: Scott, ca să nu-l numesc altfel. Dă-mi farfuria d-tale, Eva. Aceşti raci fripţi se prezintă frumos. Ce idee să te îndrăgosteşti de acest gigolo!

— Te rog Terry, nu vorbi astfel de Dick. Este natural să fie tulburat. Crezi că este plăcut pentru el să aibă o logodnică care poate fi arestată pentru crimă?

— Situaţia d-tale este încă şi mai neplăcută, mi se pare. Ascultă-mă Eva. Acest Scott este un fricos. Dă-i paşaportul.

— Te rog!

— Dacă îmi daţi voie să întrerup acest intermezzo romantic...

Ellery puse jos bastonaşele cu care încercase zadarnic să prindă o bucată de rac, şi apucă furculiţa cu un zâmbet de scuză.

— Aş vrea să vă spun ideea care mi-a venit.

— Care? exclamară amândoi deodată.

— Te anunţ Terry că nu-ţi va face plăcere.

— În sfârşit, vorbeşte!

— Eva, ai văzut zăvorul tras în veriga sa înainte ca Terry să se fi apropiat de uşă?

Eva deschise ochii mari.

— Nu, paravanul japonez ascundea uşa. Terry nu ştia despre ea; a dat la o parte paravanul după spusele mele şi a găsit zăvorul blocat.

— Stătea în faţa uşii în clipa aceea? D-ta n-ai văzut zăvorul decât după ce se dăduse la o parte?

— Nu m-am uitat la el. Terry mi-a spus că...

— O clipă, întrerupse Terry. Unde vrei să ajungi, Queen?

— Fac parte din categoria de oameni a căror minte refuză să accepte o imposibilitate, oricare ar fi. Sunt un mare neîncrezător, Terry.

— Puţin îmi pasă! Zăvorul era tras. Am avut destul de furcă ca s-o deschid, dacă vrei să ştii! De altfel ce motiv aş avea să mint în această privinţă?

— Să presupunem o clipă – nu este decât o simplă presupunere – că d-ta ai înjunghiat-o pe Karen Leith, spuse Ellery cu gura plină de orez.

— Mizerabil! Idiotule! Nebunule!

Îngrozită Eva crezu că Terry va sări la gâtul lui Ellery; Fung veni în fugă frângându-şi mâinile.

— Nu urla aşa, Terry! Nu face scandal aici!

— Du-te la dracu'! strigă Terry scos din fire. Atunci eu sunt acela care am dat lovitura?

— Dar, Terry, nu ai deloc spirit de speculaţie. Nu eşti în stare să „presupui" în mod calm? Dacă uşa podului era deschisă când Eva a intrat în cameră – şi nu avem decât cuvântul tău care să infirme această teorie – ce te-ar fi împiedicat să pătrunzi în camera lui Karen Leith prin pod, s-o înjunghii, să fugi înapoi pe acelaşi drum, să-ţi faci apoi intrarea oficială în casă prin faţă pentru a te întoarce în cameră şi a zăvorî faimoasa uşă?

— Dar pentru ce? întrebă Terry, a cărui furie păru a se fi liniştit deodată.

— Oh! răspunsul este copilăresc. Ca s-o prinzi pe Eva în cursă. Pentru a fi arestată în locul tău, ca singură ucigaşă posibilă.

— Ai înnebunit, desigur! Dacă m-am întors în cameră pentru a trage zăvorul şi dacă începusem să-mi execut programul, pentru ce am făcut volte-face şi am deschis uşa pentru a salva pe pretinsa mea victimă?

— Da, spuse Eva cu vocea sufocată. Teoria d-tale n-are nicio bază.

— N-aş jura, Eva. Această minciună este într-adevăr faimoasă... De ce ai fi salvat pe victima d-tale după ce ai aranjat totul ca s-o pierzi, Terry. Dar pentru eternul motiv, dragul meu! Tema atât de dragă romancierilor şi poeţilor. Marea pasiune instantanee, lovitura de trăsnet!

Wei! Vrei să fii atât de bun şi să-mi torni puţin din acest

vin dezgustător?

— Vedeţi deci că există un motiv pentru orice, oftă Ellery punând jos paharul.

— Nu te mai cunosc, spuse Terry supărat. N-am ucis-o pe Karen Leith: zăvorul era tras şi tinerele frumuseţi mă lasă indiferent. Ne-am înţeles.

— Ce violenţă fără rost!…

Ellery se ridică.

— Nu eşti deloc politicos cu „tânăra frumuseţe” de faţă, Terry. Iertaţi-mă o clipă, vă rog. Wei, unde este telefonul?

Wei răspunse cu un gest şi Ellery se îndreptă în direcţia arătată. Ceilalţi doi mâncară în tăcere.

— Este prima noastră întrevedere între patru ochi de luni, Terry, spuse Eva deodată. Eu…

— Dă-mi orezul. Mulţumesc.

Terry se îndopă pe nerăsuflate.

— Nu ţi-am mulţumit încă; ai fost nespus de bun cu mine Terry. Dl. Queen s-a distrat pe socoteala noastră, adineaori. Nu da nicio atenţie acestei glume proaste…

— Care glumă proastă?

Terry aruncă bastonaşele pe masă şi Eva se împurpură din nou.

— Această poveste a dragostei neaşteptate. Eu ştiu bine că n-ai făcut-o decât din milă…

— Ascultă-mă Eva. Acest blestemat de Queen are dreptate.

Îi apucă mâinile.

— Este prima dată când mă lovesc cu capul de pereţi. De obicei, pun femeile şi peştii în acelaşi coş. Dar sunt nebun după tine Eva. Nu mai dorm, te văd peste tot…

— Terry.

Eva îşi trase repede mâna privind în jurul său. Cei trei chinezi dădură din cap. Atitudinea tânărului depăşea înţelegerea lor.

— Totuşi, nu eşti deloc genul meu! înainte de a te întâlni nu mă uitam decât la femei bine căptuşite şi tu nu eşti decât piele şi oase.

— Nu-i adevărat, exclamă Eva. Cântăresc…

— Am exagerat puţin, poate. Dar ai nevoie să te mai îngraşi. Şi apoi, ai acest nas în vânt şi gropiţele din obraji…

Se scuză cu un aer furios:

— Gropiţele din obraji, să-ţi sucească capul!

Eva simţi nevoia să râdă, apoi să plângă. Câte tulburări în câteva zile! Terry Ring. Acest om necioplit… Eva roşi de propriul ei gând. Ce josnicie! Terry era plin de viaţă. Viaţa lângă el ar fi… Eva îşi reţinu imaginaţia. Era caraghios. Terry nu era decât un străin şi ea era logodită cu Dick!

— Ştiu că n-am nicio speranţă, urmă Terry cu amărăciune. Un copil al străzilor, care am cules puţinul ce-l ştiu din dreapta şi din stânga… este norocul meu să mă îndrăgostesc de o fată din lumea ta! N-are importanţă, Eva. Valorez mai mult şi te iubesc mai mult decât frumosul tău…

— Ajunge Terry, întrerupse Eva pe un ton sec.

— Iartă-mă. Uită ce am spus. M-am purtat ca cel din urmă dintre proşti.

Eva zâmbi.

— Nu vreau să mă cert cu tine, Terry. Ai fost mai bun cu mine decât… decât toţi acei pe care credeam că pot conta.

Puse o mână pe braţul său.

…Nu voi uita niciodată, Terry.

— Iertaţi-mă, murmură Fung la urechea tânărului. Vino Terry.

— Lasă-mă. Sunt ocupat.

Dar Fung insistă.

— Nu, Terry. Trebuie să te iau.

Terry îl privi; apoi se ridică potrivindu-şi cravata.

— Iartă-mă o secundă, Eva. Un pisălog fără îndoială care mă cheamă la telefon.

Îl urmă pe chinez în camera învecinată.

CAPITOLUL XIX

Vineri, dimineaţa la ora şapte, Terry visa că o îmbrăţişa pe Eva şi îi săruta gropiţele, când soneria telefonului îl făcu să sară.

— Blestemat să fie imbecilul! mormăi el.

Dar mânia lui contra celui ce-l chemase atât de devreme dispăru imediat ce puse receptorul la ureche.

— Oh! d-ta eşti! Veşti proaste?

— Cadavrul lui Esther Leith a fost identificat, răspunse Ellery. Dacă te interesează această veste, după cum sunt îndreptăţit să cred, îmbracă-te repede.

— Philadelphia?

— Aşadar ştiai! Da, tatăl meu a fost informat aseară târziu de către poliţia din Philadelphia. Îl trimite acolo pe sergentul Velie cu trenul de zece. M-am gândit că noi putem să luăm unul mai devreme.

— Pentru ce?

— Nu se ştie. Mergi şi d-ta?

— Eva este prevenită?

— Nu încă. Nici d-rul MacClure. Sunt de părere să-l anunţăm pe doctor în secret, şi să-l luăm cu noi.

— Unde te găsesc?

— În faţa uşii la MacClure. Într-o jumătate de oră?

— Voi fi în douăzeci de minute.

D-rul MacClure puse pe masă paharul cu suc de roşii pentru a răspunde soneriei telefonului.

Deveni mai palid în timp ce-l asculta pe Ellery Queen care vorbea din cabina portarului.

— Da, spuse el în sfârşit.

Dădu din cap de mai multe ori.

…Nu, doarme încă. Cobor imediat.

Doctorul se apropie de uşa de la camera Evei şi

ascultă. Eva nu dormea; plângea. Suspinele ei încetară când bătu la uşă.

— Intră! răspunse ea cu vocea sugrumată.

Eva era în pat, cu spatele la uşă.

— Sunt nevoit să lipsesc câteva ore, fetiţa mea... Fundaţia... Dar ce ai?

— Nimic, tată. N-am... n-am dormit bine, asta-i tot.

Înainte de a pleca îi lăsă Veneţiei un mesaj pentru inspectorul Queen, în cazul când acesta va telefona.

Ellery şi Terry îl aşteptau în hol; toţi trei se urcară în maşină fără să fi schimbat vreun cuvânt.

— La gara Pensylvania, spuse Terry şoferului.

Cei trei bărbaţi înconjurau în tăcere una din mesele morgii din Philadelphia; funcţionarul se ţinea puţin mai la o parte, indiferent. Contemplarea morţii nu-l mai impresiona pe d-rul MacClure; spectacolul neplăcut îi era prea familiar. Părea că nu observase nici faţa lividă, nici înţepenirea muşchilor de la gât, nici nările dilatate, pentru a nu vedea decât trăsăturile pure, lungile gene blonde, părul care rămăsese minunat, forma obrajilor, urechile mici... s-ar fi spus un om în extaz, asistând la o reînviere miraculoasă.

— Este chiar Esther MacClure, doctore? îl întrebă cu blândeţe Ellery.

— Da. Da. Este Esther... draga mea.

Terry se întoarse şi Ellery tuşi. Savantul murmurase ultimele cuvinte destul de încet pentru a-şi închipui că nimeni nu le auzise. Ellery avu impresia ciudată de a se găsi pe neaşteptate în faţa unui străin. Întâlnind privirea încurcată a lui Terry, arătă uşa cu un semn al capului. Apoi luând braţul doctorului îl trase ca pe un orb afară din sală.

O surpriză îl aştepta pe Ellery şi pe ceilalţi la coborârea din trenul care-i aducea la New-York. Aşezată pe o bancă în holul gării, Eva privea cadranul ceasului ale cărui ace

arătau ora patrusprezece. Dar faptul că nu stătea lângă ieşirea călătorilor dovedea lui Ellery că ea privea ceasul fără să-l vadă. Urmat de d-rul MacClure şi de Terry se apropie de ea şi o zgâlţâi uşor.

— Tată, suspină ea, cu mâinile împreunate, fără să se ridice.

D-rul MacClure o îmbrăţişă şi se aşează alături luând una din mâinile ei în mănuşi negre. Terry îl trase pe Ellery puţin mai deoparte şi aprinse o ţigară. Era în negru din cap până-n picioare... ştia. Pleoapele îi erau roşii şi umflate cu toate că le pudrase.

— Inspectorul Queen mi-a spus totul, murmură ea simplu.

— Este moartă, Eva. Moartă.

— Ştiu tată. Bietul meu tată. Ellery se îndreptă spre inspectorul Queen care stătea în picioare lângă chioşcul de ziare şi a cărui siluetă subţire o recunoscuse.

— Nu mă aşteptam să te găsesc la gară tată, îţi mărturisesc, spuse el.

— Drept cine mă iei? răspunse inspectorul calm. D-ra MacClure şi Terry sunt urmăriţi de luni după-amiază. Eram prevenit de călătoria voastră la Philadelphia, înainte chiar de a vă fi urcat în tren. Esther MacClure s-a sinucis; aş paria astăzi că Terry ştia de la început. Urmează-mă...

Ellery roşi ca un licean prins cu greşeala şi se supuse în linişte.

— Sincerele mele condoleanţe, doctore, urmă inspectorul aşezându-se lângă d-rul MacClure. Această călătorie a fost desigur o grea încercare pentru d-ta. Aţi identificat în mod formal pe defunctă?

— Este Esther. Au trecut şaisprezece ani fără s-o văd... Aş fi recunoscut-o între o mie, moartă sau vie. Este Esther.

— Orice îndoială mi se pare imposibilă. Hello! Terry!

Poliţia din Philadelphia nu putuse identifica cadavrul la început. Când, fu găsită într-o cameră dintr-o modestă casă, mobilată, otrăvită cu cianură de potasiu, în noaptea

de luni spre marţi…

— În noaptea de luni spre marţi, repetă Eva cu vocea sugrumată.

…Se căuta în zadar între lucrurile ei o hârtie oarecare de identitate. Dăduse un nume şi o adresă falsă proprietăresei, poliţia şi-a dat imediat seama de asta. Scrisese în fişe o adresă din Philadelphia; or strada indicată nu exista.

— La ce oră a fost găsită? întrebă Ellery.

— Luni, după miezul nopţii. Proprietăreasa cuprinsă de o nelinişte subită a intrat în cameră, cred… amănuntele îmi lipsesc încă. Pe scurt, la primirea semnalmentelor trimise de poliţia din New York – femeie de aproximativ patruzeci şi şapte de ani; blondă, faţa albă, măsurând cinci picioare şi şapte sau opt centime, cântărind între o sută treizeci şi o sută patruzeci de livre, piciorul drept mai scurt decât celălalt – autorităţile din Philadelphia au făcut o apropiere între femeia pe care o căutam şi misterioasa sinucidere din casa mobilată. Am fost anunţat aseară…

Inspectorul oftă.

…Am trimis pe Velie să caute originalul spovedaniei sale postume la Philadelphia.

— Spovedanie postumă! exclamă d-rul MacClure.

Ellery îşi ascunse mirarea şi inspectorul răspunse:

— Defuncta strângea un bilet în mâna sa ascunsă sub cuvertură.

— Era un bilet? murmură Terry cu neîncredere.

Numai Ellery îl auzise.

Inspectorul trase de mustaţa sa, vădit încurcat.

— Sunt mâhnit, d-ră MacClure de neplăcuta destăinuire ce trebuie să vă fac.

Eva se întoarse încet spre el.

…dar cât de crudă este, are partea ei bună pentru d-ta.

Misterul asasinării lui Karen Leith este lămurit.

D-rul MacClure se ridică dintr-o săritură.

— Misterul…

— Îmi pare rău doctore. Esther MacClure s-a acuzat de

uciderea surorii sale, înainte de a se sinucide.

— Nu cred nimic! exclamă Eva.

Inspectorul scoase din buzunarul său o foaie de hârtie îndoită în patru pe care o desfăcu spunând:

— Poliţia din Philadelphia mi-a dictat aseară prin telefon, spovedania lui Esther MacClure. Doriţi s-o citiţi?

Eva întinse o mână tremurătoare; dar d-rul MacClure îi trase încet foaia din mână şi o citiră împreună într-o linişte impresionantă. Apoi doctorul o întinse lui Ellery.

Descurajarea profundă a disperatei rămânea sfâşietoare cu toată hârtia oficială pe care era scrisă.

„Aceluia care mă va găsi:

Nu pot părăsi această lume fără un cuvânt.

Cum am fost propriul meu judecător, sunt astăzi propriul meu călău. Am luat viaţa unui om, o iau şi pe a mea.

Fiica mea iubită, ai fost pentru mine un izvor secret de fericire. Nu ţi-am dat nimic în schimb; iartă-mă, te rog. Mama ta este un monstru care a ştiut, slavă Domnului, să-ţi ascundă secretul ei ruşinos. Fii binecuvântat copilul meu drag.

Dragă John, ţi-am otrăvit viaţa. Ştiu că odinioară m-ai iubit. Şi acum când o iubeşti pe sora mea, trăsnetul se abate din nou asupra noastră. L-am văzut venind şi n-am putut face nimic ca să-l opresc; astfel că am făcut în neputinţa mea îngrozitoare, ceea ce trebuia să fac... Dacă, cel puţin ai fi rămas aici. Dacă ai fi luat-o cu tine! Eşti singurul om pe lume care ai fi putut să salvezi viaţa surorii mele. Dar plecând, ai făcut să cadă ultima forţă care o ocrotea contra destinului nostru fatal, ultima sa speranţă.

Dumnezeule, ai milă de sufletul surorii mele şi de al meu. Adio John. Îţi încredinţez pe fiica mea iubită.

Îngropaţi aceasta, voi cei care mă veţi găsi, în sicriul meu”.

Terry îl apucă pe Ellery de braţ murmurând:

— Vino!...

Se depărtară de grup şi Terry reluă:

...Este imposibil, Esther MacClure a scris această scrisoare, asta-i sigur. Dar n-a ucis-o pe sora sa!

— Ce ştii tu? întrebă Ellery recitind biletul.

— Ştiu, dacă-ţi spun! N-ar fi putut în orice caz. Cum ar fi ieşit din camera lui Karen, admiţând chiar că s-ar fi întors de la Philadelphia pentru a comite crima şi că ar fi plecat înapoi ca să se otrăvească?

— Cineva a asasinat-o pe Karen Leith; deci cineva s-a introdus în această cameră şi a ieşit apoi, nu-i aşa? De ce nu Esther ca şi orice persoană?

Terry privi cu atenţie pe interlocutorul său.

— De care parte eşti? Acum când tatăl d-tale crede că ucigaşa şi-a făcut dreptate, ai de gând să-i destăinuieşti secretul uşii zăvorâte?

Drept răspuns Ellery, reciti scrisoarea pentru a treia oară sub privirea rece a lui Terry. Vocea inspectorului îi făcu să se întoarcă brusc:

— Ce complotaţi voi doi acolo?

— Comentăm acest bilet, răspunse Ellery fără cea mai mică ezitare.

Puse în buzunar spovedania lui Esther şi inspectorul reluă gânditor.

— Este într-adevăr surprinzător că o femeie vede dintr-o dată roşu, după ce acceptase nouă ani jugul surorii sale. De ce nu se revoltase mai devreme? O criză de nebunie furioasă, fără îndoială...

— M-am gândit mult la această afacere. Ei, urmă inspectorul, gânduri ciudate mi-au venit în minte. Pentru ce, de exemplu, a fost nevoită Kinumé să se ducă jos ca să aducă o foaie de hârtie de scrisori pentru stăpâna sa? S-a găsit un stoc întreg în camera din pod; n-ar fi fost mai natural ca domnişoara Karen Leith să se urce acolo să scrie?

Faţa lui Terry se contractă ca o mască de ghips. Dar

exclamă zâmbind:.

— Tata Queen este fără îndoială înzestrat cu o imaginaţie vie! Kinumé nu era decât la un etaj depărtare, mi se pare! Afacerea este clasată şi bine clasată de vreme ce aveţi spovedania ucigaşei.

— Nu ştiu nimic, murmură inspectorul. Acest amănunt mă chinuieşte de câtva timp… Dar nu am decât să iau un interogatoriu bătrânei japoneze, ca să am conştiinţa împăcată.

— Tată, începu Ellery.

Dar inspectorul întoarse deja spatele. Terry spuse repede:

— Mă duc.

— Unde?

— La Karen Leith, s-o învăţ pe Kinumé lecţia.

— Nu vei face această prostie, întrerupse Ellery, reţinându-l. Gândeşte-te o clipă! Rişti să dezgropi morţii.

— Dă-mi drumul!

— Nu.

Cei doi bărbaţi se măsurară cu privirea ca doi duşmani.

— Ce v-a apucat? întrebă inspectorul în spatele lor.

D-rul MacClure şi Eva îl însoţeau.

— Îl voi pedepsi pe fiul d-tale cum merită, răspunse Terry arătându-l pe Ellery cu pumnul. A avut îndrăzneala să…

— Ajunge, întrerupse inspectorul supărat. Cunosc eu comploturile astea. Vino Ellery. D-rul şi d-ra MacClure te însoţesc.

— Nu te duce Eva, interveni cu însufleţire Terry aţinându-i calea. Nu mai poţi sta în picioare de oboseală.

— Nu. Vreau să strâng câteva amintiri de la mama mea.

— Vei avea tot timpul mâine!

— Ring, spuse d-rul MacClure.

— Dar…

— Lasă-mă să trec, te rog, articulă Eva pe un ton sec.

Terry se supuse ridicând din umeri.

CAPITOLUL XX

— Puteţi merge sus, d-ră MacClure, spuse cu bunăvoinţă inspectorul care observase mişcarea timidă a Evei spre camera lui Karen Leith, păzită de detectivul Ritter.

— Te însoţesc, declară Terry.

— Prefer să fiu singură, Terry. Mulţumesc, inspectore. Eva dispăru prin uşa care ducea la pod; ceilalţi o auziră urcând scara cu pas obosit. La ordinul inspectorului, Ritter plecase s-o aducă pe Kinumé.

— Sărmana fată, spuse inspectorul. O plâng din inimă. D-rul MacClure se apropie de fereastră; apoi întrebă peste umeri:

— Pot dispune de cadavrul lui Esther, inspectore? Aş dori să mă ocup de înmormântarea sa precum şi de aceea a lui Karen, bineînţeles.

— Eşti liber s-o faci, doctore… Ah! intră Kinumé.

Bătrâna japoneză rămase sfioasă pe pragul uşii, ochii săi oblici luceau cu neîncredere. Ritter stătea măreţ în spatele ei gata s-o oprească.

— O clipă vă rog, inspectore…

D-rul MacClure se apropie repede de bătrâna femeie şi îi luă mâinile zbârcite.

— Bună ziua Kinumé.

— Lo, dr. MacClure, răspunse ea.

— Ştim tot adevărul despre Karen şi despre Esther, Kinumé.

Ea ridică asupra lui privirea plină de frică.

— Esther moartă. Esther înecată de mult timp…

— Nu Kinumé. Nu-i adevărat. Ştiu că Esther a trăit mulţi ani în camera din pod. Nu mai este nevoie să minţi, Kinumé.

— Esther moartă, repetă ea cu încăpăţânare.

— Da Kinumé. Esther nu mai este. Dar a murit acum câteva zile. Poliţia a găsit corpul său în alt oraş aproape de New York. Înţelegi?

Bătrâna femeie se clătină; apoi izbucni în plâns.

— Nu mai ai nevoie să minţi, Kinumé, murmură doctorul. Numai Eva îţi rămâne de acum înainte. Numai Eva, înţelegi, Kinumé. Numai Eva.

Dar Kinumé era prea absorbită de durerea sa pentru a înţelege subtilităţi occidentale. Gemu între suspine:

— Missie moartă. Esther moartă. Ce va deveni Kinumé?

Terry murmură lui Ellery:

— Îşi pierde timpul. Nu înţelege.

Sub privirea aprobatoare a inspectorului, savantul o făcu pe Kinumé să se aşeze.

— Viitorul d-tale este asigurat, Kinumé, urmă el insistent. Ţi-ar place să te ocupi de Eva, de acum înainte?

Kinumé dădu din cap.

— Kinumé servit mama Evei. Acum Kinumé serveşte Eva.

— S-o protejezi! murmură doctorul. Să nu faci nimic, să nu spui nimic care i-ar face rău! Da, Kinumé?

— Voi veghea asupra Evei, dr. MacClure.

D-rul MacClure se ridică şi se apropie de fereastră. Făcuse ce era în puterea sa.

— D-ra Karen ţi-a ordonat să nu spui nimănui despre existenţa lui Esther, Kinumé! interveni Ellery.

— Missie ordonat să tac. Eu ascultat. Acum Missie moartă. Esther moartă.

— Ştii cine a omorât-o pe Missie a d-tale, Kinumé? întrebă cu blândeţe inspectorul.

Pe faţa brăzdată de lacrimi se citea mirarea.

— Omorât Missie? Cine…

— Esther.

Kinumé cu gura întredeschisă, privi pe rând cei patru bărbaţi. Apoi începu din nou să plângă fără a căuta să înţeleagă mai mult.

În picioare în pragul uşii, Eva bâlbâi::

— Este peste puterile mele… nu pot pune mâna pe nimic acolo sus. Eu…

— Vino aici Eva, începu Terry. Nu…

Dar Eva se aşează pe divan lângă Kinumé pe care o luă de gât.

— Nu te vom părăsi Kinumé. Linişteşte-te buna mea Kinumé.

Inspectorul se aşează de cealaltă parte a bătrânei japoneze, scuturată de suspine.

— Gândeşte-te bine Kinumé. Adu-ţi aminte, de luni dupăamiază, când d-ra Karen te-a trimis jos, să aduci hârtie de scrisori. Îţi aduci aminte?…

Capul cărunt se înclină, obrazul bătrân de culoarea pergamentului rămânând ascuns la pieptul Evei.

— Ştii pentru ce Miss Karen te-a trimis să aduci hârtie? Erau cutii pline în pod, nu putea să nu ştie. Îţi aminteşti Kinumé. D-ra Karen ţi-a spus motivul?

Kinumé se îndreptă, oferind privirilor faţa ei umflată de lacrimi. Cei trei bărbaţi îşi ţineau respiraţia. Viitorul Evei depindea de răspunsul lui Kinumé.

— Missie nu putut urca în camera lui Esther, răspunse ea.

Nu izbutiseră. Toate sforţările lor fuseseră zadarnice.

Aşezată pe divan, cu mâinile împreunate, Eva semăna cu o prizonieră aşteptându-şi sentinţa de moarte.

— Nu putea… începu inspectorul încurcat.

Ochii săi se opriră pe rând asupra martorilor scenei: Terry Ring, d-rul MacClure, Ellery, toţi trei ca nişte statui; Eva MacClure atât de resemnată… Cu o violenţă subită scutură braţul bătrânei femei.

— Karen nu se poate urca în camera lui Esther, spui? Uşa era totuşi deschisă, nu-i aşa? Vorbeşte, Kinumé! Uşa era deschisă, da sau nu?

Biata Kinumé rămase surdă vocilor interioare. Gândul care se mişca în aer – „Da. Răspunde că era deschisă. Răspunde că era deschisă” – nu o atingea.

— Uşa era închisă. Imposibil de deschis.

— Care uşă? Arată-mi-o!

Kinumé se ridică cu grabă, foarte fericită, se părea, de a-şi arăta bunăvoinţa. Străbătu budoarul şi camera lui Karen cu pasul său săltăreţ şi îl conduse pe inspector în faţa uşii fatale.

— „Este sfârşitul” gândi Eva, pironită pe divan. De astă dată sunt pierdută”.

— Uşa era blocată? întrebă inspectorul Queen calm. Imposibil de tras acest zăvor mic, nu-i aşa? Era înţepenit?

— Da, consimţi Kinumé. Missie încercat să deschidă... imposibil. Kinumé încercat la rândul ei... imposibil. Încercăm din nou; nu-i putere. Missie nebună de furie. Ordonă lui Kinumé să meargă jos şi să caute o foaie de hârtie şi un plic. Kinumé ascultă.

— Aceasta s-a întâmplat câteva clipe înainte de a veni d-ra Eva, nu-i aşa?

— Eva intră în budoar în momentul când Kinumé intră în camera lui Missie pentru a da hârtie de scrisoare.

— Înţeleg.

Eva avu impresia că privirea lui, pentru a vedea mai bine, avea o mie de ochi duşmănoşi şi fără de milă care o îngheţau până în măduva oaselor. Ce importanţă avea scrisoarea de adio a mamei sale; adevărul ieşise în sfârşit la iveală pentru a o da de gol. Inspectorul se întoarse spre ea supărat:

— Ascultă-mă inspectore, începu Terry cu forţa disperării. A înţeles pe dos...

— Ajunge. Mama d-tale n-a putut s-o ucidă pe Karen Leith, d-ră MacClure. Uşa podului era condamnată, Kinumé tocmai ne-a spus. Nimeni n-a putut intra în cameră sau ieşi pe aici; ferestrele sunt prevăzute cu gratii groase şi după propria d-tale mărturisire, nimeni n-a trecut prin budoar. D-ta eşti singura care ai putea comite crima. Ai asasinat-o pe mătuşa d-tale.

— Am spus de atâtea ori încât găsesc inutil să mai repet, murmură Eva. Dar pentru ultima oară, nu. N-am ucis-o pe Karen.

— Da…

Inspectorul se întoarse spre Terry Ring.

— Şi văd acum limpede jocul d-tale, d-le Ring. D-ta ai deschis această uşă după crimă, înaintea sosirii lui Guilfoyle. Dacă cele două femei au încercat să deschidă împreună uşa, sunt puţine posibilităţi ca d-ra MacClure, să fi reuşit singură. D-ta eşti acela care ai tras acest zăvor pentru a lăsa o portiţă de scăpare unui asasin care nu exista, ştii bine. Ştiai de la început, că numai d-ra MacClure putuse s-o înjunghie pe Karen Leith.

— Aveţi milă, începu Eva. Nu…

— Taci Eva, întrerupse repede Terry. Nu deschide gura. Lasă-l să bată câmpii.

— Acum văd greşeala pe care am făcut-o în privinţa lui Esther. Stai acolo unde eşti, Ring! Ritter, păzeşte-l. Se acuza ea de crima fiicei sale pentru a o ocroti pe aceasta. Spovedania sa nu putea fi adevărată deoarece nu avusese posibilitatea materială s-o ucidă pe sora sa.

Soneria telefonului răsună în liniştea de moarte. Aparatul se găsea în camera lui Karen Leith, inspectorul ezită; dar soneria insistând, trecu în sfârşit în camera vecină, strigând:

— Deschide ochii Ritter!

O tăcere scurtă; apoi:

— Allo. Ah! Thomas! De unde vorbeşti?… Bine, te ascult…

Raportul sergentului Velie terminat, inspectorul puse receptorul la loc fără niciun cuvânt şi se întoarse în budoar, spunând:

— Sergentul Velie s-a întors tocmai de la Philadelphia. Vestea pe care mi-a transmis-o ridică şi ultima îndoială. Mă înşelasem acum câteva clipe cu privire la motivul care o împinsese pe Esther de a se acuza de o crimă pe care n-o comisese; acest amănunt va fi lămurit la timpul său. Esther nu putuse încerca să-şi ocrotească fiica, pentru excelentul motiv că nu ştia nimic despre moartea surorii sale în clipa când îşi scria spovedania. Fraza adresată d-

rului MacClure: Eşti singurul om de pe lume care ai fi putut, poate, să salvezi viaţa surorii mele, trebuie să aibă o altă semnificaţie.

— Ce descoperire a făcut Velie? întrebă Ellery cu o voce răguşită.

— Esther MacClure era moartă de patruzeci şi opt de ore când proprietăreasa a găsit cadavrul. Ea s-a sinucis sâmbătă seara şi Karen a fost asasinată abia a treia zi după-amiază. Nevinovăţia mamei d-tale este formal stabilită, d-ră MacClure. D-ta trebuie să răspunzi acum de crimă!

Eva se ridică dintr-o săritură scoţând un ţipăt ascuţit. Trecu ca un fulger prin faţa lui Ritter, se repezi pe coridor, coborî scările fugind din toate puterile. Ceilalţi o auziră trântind uşa de la intrare, înainte de a-şi da seama ce se întâmplase.

— Eva, gemu d-rul MacClure, lăsându-se să cadă pe divan.

Inspectorul răcni şi Ritter cu gura deschisă se porni în sfârşit. Dar Terry Ring atinse uşa înaintea lui; Ritter se prăbuşi la pământ bombănind cuvinte de furie şi mirare.

— O voi căuta eu pentru d-ta, inspectore, spuse Terry Ring cu o voce aspră.

Inspectorul privi revolverul pe care Terry Ring îl ţinea în mână şi stătu deoparte; Ritter lungit jos aştepta un moment mai favorabil pentru a se ridica.

— O voi regăsi, vă promit, spuse tânărul.

Uşa a cărei cheie rămăsese în broască, înspre budoar, fu trântită cu zgomot în urma lui înainte ca reprezentanţii poliţiei să-şi dea seama ce se petrecuse.

Nu ajunseseră încă la capătul surprizelor.

Profitând de zăpăceala generală, micuţa Kinumé merse săltând până la uşă, întoarse cheia în broască, străbătu camera şi sub nasul inspectorului, aruncă cheia în grădină prin gratiile ferestrei.

— La dracu’! urlă inspectorul care-şi regăsise în sfârşit glasul.

Mergea de colo-colo, înfuriat, arătând pumnul lui Ritter.

— Îmi vor plăti aceasta! Este un complot, o…

— Nu eşti bun de nimica! Imbecilule! Ce aştepţi ca să spargi uşa?

Ritter se ridică în sfârşit în picioare şi încercă fără folos să urnească uşa solidă.

— N-au decât să fugă! Nu vor ajunge departe! Şi-au semnat acum sentinţa de moarte!

Cum inspectorul se apropia de uşa camerei, d-rul MacClure îl întrebă:

— Ce aveţi de gând să faceţi?

— Să-mi procur mandate de arestare pe numele lor, sub inculpare de asasinat şi complicitate criminală. Eşti informat acum, doctore.

CAPITOLUL XXI

Dl. Ellery Queen sună la uşa propriului său apartament. Djuna veni să-i deschidă cu un aer speriat.

— Sunt eu, Ellery! spuse noul venit deschizând uşa salonului. Djuna, închide zăvorul de siguranţă…

Salonul era gol. Ellery strigă pe un ton supărat:

— Unde vă ascundeţi, nebunilor?

Terry Ring întredeschise uşa de la camera de culcare a lui Ellery.

— Nu trezi vecinii.

Eva îl urmă în salon şi se lăsă să cadă într-un fotoliu, cu braţele încrucişate pe piept. Terry privi revolverul pe care-l ţinea în mână; roşi în timp ce strecură arma în buzunar.

— Ce te-a apucat, Eva? întrebă Ellery pe un ton aspru. Ţi-ai pierdut capul?…

Eva se ghemui şi mai mult în fotoliu.

— S-o iei la fugă! şi d-ta Terry. Ce muscă te-a pişcat? Te-am crezut mai cu judecată, dragul meu.

Ellery aprinse o ţigară cu un aer dezgustat.

— Şi eu de asemenea, răspunse Terry cu amărăciune. Nu mă mai recunosc. Dă-mi o ţigară, Queen.

Ellery îi întinse pachetul.

— Să-l ameninţi pe tatăl meu cu revolverul!

— Nu-i adevărat. Arma a ieşit din buzunarul meu, nici eu nu ştiu cum, când acel imbecil de Ritter mi-a tăiat drumul. Ce puteam să fac? Este un copil care nu ştie nimic; s-ar fi lăsat prinsă la primul colţ de stradă. Imposibil s-o las singură.

— Am stricat totul, oftă Eva. Ce lovitură pentru tata! Nu... nu m-am gândit la el când am fugit.

— L-am trimis acasă, a luat-o pe Kinumé, care are mai multă minte ca noi toţi.

— Ce să fac, d-le Queen?

— Să te predai, ţi-aş răspunde dacă aş avea mai multă judecată decât voi doi împreună. Dar pare-se că nebunia voastră este comunicativă. Această situaţie nu se poate prelungi la infinit; mai devreme sau mai târziu poliţia vă va găsi, aceasta este sigur.

— Este cel mai sigur loc din New York, spuse Terry.

— Şi aflând în acelaşi timp că eu sunt înţeles cu voi!

— Terry mi-a povestit cum i-ai dat cheia d-tale la Fung, spuse Eva. Nu înţeleg pentru ce sunteţi amândoi atât de buni cu mine. Eu...

— Mulţumeşte lui Queen, întrerupse Terry. El a avut ideea genială de a întrebuinţa domiciliul părintesc drept ascunzătoare, când ar fi nevoie.

— Şi nu sunt mai puţin mândru de aceasta! mormăi Ellery. Am făcut o greşeală. Sunt dezgustat de mine însumi.

— Ţi-am spus-o Queen. Această fetiţă are darul de a se suci capetele cele mai bine echilibrate. Nu înţeleg nimic nici eu.

— Sunt gata să mă predau, murmură Eva. Când el... când inspectorul m-a acuzat de asasinarea lui Karen, mi-am pierdut capul. Din instinct fugi de pericol.

Telefonează-i d-le Queen.

— Taci, spuse Terry supărat. Vinul este tras, trebuie băut. Roagă-te cerului…

— Să facă o minune cu mine?

— Taci!…

Terry se ridică de pe divan şi începu să meargă după Ellery care se învârtea ca un urs în cuşcă.

— Nu mai am niciun motiv să tac, Queen, reluă el după câteva minute. Ea este în mâinile tale… şi eu de asemenea. Nu m-am acoperit de glorie… În sfârşit, îţi voi spune totul.

Eva închise ochii cu capul rezemat de spatele fotoliului.

— Karen Leith a luat legătura cu mine joia trecută: ieri au fost opt zile. Mi-a vorbit de mama Evei ca de o prietenă cu mintea cam slabă care locuia la ea şi care fugise în timpul unei „crize”. Lui Karen îi era frică să nu i se întâmple ceva şi conta pe mine să găsesc pe fugară şi să i-o aduc înapoi pe ascuns. Femeia blondă ale cărei semnalmente mi le dăduse, fugise, se părea, în cursul nopţii, fără să fie observată de nimeni. Povestea mi se păru necurată şi am groază să mă bag în astfel de afaceri. O vizită în camera din pod făcută fără ştirea lui Karen, spori neîncrederea mea; dar am primit însărcinarea.

— Karen Leith nu voia să anunţe poliţia – şi mă pusei pe lucru…

Ellery se aşează deodată şi fu curând înconjurat de un nor de fum de la ţigară. Ochii Evei nu-l părăseau pe Terry Ring.

— Am regăsit fără greutate urmele fugarei. Femeia blondă luase la gara Pensylvania un bilet pentru Philadelphia. Am urmărit-o şi un şofer de taxi îmi procură adresa ei… cunoşti tehnica. O ţineam pe Karen la curent, prin telefon, fără să-i spun însă cât eram de aproape de ţintă, dorind să am ultimul cuvânt în această afacere. Între paranteze, eram deja documentat asupra lui Karen Leith, d-rul MacClure, Eva şi aşa mai departe. Dar

informaţiile culese nu avansară deloc.

O găsisem pe fugară, luni dimineaţa într-o cameră mobilată mizerabil. Proprietăreasa nu bănuia vizita mea… Venisem prea târziu, nenorocita se otrăvise…

Terry o privi pe Eva; apoi îşi întoarse privirea.

— Sunt mâhnit, drăguţa mea. Văzui imediat că era moartă de două zile; dar scrisoarea ei de adio îmi scăpă, căci mă mulţumisem s-o privesc numai, fără să ating ceva. Trebuia s-o anunţ pe Karen Leith direct sau să informez poliţia? În sfârşit, luai decizia să mă întorc la New-York şi să am o explicaţie cu Karen… să-i smulg, dacă era posibil, adevărul. Afacerea mi se părea foarte necurată, vă repet. Plecai din Philadelphia fără să fi suflat un cuvânt nimănui despre moartea lui Esther; proprietăreasa trebuie s-o fi descoperit, din întâmplare, în noaptea de luni spre marţi. Aş fuma cu plăcere încă o ţigară…

Ellery îi oferi una în tăcere.

— Mulţumesc. Ajunsei la New-York tocmai la timp pentru a asista la întâlnirea pe care Karen o dăduse unui detectiv de la Biroul Central – îmi spusese aceasta duminică dimineaţa la telefon, considerând că nu mai era nevoie de mine. Am tras concluzia că dispariţia femeii blonde trebuie s-o fi îngrozit într-atât dacă se resemnase să ceară concursul poliţiei oficiale cu toată împotrivirea ei de săptămâna trecută. Cerui numărul său de telefon de la cabina din University Place şi neobţinând niciun răspuns, avui presimţirea unui eveniment grav. Or, cunoşteam un fapt necunoscut de ceilalţi şi nu voiam să fiu păgubit de profitul meu, dacă puteam să trag vreunul… Până la urmă nu sunt decât un detectiv particular, spuse Terry scuzându-se.

— Apelul d-tale telefonic rămase fără răspuns, murmură Ellery. Cu alte cuvinte, Karen Leith murise fără să afle decesul surorii sale?

— Fără îndoială. Pe scurt, alergai la Karen şi o găsii pe Eva…

Terry încruntă sprâncenele.

— După ce o ajutai pe ea, nu mai avut decât un gând, să câştig timp. Ştiam că Esther nu putuse da lovitura deoarece o văzusem moartă chiar în acea dimineaţă; pe de altă parte, cadavrul de la Philadelphia era şansa mea. Aveam de gând să obţin identificarea exactă în cazul când evenimentele ar lua o întorsătură proastă pentru Eva… Concluzia: am căutat să câştig timp şi abia suntem într-o încurcătură. Biata Kinumé a stricat totul spunând tatălui d-tale despre acel zăvor blestemat!

— Este totul Terry? N-ai omis nimic?

Terry îl privi pe Ellery drept în ochi.

— Ştii cât şi mine, Queen. Dumnezeu mi-e martor.

— Oh! Terry! spuse Eva.

Se apropie de ea şi schimbară o privire lungă. Apoi Terry se aplecă pentru a o cuprinde în braţe şi ea se agăţă de el.

Ellery continuă să fumeze ca o locomotivă.

Ellery ridică ochii după un sfert de oră.

— Eva…

Ea întoarse capul de pe pieptul lui Terry. Ellery se ridică, dintr-o săritură.

— Ai auzit vreun sunet oarecare venind din camera mătuşii d-tale în timp ce o aşteptai în budoar?

— Tatăl d-tale mi-a pus deja această întrebare. Nu, n-am auzit nimic.

— Eşti sigură? Gândeşte-te Eva. O mişcare, ecoul unei lupte, un strigăt înăbuşit, crâmpeie de conversaţie.

Eva încruntă sprâncenele.

— Un strigăt…

— S-ar putea să fie un indiciu, insistă Ellery. O parte din problemă îmi lipseşte… dacă aş putea pune mâna pe ea! Gândeşte-te cu atenţie, Eva.

Un sunet bizar căuta să se precizeze în memoria tinerei fete.

Un sunet vag auzit în timp ce citea pe divan…

— Am găsit! exclamă ea. Pasărea.

— Pasărea? repetă Terry.

— Pasărea lui Karen! a ţipat.

— Dumnezeule!…

Degetele lui Terry tremurau uşor în timp ce ducea ţigara la gură.

— Gaiţa din Liou-Kiou!

— Acum mi-am adus aminte. Mi-aduc aminte chiar impresia neplăcută pe care mi-a produs-o acel ţipăt răguşit.

— Gaiţa din Liou-Kiou! repetă Ellery gânditor. Cheia misterului! Este posibil oare? N-aţi spus şi unul şi celălalt că aţi găsit colivia goală când aţi intrat în cameră?

Era absolut goală…

Terry se opri cu un aer încurcat.

— Cum Dumnezeu a putut auzi Eva ţipând blestemata de pasăre, dacă nu era acolo? Eşti sigură că nu era în cameră când ai intrat, Eva? Din partea mea aş putea jura că n-am văzut-o!

— Aş fi observat-o dacă zbura în cameră sau dacă fugise pe geam. Colivia era goală, aş putea pune mâna în foc, răspunse încet Eva. Nu, nu era în cameră.

— Să mă ia dracul!

— S-ar putea, bineînţeles, ca pasărea să nu fi fost chiar în cameră, spuse Ellery încet. Eva putuse s-o audă ţipând afară prin… Aşteptaţi…

Alergă spre camera sa.

— Numărul d-tale de telefon, Eva…

Eva i-l dădu şi formă numărul.

— Allo! Daţi-mi pe d-rul MacClure, vă rog… Dr. MacClure? Aici Ellery Queen.

— I-ai găsit Queen? întrebă doctorul cu vocea neliniştită.

— Sunteţi singur?

— Cu Veneţia, servitoarea mea şi Kinumé.

— Da. Sunt la mine. Pentru moment, la adăpost.

— Slavă Domnului!

— Aş vrea să vorbesc cu…

Doctorul întrerupse cu vocea întretăiată:

— O clipă. Sună cineva la uşa principală. Dacă nu revin în câteva secunde, închide telefonul. S-ar putea să fie tatăl d-tale sau unul din oamenii săi. Queen, ţi-o încredinţez pe Eva!...

Ellery aşteptă, bătând nerăbdător cu degetele pe măsuţa telefonului. În pragul uşii, Terry şi Eva se strânseră unul lângă altul.

— M-am speriat degeaba! reluă d-rul MacClure cu un ton de uşurare. Nu era decât Geneva O'Mara care venise să-şi ceară leafa. Îi promisesem că-i voi plăti curând.

Figura lui Ellery se lumină.

— Dumnezeu o trimite la d-ta. Reţine-o de bună-voie, sau cu forţa, doctore. Dă-mi-o pe Kinumé, te rog...

Ellery se întoarse spre cei doi auditori atenţi şi nedumeriţi.

— Rugaţi-vă din toată inima, amândoi. O voce interioară îmi spune...

Vocea slabă a lui Kinumé îl întrerupse:

— Lo? Lo? Aţi găsit-o pe Eva?

— Da. Vrei s-o ajuţi pe Eva d-tale, Kinumé?

— Vreau.

— Bine. Gândeşte-te bine înainte de a-mi răspunde, Kinumé. Când ai dus hârtia de scris d-rei Karen, luni după amiază, gaiţa din Liou-Kiou era în cuşca ei din camera stăpânei d-tale?

— Kashi-dori în cuşcă, da.

Ellery avu un zâmbet de triumf.

— Încă ceva Kinumé. D-ra Karen purta un kimono în clipa morţii sale, nu-i aşa?

— Da, Missie foarte des în kimono, în casă.

— Cum era îmbrăcată când i-ai dus hârtia de scrisori?

— Missie în kimono.

Zâmbetul lui Ellery dispăru.

— Cum era îmbrăcată înainte de aceasta, atunci când aţi încercat amândouă să deschideţi uşa?

— Oh! în acest moment Missie în rochie. Toaletă

americana.

— Bănuiam, murmură Ellery. S-a schimbat în câteva clipe.

Reluă cu vocea tare în aparat:

— Ai răspuns bine, Kinumé. Îţi mulţumesc în numele lui Eva. Dă-mi pe d-rul MacClure acum… Alo, doctore?

— Da, da. Ce este Queen? Ce-ai descoperit?

— Îţi voi spune personal. Dumnezeu s-o binecuvânteze pe Kinumé. Vă aştept la mine, de asemeni pe Kinumé şi pe Geneva O'Mara. Fii cu băgare de seamă doctore, fii sigur că nu eşti urmărit. Crezi că poţi ieşi fără să fii văzut?

— Da, sper, plecând pe scara de serviciu. Crezi că imobilul este supravegheat?

— Este posibil. Tatăl meu trebuie să se fi gândit că Eva va căuta să se pună în legătură cu d-ta. Îţi recomand multă băgare de seamă, doctore.

— Fii fără grijă. La revedere.

Ellery se întoarse spre cei doi tineri după ce lăsase receptorul.

— Am impresia că ne apropiem de faza critică cunoscută sub numele de „deznodământ", spuse el cu un zâmbet de îmbărbătare. Recăpătaţi curajul Eva…

— Cu aceasta vă părăsesc spre a medita în salon.

Ellery ieşi din cameră închizând uşa în urma sa.

După douăzeci de minute şi în acelaşi timp, Eva deschise uşa camerei, Ellery deschise ochii şi Djuna deschise uşa apartamentului. Obrajii Evei erau roşii şi ochii săi pierduseră expresia lor tragică; Terry venea după ea, emoţionat şi ţeapăn ca un licean.

— Tată!

Eva se aruncă în braţele d-rului MacClure. Ellery chemă pe cele două servitoare în salon.

— Închide uşa, Djuna, ordonă el repede. Nu-ţi fie frică Kinumé; nici d-tale d-ră O'Mara. Nu vă voi ţine mult.

— Ce mai vreţi cu mine? mormăi Geneva O'Mara. Doctorul m-a…

— Nimeni nu-ţi va face vreun rău aici, n-avea grijă. N-ai fost urmărit, doctore?

— N-am avut impresia. Ce este Queen? Ai vreo speranţă?...

— Înainte de a începe să vorbim despre pasăre, întrerupse Terry, făcând câţiva paşi înainte, daţi-mi voie să vă spun, doctore...

— Dacă cineva are cuvântul aici, este servitorul d-tale, observă inspectorul Queen care stătea în picioare în pragul uşii.

O mantie de gheaţă căzu pe umerii persoanelor prezente, care tresăriră ca nişte conspiratori prinşi asupra faptului. Apoi Ellery aruncă ţigara spunând cu o voce care tremura de mânie:

— Ai, fără îndoială, talentul să apari tocmai când nu trebuie!

— Ne vom socoti noi mai târziu, spuse inspectorul fără să-şi ia ochii de pe Eva şi Terry, care instinctiv se apropiară unul de altul. Thomas, ai grijă să nu-ţi mai scape.

— Nicio grijă de data aceasta, şefule, răspunse sergentul Velie de la postul său din anticameră.

Se sprijini de uşa închisă de la intrare.

D-rul MacClure se lăsă să cadă într-un fotoliu.

— Am fost urmărit fără să-mi dau seama! murmură el.

— Este mai bine aşa, tată, spuse Eva pe un ton calm.

— Supraveghem totdeauna uşile de serviciu, doctore...

Inspectorul scoase o hârtie din buzunar. O desfăcu spunând:

— Eva MacClure, te arestez, în...

— Tată!

— Te arestez...

— Tată! înainte de a merge mai departe, dă-mi voie să spun un cuvânt d-rului MacClure.

Inspectorul era livid de mânie.

— Tu, fiul meu, să dai adăpost sub acoperişul meu unei criminale! Nu-ţi voi ierta niciodată, Ellery.

— Îmi acorzi permisiunea cerută, tată?

Inspectorul îl fulgeră pe fiul său cu o privire; apoi se întoarse muşcându-şi cu furie mustaţa.

— Doctore, murmură Ellery, la urechile savantului, rămâne o singură posibilitate... o posibilitate disperată, te anunţ. Dacă mă înşel, cauza este pierdută.

— Te înşeli?

— Numai Dumnezeu ştie. Pot să încerc s-o salvez pe Eva?

D-rul MacClure strânse în mâna sa, micuţa mână fără viaţă.

— Pun soarta Evei în mâinile d-tale Queen. Ellery dădu din cap, apoi reveni lângă tatăl său, întrebându-l:

— Eşti absolut hotărât de a o inculpa pe d-ra MacClure ca ucigaşă a lui Karen Leith?

— Da. Şi nici tu, nici toţi demonii de pe lume, nu mă vor împiedica!

— Sper să ajung unde vreau fără intervenţia puterilor drăceşti. Ai evita multe neplăceri atât d-rei MacClure cât şi d-tale, tată, dacă ai rupe imediat acest mandat de arestare.

— Se va apăra înaintea judecătorilor săi!

— Te-am împiedicat să faci o greşeală, la început, tată. Ai încredere în mine încă o dată.

— D-ra MacClure n-a ucis-o pe Karen Leith cu toate că aparenţele o arată? Ai pretenţia să-mi demonstrezi asta?

— N-a ucis-o pe Karen Leith.

— Presupun că îmi spui numele asasinului? exclamă inspectorul pe un ton sarcastic.

— Da, răspunse Ellery simplu.

CAPITOLUL XXII

— Această explicaţie este prematură, începu Ellery. Dar decizia d-tale irevocabilă, mă obligă să iau o hotărâre,

tată. Afacerea nu poate avea decât o singură soluţie logică; precipitarea d-tale mă obligă să rămân în domeniul raţiunii pure şi să amân achiziţionarea de probe materiale.

— Dacă deţii secretul enigmei, renunţ la meseria de detectiv particular şi mă întorc la baseball, declară Terry Ring. Vino şi şezi lângă mine Eva. Pasărea aceea blestemată mi-a zăpăcit toate gândurile.

Inspectorul îl privi pe sergentul Velie şi capitulă dând din umeri înainte de a se aşeza şi el. Sergentul se sprijini de pervazul uşii din salon pentru a asculta.

Ellery îşi aprinse o altă ţigară.

— Mărturisesc că am clădit un număr de teorii fantastice. Trebuie să recunoaştem că situaţia se preta! O cameră fără altă ieşire decât uşa budoarului în care d-ra MacClure o aştepta pe victimă…

D-ra MacClure a susţinut mereu că nimeni n-a trecut prin budoar în prezenţa sa. O situaţie imposibilă, desigur. Cu toate acestea Karen Leith trăia când d-ra MacClure intra în budoar şi ea murise de o moarte violentă când aceeaşi d-ră MacClure pătrundea o jumătate de oră mai târziu în camera sa.

Renunţ de a vă enumera teoriile clădite în mintea mea. Ajunsesem să mă îndoiesc chiar de mărturia d-tale, Eva. M-am gândit serios la posibilitatea ca cineva să fi trecut prin budoar în timp ce erai acolo.

— Dar este imposibil! exclamă Eva. Sunt sigură că n-am adormit nicio clipă şi n-am văzut pe nimeni.

— Şi dacă ai fost hipnotizată, pur şi simplu. Te-ai gândit la această explicaţie, Eva?…

Ellery se opri o clipă pentru a se bucura de mirarea auditorilor. Apoi începu să râdă.

— Nu-mi imputaţi că m-am gândit la un fenomen de hipnotism. Căutam, vă repet, o explicaţie rezonabilă a faptelor cunoscute care să se potrivească cu principiul nevinovăţiei d-tale, Eva… Aceasta era una. Această teorie era însă trasă de păr, imposibil de demonstrat şi…

absolut inexactă.

D-rul MacClure scoase un oftat de uşurare.

— M-am speriat, Queen, murmură el.

Ellery privi vârful ţigării.

— Principiul nevinovăţiei Evei fiind admis, trebuie să existe o explicaţie logică a faptelor, o explicaţie normală şi nu fantastică. Am găsit-o şi ea este atât de simplă, încât mă mir că nimeni nu s-a gândit la ea înaintea mea.

Să privim situaţia în faţă. După aparenţe, Eva MacClure este singura persoană care a avut posibilitatea materială s-o asasineze pe Karen Leith. Dar să admitem – în mod provizoriu – nevinovăţia Evei MacClure. O altă mână decât a sa, a implântat pumnalul în gâtul victimei? Da…

Toate privirile se fixară asupra lui Ellery cu aceeaşi expresie de neîncredere. Apoi Terry Ring mormăi:

— Eşti nebun!

— Da, repetă Ellery. Karen Leith a putut foarte bine să se înjunghie singură.

Sunetul claxonului unui automobil grăbit, rupse tăcerea din cameră. Inspectorul se ridică congestionat şi gata de luptă.

— Dar tu ne vorbeşti de o sinucidere şi nu de o crimă!

— Perfect.

— Uiţi că arma a dispărut! În aceste condiţii nu poate fi vorba de o sinucidere. Unde a dispărut jumătatea de foarfece fără vârf, te întreb?

— De ce în faţa adevărului la care nu ne-am gândit, rezistăm instinctiv? Conchideţi că d-ra Leith a fost asasinată după faptul că instrumentul morţii sale nu se găsea în camera sa. Eu îmi menţin părerea că nenumărate amănunte neluate în seamă de nimeni, se adună pentru a dovedi sinuciderea. Dacă îmi daţi voie, vom lăsa pentru moment la o parte chestiunea armei dispărute, care va reveni pe tapet, la timpul său.

Inspectorul se aşează din nou. Trase de mustaţa sa câteva clipe înainte de a întreba:

— Care amănunte?

— Îmi placi mai mult aşa – spuse Ellery zâmbind. Care sunt faptele teoriei mele de sinucidere? Pot număra cinci, trei secundare şi două principale…

Terry nu-şi lua ochii de la prietenul său; îşi trecu braţul după umerii Evei dând din cap ca şi cum nu-şi putea crede urechilor. Aşezat pe marginea scaunului, d-rul MacClure sorbea cuvintele lui Ellery.

— Semnificaţia primelor este relativ redusă; dar îşi trag valoarea din punctele principale. Prima: care a fost, după câte ştim, ultimul gest energic al lui Karen Leith, înainte de a intra în faza finală? A început o scrisoare destinată lui Morel, omul său de afaceri. Ce însărcinare îi dăduse? Efectuarea imediată a recuperării drepturilor de autor datorate de editorii străini. Tonul este urgent; pare să spună: „Morel, a sunat ceasul să pui ordine în afacerile mele”. Este un fapt bine cunoscut că drepturile de autor se plătesc cu încetul. De unde vine insistenţa care o pune pe Karen Leith pentru a obţine plata imediată? Avea nevoie de bani? Nu. Avea mai mult decât îi trebuia. Ciudată insistenţă, sau poate Karen Leith se gândea tocmai să-şi pună afacerile în ordine, în acea după-amiază de luni, câteva minute înaintea morţii sale. Această grijă nu este deseori întâlnită la disperaţii pe punctul să facă gestul fatal? Nu este un punct concludent, Oh! nu; totuşi, vă rog să-l reţineţi…

Ellery oftă.

— Karen Leith ne mai fiind aici ca să se explice, paragraful neterminat va rămâne o enigmă. Dar nu putea fi vorba în el decât de Esther. Karen se gândea fără îndoială să încredinţeze secretul său lui Morel şi să-i dea însărcinarea să se ocupe pe ascuns de soarta surorii sale, îndată ce aceasta ar fi regăsită – Karen muri convinsă că fugara era încă în viaţă, reţineţi asta. Apoi, mototoli scrisoarea neterminată ca şi cum se răzgândise, ca şi cum nu-i mai păsa de soarta surorii sale, de scandalul inevitabil, într-un cuvânt, de orice. Aceasta se acordă

perfect cu teoria sinuciderii. Al treilea punct este tot atât de puţin de concludent în sine, şi atât de semnificativ, adăugat celorlalte două puncte principale…

Ellery stinse ţigara şi se apropie de Kinumé, înfundată într-un fotoliu şi ameţită de acest potop de cuvinte.

— Îţi aminteşti de foarfecele în formă de pasăre, Kinumé?

Foarfecele… pentru tăiat?

— Da! Missie Esther adus din Japonia. Totdeauna stricată. În teacă…

— D-ra Esther ţinea totdeauna aceste foarfeci în camera sa din pod, nu-i aşa?

Kinumé înclină capul.

— Erau acolo duminică când am făcut curăţenie.

— În ajunul morţii lui Karen, spuse Ellery cu satisfacţie. Totul se înlănţuie! Foarfecele japonez aparţinea lui Esther, care-l păstra în camera sa. Nu se găseau niciodată în aceea a lui Karen, unde erau după crimă. Cine le-a adus din pod? Nu Esther, moartă la Philadelphia sâmbătă seara, câteva ore înainte ca Kinumé să le vadă pentru ultima oară la locul lor obişnuit. Totul pare să arate că însăşi Karen s-a dus să aducă foarfecele. De ce? Ca să procure o armă la îndemâna unui eventual asasin? Nu, desigur. Ca să se servească ca de o pereche de foarfece obişnuită? Nici asta, deoarece cele două jumătăţi erau desfăcute. Nu cred că afirm prea mult, spunând că şi-a procurat foarfecele cu intenţia de a se servi de el, pentru a-şi pune capăt zilelor.

— Dar pentru ce această alegere ciudată? întrebă inspectorul.

— Vă voi da imediat motivele, spuse Ellery. Ajung acum la al patrulea punct, primul din cele două principale. Kinumé mi-a spus acum câteva clipe la telefon, că gaiţa din Liou-Kiuo ocupa colivia atârnată lângă patul stăpânei sale, când ea – Kinumé – a părăsit camera câteva minute înaintea morţii lui Karen.

— Adevărat?

— Am omis să interogăm pe Kinumé în această privinţă şi ea este prea obişnuită să tacă, ca să ne dea informaţii în mod spontan. Gaiţa era în colivia din cameră când Kinumé a ieşit, iar Eva a găsit cuşca goală intrând în aceeaşi cameră jumătate de oră mai târziu. Faptul este confirmat şi de Terry. Vă întreb, cine a eliberat pasărea în acest interval?

— Nu văd pe altcineva decât pe Karen, murmură doctorul.

— Perfect, Karen şi numai ea a putut să-şi elibereze prizonierul atât de iubit.

— Dar cum a putut aceasta să părăsească camera? întrebă Terry.

— Foarte simplu. O pasăre nu poate să-şi deschidă uşa, nu-i aşa? Karen fu aceea – singură în cameră – care i-a deschis-o şi totul ne îngăduie să presupunem că a luat gaiţa în mână, că a dus-o până la fereastră şi că a trecut-o afară printre gratii. Ceea ce este imposibil pentru un om, nu este pentru o pasăre.

Karen era extrem de ataşată de această gaiţă blestemată pe care o ţinea numai în colivie. Singura clipă de libertate de care s-a bucurat în viaţa ei a datorat-o neglijenţei d-rei O’Mara. Aceasta s-a întâmplat acum câteva săptămâni în timpul unei scurte boli a lui Kinumé. Vrei să ne repeţi ceea ce ne-ai spus miercuri cu privire la acest incident, d-ră O’Mara?

Tânăra servitoare se posomorî şi mai mult.

— D-ra Leith fu apucată de o furie nebună. Am crezut că mă va da afară, pe moment. Pot să plec? N-aveţi dreptul să mă ţineţi cu forţa. Eu…

Dar Ellery îi tăie vorba:

— Vedeţi? Avem acum un motiv logic să credem că domnişoara Leith a dat singură drumul păsării, pe care se temuse s-o piardă cu câteva săptămâni înainte din cauza neglijenţei d-rei O’Mara. De ce? De ce un om se desparte într-o bună zi de pasărea sa favorită? Pentru că timpul de sclavie al acesteia se termină odată cu viaţa

proprietarului său. Deoarece Karen Leith se hotărâse să se sinucidă.

Inspectorul îşi muşcă unghiile. Ellery continuă:

— Al cincilea punct este cel mai concludent din toate. Este compus din mai toate elementele diferite: Un spirit occidental pătruns adânc de orientalism, un kimono, o mică treaptă, un pumnal bătut cu pietre şi o rană la gât. Cuprinde personalitatea lui Karen Leith, inima sa pervertită ca şi ultimele sale gesturi… acest punct, el singur ar fi fost de ajuns să mă convingă că suntem în prezenţa unei sinucideri.

— Te rog explică-te, spuse inspectorul pe un ton supărat.

— Ce era Karen Leith! O fiinţă hibridă, cu pielea albă dar cu sufletul, cu mentalitatea şi cu gusturile asiatice. Aceste victorii asupra Occidentului, sunt de altfel mai numeroase de cât se crede în general, cazul lui Lafcadio Hearn constituie în această privinţă, un exemplu ilustru.

O dată ce am repus-o pe Karen în adevărata ei lumină, care sunt ideile pe care ni le sugerează punerea în scenă, foarte inteligentă a morţii sale? De ce a dezbrăcat o rochie obişnuită ca să îmbrace un kimono, numai o jumătate de oră înainte de a-şi da sfârşitul? Cum să explicăm cruzimea rafinată pe care a întrebuinţat-o pentru a-şi curma zilele… o rană adâncă la gât? De ce a ales o armă caracteristică… o lamă de foarfece japonez bătut cu pietre preţioase care putea înlocui la nevoie „un pumnal cu focuri multicolore”? Am să v-o spun. Pentru că aceste trei elemente; pumnalul bătut cu pietre, tăietura la gât şi kimonoul sunt prescrise în vechea ceremonie de hara-kiri, adică a sinuciderii japoneze.

— Nu! protestă inspectorul după un moment de gândire. Nu-i adevărat! Fără a avea pretenţia de a fi prea documentat asupra obiceiurilor japoneze, ştiu totuşi că „oficiantul” de harakiri îşi deschide burta şi nu gâtul.

— Ritul se schimbă după sex, tată. Bărbaţii îşi deschid burta, este adevărat; dar femeile îşi taie gâtul.

— Ah! făcu inspectorul.

— Şi nu e totul. Hara-kiri este exclusiv rezervat celor ce au de spălat o pată de pe conştiinţă. Japonezii sunt foarte credincioşi acestui obicei naţional şi cazurile de hara-kiri sunt de fapt, puţin numeroase acolo. Dar, pentru a reveni la Karen Leith, ruşinoasa exploatare a geniului surorii sale nu constituie oare o pată pe conştiinţă? Victima nu zăcea pe marginea micii platforme, ceea ce ne îngăduie s-o vedem îngenunchiată în clipa când s-a omorât... Aceasta este încă o condiţie cerută de ceremonialul de hara-kiri.

Nu, nu, luate separat (fără de ultima) aceste indicaţii n-ar fi însemnat mare lucru. Dar, astfel stabilită, teoria sinuciderii apare de neclintit.

Inspectorul rupse tăcerea primul.

— Dar nu aduci nicio confirmare, nicio dovadă, nicio posibilitate de control. Nu-i pot da drumul d-rei MacClure pe baza unei simple teorii. Trebuie să înţelegi, Ellery.

— Sunt înţelegerea personificată, oftă Ellery.

— Şi unde se găseşte acum jumătatea de foarfece cu vârful rupt, de care – după tine – s-a servit Karen Leith pentru a se sinucide?

Inspectorul se ridică dând din cap.

— Nu mai insista Ellery. Frumoasa ta teorie este plină de lacune, pe când a mea se întemeiază pe dovezi certe.

— Un moment, tată. Dacă ai fi găsit jumătatea de foarfece fără vârf lângă cadavrul lui Karen Leith, şi toate celelalte împrejurări ar fi rămas neschimbate, ai fi acceptat teoria sinuciderii? Numai prezenţa Evei MacClure în încăperea vecină te-ar fi făcut să crezi într-o crimă.

— Dacă n-am găsit arma lângă cadavru, asta este... vorbesc natural de arma adevărată şi nu de jumătatea de foarfece acoperită de amprentele d-rei MacClure.

— Doreşti o dovadă?

— O vor cere juraţii, răspunse inspectorul. Şi înaintea lor o va cere procurorul districtului. Va trebui să mă convingi nu pe mine, ci pe Henry Sampson.

Arestarea părea definitivă. Eva căzu descurajată în

braţele lui Terry.

— Cu alte cuvinte îmi rămân două lucruri de făcut, spuse Ellery. Să-ţi explic cum a dispărut arma din camera lui Karen Leith şi s-o regăsesc. Dacă reuşesc pe deplin, vei fi mulţumit?

— Reuşeşte întâi, am cercetat casa din pivniţă până în pod şi o întindere mare în jurul casei, gândind că arma ar fi putut fi aruncată pe fereastră... Totul în zadar. În ciuda faimoasei tale teorii, nimic n-ar fi fost mai uşor pentru d-ra MacClure sau pentru Terry, decât să scoată pe ascuns arma compromiţătoare când am făcut greşeala de neiertat, de a-i lăsa să iasă, fără să fi fost cercetaţi.

Ellery începu să râdă.

— Ai dat o atenţie deosebită acelei pietre faimoase? întrebă el.

— Piatra? repetă încet inspectorul.

— Da, piatra provenită de marginea unei alei din grădină, care a spart geamul de la camera lui Karen Leith, câteva clipe după crimă.

— Un copil a aruncat-o jucându-se.

— Am afirmat-o de la început, declară Terry. Cei doi bărbaţi provocară pe Ellery din ochi.

— Ai găsit urma copilului de care vorbeşti?

— Ce importanţă poate avea asta? Goleşte-ţi sacul dacă conţine ceva, termină inspectorul cu nerăbdare.

— Zilele trecute, Terry Ring şi cu mine am încercat o experienţă. Ritter îţi va confirma faptul căci a fost martor şi ne-a crezut probabil nebuni. Din grădina unde ne aflam am aruncat pietre de formă şi mărime aproape asemănătoare aceleia care a spart geamul, ţintind acelaşi obiectiv.

— De ce?

— Terry este un ex-campion de baseball, şi am constatat că nu şi-a căpătat titlul degeaba. Aşadar Terry, la cererea mea, a încercat de vreo şase ori să arunce o piatră între gratiile ferestrei de la camera lui Karen Leith. De fiecare dată, proiectilul a lovit gratiile şi a recăzut în

grădină. De fapt, Terry nici n-a voit măcar să încerce experienţa pe motivul că este de ajuns să ai puţină judecată ca să-ţi dai seama că nu se poate introduce de jos o piatră, de cinci degete pe trei, între gratii dese de şase degete ale unei ferestre situată la primul etaj.

— Totuşi, turul de forţă a reuşit, să nu-i fie cu supărare d-lui Terry Ring, obiectă inspectorul.

— Datorită unei întâmplări extraordinare. Terry a avut de o mie de ori dreptate. Nicio persoană cu puţină judecată nu şi-ar fi încercat norocul în astfel de condiţii. Nu, piatra care a spart geamul lui Karen Leith, n-a fost aruncată în acest scop. A trecut printre gratii şi a intrat în camera lui Karen numai din întâmplare. Ţintea un alt obiectiv…

Uimirea auditoriului îi smulse lui Ellery un surâs.

— Care era acel obiectiv aflat după cât se pare în apropierea ferestrei lui Karen Leith? Dar aceasta nu dăduse drumul, puţin timp înainte, prin aceeaşi fereastră, gaiţei din Liou-Kiou? Pasărea era prea obişnuită cu casa pentru a-şi lua zborul; să presupunem că s-a aşezat pe bara de deasupra triplei ferestre ogivale. Rămânând în domeniul ipotezelor, să presupunem că cineva, a ridicat o piatră de la marginea aleii şi a aruncat-o în pasăre, proiectilul şi-a greşit ţinta şi printr-o simplă întâmplare a pătruns în cameră…

— Dar ce legătură… începu d-rul MacClure fără să-şi ascundă uimirea.

— Suntem, o repet, în domeniul ipotezelor, răspunse Ellery. Ştim că gaiţa a zburat în grădină acum câteva săptămâni, din vina d-rei O’Mara şi că d-ra Leith a fost apucată din această pricină de o furie nebună. Să presupunem iarăşi că d-ra O’Mara a zărit în grădină pasărea pe bară, sau pe acoperişul clădirii, în acea luni după-amiază. Cine s-ar gândi să reproşeze d-rei O’Mara de a se fi temut de urmările a ceea ce ea luase drept o a doua încercare de evadare a păsării? Cine în locul său n-ar fi încercat s-o prindă şi s-o readucă în colivia din

grădina de iarnă înainte ce teribila d-ră Leith să fi descoperit dispariţia sa? Dar gaiţa era prea departe... Cum s-o facă să-şi părăsească locul pentru a o prinde? Totul ne face să presupunem că d-ra O'Mara a ridicat prima piatră şi i-a aruncat-o pentru a o speria şi a o face să coboare.

Toate privirile se întorseseră spre Geneva O'Mara, a cărei teamă vădită, aducea un omagiu strălucit puterii de pătrundere a lui Ellery. Ea ridică capul cu un gest de sfidare înainte de a răspunde:

— Ei!? Nu este niciun păcat să arunci o piatră într-o pasăre, după câte ştiu. De ce mă priviţi cu astfel de ochi?

— Şi când geamul camerei d-rei Leith zbura în ţăndări, ţi-a fost teamă şi ai înconjurat în grabă casa, nu-i aşa? întrebă cu blândeţe Ellery.

— Da.

— În urmă, când ai crezut că poţi părăsi fără frică ascunzătoarea, ai găsit pasărea în grădină ciugulind liniştită. Ai prins-o în cuşca din grădina de iarnă?

— Da, repetă Geneva O'Mara cu un glas arţăgos.

— Nu există altă explicaţie a dublului fapt al dispariţiei gaiţei din cuşca aflată în camera lui Karen Leith, exact înaintea crimei, şi a reapariţiei sale în cuşca din grădina de iarnă, exact după crimă, oftă Ellery. Piatra mi-a explicat misterul.

Inspectorul încruntă sprâncenele.

— Dar ce legătură este între acest accident şi dispariţia jumătăţii de foarfece fără vârf?

— Am dovedit tocmai prezenţa păsării pe acoperiş, nu-i aşa? răspunse Ellery.

— Nu înţeleg.

— Pasărea în chestiune este o gaiţă. Or, gaiţele sunt hoaţe, oricine ştie. Ea este instinctiv atrasă de obiectele strălucitoare şi colorate. Reconstituirea scenei este uşoară! Dezorientată de sentimentul unei libertăţi prea neaşteptate, pasărea încearcă să se întoarcă lângă stăpâna sa. Se aşează pe marginea ferestrei, închide

aripile şi se strecoară printre gratii. Karen Leith scăldată în sânge sub fereastră, jumătatea de foarfece cu vârful rupt lucind lângă mâna ei inertă. Atrasă de pietrele strălucitoare, gaiţa ia arma în ciocul ei puternic, zboară până la marginea ferestrei, şi iese din cameră aşa cum a intrat. Aici deschid o paranteză. Lama de foarfece este uşoară ca un fulg şi nu măsoară decât cinci degete în lungime, pe când distanţa dintre gratii este de şase degete. Ce face gaiţa afară? Împinsă de instinct, ea caută o ascunzătoare sigură, unde să-şi ascundă prada. Dar unde o lăsasem noi? Cocoţată pe acoperişul casei sau în vecinătate…

Ellery începu să râdă.

— Aţi scotocit casa din pivniţă până în pod. Dacă veţi găsi jumătatea de foarfecă dispărută într-un jgheab, nu va fi cea mai bună dovadă că eu am dreptate şi d-ta nu?

Iată pe ce a mizat! gândi d-rul MacClure apucat de o neliniște neașteptată. Argumentele lui Ellery erau de o subtilitate rară şi se înlănţuiau unul de altul. Dar vor rezista ele probelor? Numai acoperişul putea da răspunsul. Şi dacă răspunsul era negativ… Strânse mâna Evei, care-i răspunse la fel. Cu respiraţia tăiată, fiecare măsura fragilitatea firului de care atârna soarta tinerei fete.

Inspectorul rupse în sfârşit tăcerea:

— Admit că situaţia va fi schimbată dacă vom găsi arma în locul pe care-l indici, Ellery. Dar, chiar în acest caz, nevinovăţia drei MacClure va fi departe de a fi dovedită. Cine ar fi împiedicat-o după ce o asasinase pe mătuşa ei, să elibereze ea însăşi pasărea şi să-i dea drumul printre gratii, cu jumătatea de foarfece în cioc? Ce ai de răspuns la aceasta?

Obiecţiunea inspectorului era atât de surprinzătoare, încât cei trei aşezaţi pe divan, se îndreptară în acelaşi timp. Dar Ellery nu se tulbură.

— Ce motiv ar ti împins-o pe d-ra MacClure să procedeze astfel?

— Nu încearcă toţi asasinii să scape de arma crimei?

— Oh! dar dacă Eva ar fi înjunghiat-o pe mătuşa sa, cel mai bun mijloc al său de apărare era să dea iluzia sinuciderii! Şi care ar fi fost rezultatul obţinut prin suprimarea armei? Să dea sinuciderii aparenţa unei crime pe care numai ea ar fi putut s-o comită… exact ceea ce s-a întâmplat.

Nu, tată, argumentul d-tale este neîntemeiat.

— Bine, bine, mormăi inspectorul.

— Am speranţă, reluă Ellery calm. Un factor favorabil: n-a plouat în ziua crimei. Dacă gaiţa a ascuns jumătatea de foarfecă în jgheab, cred că amprentele nu s-au şters încă. Dacă roua n-a ruginit-o, arma vă va da dovada de netăgăduit a nevinovăţiei drei MacClure.

— Ea va purta amprentele lui Karen Leith! exclamă Terry.

— Asta este. Numai amprentele lui Karen Leith. Şi dacă speranţa mea se realizează, vei fi obligat tată să admiţi că sinuciderea este formal stabilită.

Inspectorul telefonă la Biroul Central cerând două maşini ale Poliţiei pentru a transporta micul grup la domiciliul lui Karen Leith.

Doi experţi ai serviciului antropometric aşteptau venirea lor. Sergentul Velie îşi procură o scară lungă şi o rezemă de acoperişul aplecat. Ellery se urcă şi primul lucru pe care-l văzu, fu jumătatea de foarfece fără vârf, strălucind în jgheab, deasupra ferestrei lui Karen Leith.

Când Ellery se îndreptă, arătând de sus arma însângerată, Terry scoase un strigăt care-l făcu aproape să-şi piardă echilibrul. Eva se aruncă plângând de bucurie în braţele d-rului MacClure. Experţii serviciului antropometric ridicară numeroase amprente digitale ale lui Karen Leith pe metalul inoxidabil; acelea ale lui Karen şi numai ale ei. În sfârşit, micul triunghi de oţel extras din gâtul defunctei, fu apropiat de lamă şi se potrivi perfect.

Dovada era făcută.

CAPITOLUL XXIII

Vineri seara, Terry Ring invită pe familia MacClure să ia masa într-un restaurant francez la modă. Doctorul părea obosit şi Eva complet epuizată.

— Ai absolută nevoie să-ţi schimbi ideile. Pleacă în vacanţă, călătoreşte. Nimic nu te mai împiedică să te măriţi cu frumosul d-tale doctor.

— Cum, Eva nu ţi-a spus? întrebă d-rul MacClure. A înapoiat inelul d-rului Scott.

— Nu!

Terry lăsă jos furculiţa şi faţa i se lumină.

— Nu-ţi pare rău?

— M-am înşelat, murmură ea roşindu-se. Să nu mai vorbim.

— Este minunat… trist, vreau să spun.

Terry apucă furculiţa cu atâta violenţă, încât d-rul MacClure îşi ascunse un zâmbet după şervet.

— De ce n-a venit dl. Queen? întrebă Eva repede, înainte de a aduce conversaţia pe un teren neutru.

— Se pare că suferă de o migrenă…

Terry aruncă furculiţa, spre indignarea chelnerului.

— O clipă, Eva. Dacă d-ta şi eu… Nu, nimic.

D-rul MacClure se ridică spunând:

— Iertaţi-mă, eu plec. Credeam că-l voi găsi pe Queen aici astă-seară şi ţin neapărat să-i mulţumesc pentru tot ce-a făcut pentru noi.

— Te însoţesc, declară Eva împingând scaunul. Îi datorez mai mult decât oricine.

— Vei rămâne aici, spuse Terry pe un ton supărat, trăgând scaunul la loc. Du-te doctore. Am eu grijă de ea.

— Tată!

Dar doctorul dădu din cap şi se îndepărtă zâmbind.

Terry se aplecă spre ea.

— Nu reprezint mare lucru, ştiu. Dar dacă d-ta…

— Bietul tata, oftă Eva. A îmbătrânit cu zece ani în câteva zile. El…

— Este un tip admirabil, o întrerupse Terry cu căldură. Un om plin de tact… ne înţelegem de minune. Spune, Eva, primeşti…

— Tata mă nelinişteşte. Îl cunosc eu; se va închide în laboratorul său şi nu va mai fi posibil să-l scoatem. Dacă aş putea să-l decid să plece departe!

— O idee excelentă. Am putea călători toţi trei! exclamă Terry.

— Toţi trei? Da, toţi trei, toţi trei.

— Da, Terry, mâine putem pleca.

— SFÂRŞIT —

SCRISOAREA FURATĂ

de Edgar Allan Poe

Nil sapientiae odiosius nimic[5].
SENECA

Într-o seară furtunoasă din toamna anului 18... pe înnoptate, la Paris, în tovărăşia prietenului meu C. Auguste Dupin, în mica sa bibliotecă sau odăiţă de lucru, *au troisième, No. 33, Rue Donot, Faubourg St. Germain*[6], mă bucuram de îndoita plăcere pe care ţi-o dau meditaţia şi o pipă de spumă de mare. Timp de mai bine de un ceas păstrasem o adâncă tăcere, şi oricine ne-ar fi văzut, ar fi putut crede că amândoi suntem preocupaţi numai şi numai de rotocoalele creţe de fum care încărcau atmosfera din odaie. Cât despre mine, totuşi, frământam în minte anumite subiecte care alcătuiseră tema convorbirii noastre ceva mai devreme în seara aceea. Şi anume, crimele din Rue Morgue şi misterul ce înconjurase asasinarea Mariei Rogêt. Mă gândeam tocmai la un fel de asemănare ce găsisem între ele, când uşa camerei noastre se deschise, lăsând să intre vechea noastră cunoştinţă, *monsieur* G., prefectul poliţiei pariziene.

I-am urat bun venit din toată inima; omul nostru era deopotrivă de fermecător şi de nesuferit şi nu-l mai văzusem de câţiva ani de zile. Şezusem până atunci pe întuneric, şi Dupin se ridică să aprindă o lampă, dar se răzgândi şi se aşeză din nou când îl auzi pe G. Spunând

---

5 Nimic mai nesuferit înţelepciunii decât despicarea firului în patru (în limba latină în original).

6 La etajul al 3-lea, în strada Donot, cartierul St.-Germain (în limba franceză în original).

că venise pentru a se sfătui cu noi, sau, mai bine zis, pentru a cere părerea prietenului meu cu privire la o anumită afacere care prilejuise mari neplăceri.

— Dacă e vreun lucru care cere gândire, observă Dupin, renunţând să mai aprindă fitilul, o să-l cercetăm mai bine pe întuneric.

— Iată încă o ciudăţenie de-a dumitale, zise prefectul, care avea năravul de a numi „ciudăţenie” fiece lucru ce depăşea puterea lui de înţelegere, astfel încât trăia în mijlocul unei adevărate legiuni de „ciudăţenii”.

— Foarte adevărat, zise Dupin, oferind musafirului său o pipă şi împingând spre el un fotoliu comod.

— Şi ce anume vă dă de lucru acum? întrebai eu. Sper că nu e iarăşi vorba de vreun un omor?

— Oh, nu, nimic de felul acesta. De fapt, afacerea de care mă ocup e într-adevăr foarte simplă şi nu încape îndoială că am putea s-o scoatem la capăt destul de bine şi singuri. Dar ne-am gândit că i-ar face plăcere lui Dupin să-i cunoască amănuntele. E o afacere nespus de *ciudată!*

— Simplă şi ciudată, zise Dupin.

— Cam aşa, dar nu tocmai! Fapt e că suntem cu toţii foarte nedumeriţi din pricină că afacerea asta este atât de simplă şi ne pune totuşi în mare încurcătură.

— Poate că tocmai simplitatea acestui lucru vă face să greşiţi, zise prietenul meu.

— Ce tot spui! răspunse prefectul, râzând din toată inima.

— Poale că misterul e niţel cam *prea* la mintea omului, zise Dupin.

— O, Doamne! Cine a mai auzit una ca asta?

— Niţel cam *prea* vădit.

— Ho, ho, ho! Ha, ha, ha! hohoti musafirul nostru, în culmea veseliei. Să ştii, Dupin, că m-ai dat gata!

— Dar la urma urmei, despre ce este vorba? întrebai eu.

— Bine, am să vă povestesc, răspunse îngândurat

prefectul, suflând o trâmbă de fum lungă şi deasă şi aşezându-se mai bine în jilţ. Am să vă povestesc în câteva cuvinte. Dar înainte de a începe, daţi-mi voie să vă spun că este vorba de o afacere care cere secretul cel mai desăvârşit şi mi-aş pierde cu siguranţă postul pe care-l ocup dacă s-ar şti că am destăinuit-o cuiva, oricine ar fi el.

— Continuaţi, îi spusei eu.

— Sau nu! zise Dupin. Cum vreţi!

— Bine, atunci încep. Mi s-a adus personal la cunoştinţă din loc foarte înalt că un anume document, de cea mai mare însemnătate, a fost sustras chiar din apartamentele regale. Se ştie cine anume e individul care l-a furat. În privinţa asta nu încape îndoială. A fost văzut chiar când l-a luat. Se mai ştie şi că documentul se află încă în stăpânirea lui.

— De unde se poate şti lucrul ăsta? întrebă Dupin.

— Asta se poate deduce, răspunse prefectul, din însăşi natura documentului şi din aceea că unele consecinţe care ar decurge negreşit din trecerea lui *în alte mâini* decât ale *hoţului* n-au ieşit încă la iveală, cu alte cuvinte, care ar decurge dacă l-ar folosi, aşa cum are de gând să-l folosească, până la urmă.

— Fiţi ceva mai desluşit, zisei eu.

— Bine. Pot să mai spun doar atât: că documentul acesta dă celui care îl deţine o anumită putere într-un anumit cerc, în care o astfel de putere are un preţ nemaipomenit.

Prefectului îi plăcea la nebunie vorbirea schimonosită şi în doi peri a diplomaţiei.

— Şi totuşi, n-am înţeles încă, zise Dupin.

— Nu încă? Bine, iată. Dacă documentul acesta e arătat unei a treia persoane, al cărui nume nu-l voi rosti, din clipa aceea intră în joc onoarea unui personaj de rangul cel mai înalt. Iar deţinătorul capătă prin acest fapt o autoritate mare asupra ilustrului personaj, a cărui onoare şi linişte sunt astfel primejduite.

— Dar autoritatea asta, întrerupsei eu, implică faptul ca hoţul să ştie că păgubaşul îşi cunoaşte hoţul. Cine oare ar îndrăzni?

— Hoţul, zise G., este ministrul D., care are toate îndrăznelile. Îndrăzneşte tot ce e nevrednic şi tot ce e vrednic de un om. În acest furt s-a lucrat cu tot atâta iscusinţă cât şi îndrăzneală. Documentul despre care este vorba – o scrisoare, ca să fiu sincer – fusese primit de persoana căreia i-a fost furat pe când se afla singură în *boudoir-ul* regesc. Pe când se îndeletnicea cu citirea ei, a fost fără de veste întreruptă de intrarea celuilalt înalt personaj de care ţinea cu tot dinadinsul să o ascundă. După ce a încercat în zadar să o arunce la iuţeală într-un sertar, fu nevoită să o lase pe masă, aşa deschisă cum se afla. Adresa însă era deasupra, iar cuprinsul nu se vedea, astfel că scrisoarea nu fu observată. Între acestea, intră ministrul D. Privirea lui de uliu vede îndată scrisoarea, recunoaşte scrisul de pe adresă, îşi dă seama de încurcătura persoanei cu pricina şi îi descoperă secretul. După ce discută, în felul lui grăbit de totdeauna, despre câteva treburi, scoate la iveală o scrisoare ce seamănă niţel cu aceea despre care e vorba, o deschide, se preface că o citeşte şi pe urmă o pune chiar alături de cealaltă. Şi iarăşi mai vorbeşte vreun sfert de ceas despre treburile obşteşti. Într-un sfârşit, luându-şi rămas bun, ia de pe masă scrisoarea care nu-i aparţinea. Posesoarea de drept l-a văzut, dar fireşte n-a îndrăznit să atragă atenţia asupra faptului, de faţă fiind al treilea personaj, care sta lângă ea. Şi ministrul a şters-o, lăsând pe masă propria sa scrisoare, care era cu totul lipsită de importanţă.

— Aşadar, îmi zise Dupin, ai acum tocmai ceea ce-ţi lipsea pentru ca autoritatea să fie cât mai deplină, cu alte cuvinte: hoţul ştie că păgubaşul îşi cunoaşte hoţul.

— Da, răspunse prefectul, şi de câteva luni încoace puterea astfel dobândită a fost întrebuinţată într-o măsură cât se poate de primejdioasă, în scopuri politice. Pe zi ce trece, păgubaşa e tot mai încredinţată că trebuie

negreşit să-şi redobândească scrisoarea. Desigur însă că asta nu se poate face pe faţă. În cele din urmă, deznădăjduită, mi-a încredinţat mie această afacere.

— Presupun, zise Dupin printre rotocoale de fum, că nici nu-şi putea dori sau închipui un agent cu o minte mai pătrunzătoare.

— Mă măguleşti, replică prefectul, dar se prea poate să-şi fi făcut despre mine o asemenea părere.

— E lucru lămurit, spusei eu, că scrisoarea, aşa cum aţi observat şi dumneavoastră, se găseşte tot în stăpânirea ministrului. Fiindcă nu întrebuinţarea, ci stăpânirea ei e aceea care dă puterea. Puterea se duce o dată cu întrebuinţarea.

— E adevărat, zise G., şi m-am călăuzit chiar după această convingere. Grija mea dintâi a fost să fac o cercetare amănunţită la locuinţa ministrului. Iar acolo, cea mai mare greutate era că trebuia să caut fără ştirea lui. Şi mai presus de toate fusesem prevenit de primejdia care s-ar ivi dacă i-am da vreo pricină să bănuiască ce aveam de gând.

— Dar în cercetările acestea, spusei eu, sunteţi *au fait*[7]*.* Poliţia pariziană a mai făcut adesea lucrul acesta.

— O, da. Şi tocmai de aceea n-am pierdut nădejdea. Obiceiurile ministrului îmi erau foarte prielnice. De foarte multe ori lipseşte de acasă toată noaptea. N-are mulţi servitori. Ei dorm la oarecare depărtare de camera stăpânului şi, fiind mai toţi napolitani, sunt gata oricând să se îmbete. Am chei destule, după cum ştiţi, cu ajutorul cărora pot să deschid orice odaie, sau cameră de lucru din Paris. De trei luni încoace, n-a fost noapte din care să nu fi petrecut cea mai mare parte scotocind eu însumi casa lui D... E onoarea mea în joc şi, ca să-ţi spun un mare secret, răsplata e într-adevăr nemaipomenită. Aşadar, nu m-am oprit din cercetări decât atunci când mi-am dat seama de-a binelea că hoţul e un ins mai şiret decât mine. Sunt sigur că am cercetat fiecare colţişor al

7 În cunoştinţă de cauză (în limba franceză, în original).

casei unde ar fi fost cu putinţă să fi ascuns cineva o hârtie.

— Dar nu s-ar putea totuşi, îmi dădui eu cu părerea, ca scrisoarea, presupunând că e tot în stăpânirea ministrului, cum fără îndoială că şi este, să o fi ascuns într-alt loc decât la el acasă?

— Asta nu e lucru cu putinţă, zise Dupin. În clipa de faţă, o anumită situaţie în legătură cu treburile de la curte, şi mai cu deosebire cu acele taine în care se ştie că D... a pătruns, face ca exhibarea momentană a documentului, adică posibilitatea ca el să fie arătat pe loc, să constituie o condiţie de o însemnătate aproape egală cu faptul de a-l stăpâni.

— Posibilitatea ca el să fie arătat pe loc? întrebai eu.

— Cu alte cuvinte, de a *fi distrus,* zise Dupin.

— Desigur, am încuviinţat. Scrisoarea se găseşte atunci, fără îndoială, în casa ministrului. Cât despre posibilitatea ca ea să se afle chiar asupra ministrului, o putem socoti cu totul neîntemeiată.

— Bineînţeles, zise prefectul. A fost prins de două ori, chipurile, de nişte hoţi şi a fost scotocit cu de-amănuntul chiar sub ochii mei.

— Puteai să te scuteşti de osteneala aceasta, zise Dupin. Cred că D... nu e chiar nebun şi prin urmare trebuie să fi prevăzut cursa asta ca pe ceva foarte firesc.

— Nu *chiar* nebun, zise G., dar e totuşi poet, şi, ca atare, nu-l socot prea departe de nebunie.

— Aşa e, zise Dupin dus pe gânduri, după ce suflă o trâmbă lungă de fum din pipa lui de spumă de mare, aşa e, cu toate că pe vremuri m-am făcut şi eu vinovat de nişte versuri.

— Ce ar fi, zisei eu, dacă ne-aţi povesti în amănunt cercetările dumneavoastră?

— Ce să spun, am luat-o pe îndelete şi am căutat *pretutindeni.* Am o îndelungată experienţă în acest fel de afaceri. Am răscolit toată clădirea, cameră după cameră, consacrând fiecăreia din ele toate nopţile unei săptămâni.

Am cercetat, mai întâi, mobilierul fiecărei încăperi. Am deschis toate sertarele. Şi ştiţi, cred, că pentru un poliţist bine pregătit ceea ce se numeşte un sertar *secret* nu există. Orice poliţist căruia într-o cercetare de soiul ăsta i-ar scăpa din vedere un sertar secret e un bleg. E nespus de simplu. Avem în fiecare scrin o anumită cantitate de volume şi de spaţii ce pot fi cercetate. Avem în această privinţă reguli precise. Nu poate să ne scape nici a cincizecea parte dintr-o linie. După ce am cercetat scrinurile, am luat la rând scaunele. Am încercat pernele cu ace subţiri şi lungi pe care ne-ai mai văzut întrebuinţându-le. Am scos şi partea de deasupra a meselor.

— Dar de ce?

— Cel ce vrea să ascundă un lucru scoate, uneori, partea de deasupra a meselor sau a oricărei alte mobile asemănătoare. Face apoi în piciorul ei o gaură, așează în scobitura făcută obiectul ce trebuie ascuns şi pune totul la loc. Pologul şi tăbliile paturilor sunt folosite şi ele în acelaşi fel.

— Dar nu s-ar putea găsi scobitura numai după sunet? întrebai eu.

— Cu niciun chip, dacă, după ce obiectul a fost pus acolo, s-a aşezat în jurul lui şi o cantitate îndestulătoare de vată. De altfel, în cazul nostru, eram ţinuţi să lucrăm fără zgomot.

— Totuşi, n-aţi putut descheia şi nici desface în bucăţi fiece lucru în parte din mobilierul în care cineva ar fi putut ascunde un obiect în felul cum aţi spus. O scrisoarea poate fi răsucită într-un sul subţire, aşa încât să nu se deosebească aproape deloc, ca mărime şi înfăţişare, de o undrea din cele mari. Sub această formă, ea poate fi băgată într-un picior de scaun, de pildă. Că doar n-aţi desfăcut în bucăţi toate scaunele?

— Fireşte că nu; dar am făcut mai mult decât atât. Cu o lupă foarte puternică am cercetat pe loc fiece scaun, bucată cu bucată, şi până şi încheieturile fiecărei mobile

din casă. Cea mai mică urmă de-ar fi existat, că s-a clintit, mai de curând, ceva pe alocuri, şi ne-ar fi fost cu neputinţă să n-o descoperim. Chiar şi un firicel de rumeguş, de pildă, iscat de vreun burghiu, ne-ar fi sărit în ochi, de parcă ar fi fost coşcogeamite mărul. Orice schimbare, cât de neînsemnată, în încleiala mobilei, orice fisură neobişnuită la încheieturi ne-ar fi fost de ajuns ca să descoperim ascunzătoarea.

— Cred că v-aţi uitat bine şi la oglinzi, între margine şi căptuşeala de scânduri, şi aţi scotocit şi paturile, cu saltele cu tot, precum şi perdelele şi covoarele.

— Fără îndoială că da. Şi după ce în felul acesta am cercetat cu luare-aminte fiece mobilă în parte, am trecut şi la cercetarea locuinţei. Am împărţit întreaga ei suprafaţă în pătrăţele şi le-am şi numerotat, aşa încât n-am fi putut trece cu vederea niciunul. Am examinat apoi şi aici cu lupa fiecare centimetru pătrat al locuinţei, cuprinzând şi cele două case din imediata vecinătate.

— Cele două case învecinate? am exclamat eu. Trebuie că v-aţi dat foarte multă osteneală.

— Mi-am dat; dar răsplata făgăduită e ceva nemaiauzit.

— Aţi cercetat şi *terenul* din jurul caselor?

— Terenul e pardosit peste tot cu cărămidă. Ne-a dat foarte puţin de lucru, faţă de celelalte. Am cercetat muşchiul dintre cărămizi şi l-am găsit nevătămat.

— Fireşte că aţi căutat şi prin hârtiile lui D. Şi prin cărţile din bibliotecă?

— Desigur. Am deschis fiecare dosar, fiecare plic. Şi nu numai că am deschis fiecare carte, dar am răsfoit filă cu filă în fiece volum, fără să ne mărginim a le scutura numai niţel, aşa cum fac unii dintre ofiţerii noştri de poliţie. Am măsurat cu cea mai mare grijă grosimea fiecărei coperte în parte, folosindu-mă la fiecare de ochiul fără de greş al lupei. Dacă ar fi umblat de curând cineva la vreuna dintre aceste coperţi, ar fi fost cu totul imposibil ca faptul să ne scape din vedere. Vreo cinci sau şase volume de-abia ieşite de la legător au fost încercate cu

luare aminte cu ace înfipte în toată lungimea.

— Aţi cercetat şi duşumelele de sub covoare?

— Fără îndoială. Am scos fiece covor de pe locul lui şi am privit scândurile cu lupa.

— Şi tapetele de pe ziduri?

— Da.

— Aţi căutat şi prin pivniţă?

— Am căutat.

— Aşadar, spusei eu, aţi făcut o socoteală greşită, şi scrisoarea nu se află în casă, aşa cum credeaţi.

— Teamă mi-e că ai dreptate, zise prefectul. Şi dumneata, Dupin, ce mă sfătuieşti să fac?

— Să faci din nou o cercetare amănunţită în toată casa.

— E cu totul de prisos, răspunse G. Ştiu tot atât de bine că scrisoarea nu e în casă cum ştiu în clipa asta că trăiesc.

— N-am alt sfat mai bun să-ţi dau, zise Dupin. Cred că ai, desigur, o descriere exactă a scrisorii.

— O, da!

Şi scoţând un carnet din buzunar, prefectul ne citi cu glas tare o minuţioasă dare de seamă asupra cuprinsului şi mai ales a înfăţişării documentului dispărut. De îndată ce isprăvi de citit această dare de seamă, bietul om îşi luă rămas bun de la noi mult mai abătut şi mai descumpănit decât mi-ar fi fost dat să-l văd vreodată.

După vreo lună de zile veni din nou să ne vadă şi ne găsi făcând cam acelaşi lucru ca şi data trecută. Îşi luă o pipă şi un scaun şi începu să vorbească de una şi de alta. Într-un sfârşit, i-am spus:

— Ce se mai aude, G., cu scrisoarea aceea furată? Cred că în cele din urmă ţi-ai dat seama că nu e lucru de glumă să te lupţi cu ministrul.

— Lua-l-ar naiba! Am mai făcut totuşi o percheziţie, aşa cum mi-a sugerat Dupin, dar m-am trudit în zadar, după cum mi-am şi închipuit.

— Cât de mare ai spus că e răsplata? întrebă Dupin.

— E o sumă *foarte* mare, ca să zic – o răsplată într-

adevăr măreaţă, n-aş vrea să spun cât anume... Dar ţin să arăt că aş da bucuros din buzunarul meu cincizeci de mii de franci aceluia care ne-ar face să punem mâna pe scrisoarea asta. Pe zi ce trece importanţa ei creşte tot mai mult, iar răsplata a fost de curând dublată. Dar chiar dacă ar fi fost şi de trei ori mărită, n-aş putea face mai mult decât am făcut.

— Mda, aşa e, zise Dupin cu glas tărăgănat, printre norii de fum ai pipei sale. Cred, totuşi, G., că n-ai arătat tot ce poţi, că n-ai pătruns în miezul chestiunii. Ai putea... cred eu... să te mai străduieşti niţel... hei... ce zici?...

— Cum? În ce fel?

— Mda... pufăi Dupin. Ai putea – puf, puf – să te sfătuieşti cu cineva în această chestiune, nu-i aşa? — puf, puf, puf. Îţi mai aduci aminte de povestea cu Abernethy[8]?

— Nu. Lasă-l naibii pe Abernethy!

— Fie cum zici. Lasă-l naibii, dacă vrei. Aşadar, odată, un oarecare bogătaş foarte zgârcit îşi puse în minte să smulgă de la acest Abernethy un sfat medical. În acest scop începu cu el o convorbire obişnuită, la o sindrofie, şi îi strecură medicului cazul lui ca şi cum ar fi fost acela al unui individ imaginar. „Să presupunem, zise zgârcitul, că simptomele ar fi cam acestea. Şi atunci, doctore, ce l-ai îndemna *dumneata* să facă?" „Ce să facă? spuse Abernethy, să ceară o *consultaţie,* bineînţeles."

— Dar eu, zise prefectul, puţin cam stânjenit, doresc din toată inima să cer o consultaţie şi să plătesc. Aş da bucuros cincizeci de mii de franci aceluia care m-ar ajuta în afacerea de faţă.

— În cazul ăsta, răspunse Dupin, deschizând un sertar şi scoţând un carnet de cecuri, îmi poţi foarte bine completa un cec pentru suma de care ai vorbit. După ce-l vei fi semnat, îţi voi înmâna scrisoarea.

Am fost uluit. Prefectul rămăsese ca trăsnit. Câteva minute stătu nemişcat şi mut de uimire, privind neîncrezător la prietenul meu, cu gura căscată şi cu nişte

8 *John Abernethy* (1764-1831), chirurg englez.

ochi care parcă stăteau să-i iasă din orbite; apoi, venindu-şi niţel în fire, luă o pană şi, în sfârşit, după ce şovăi de câteva ori, cu privirea aţintită în gol, completă şi semnă un cec de cincizeci de mii de franci, pe care-l întinse lui Dupin peste masă. Acesta îl cercetă cu luare aminte şi-l puse în portofoliul său, apoi, descuind un *escritoire*[9], luă de acolo o scrisoare şi i-o întinse prefectului. În culmea fericirii, înaltul funcţionar o apucă şi o deschise cu mâinile tremurânde, aruncă o privire repede asupra cuprinsului şi, dând buzna la uşă, se năpusti afară din odaie şi din casă, fără să-şi mai ia rămas bun şi fără să mai fi rostit un singur cuvânt din clipa în care Dupin îi ceruse să completeze cecul.

După ce plecă, prietenul meu îmi dădu câteva lămuriri.

— Poliţiştii parizieni, îmi spuse el, sunt cât se poate de pricepuţi în meseria lor. Sunt stăruitori, ingenioşi, iscusiţi şi foarte destoinici în tot ceea ce li se cere mai cu deosebire în îndeletnicirile lor. De aceea când G. Ne-a povestit cu de-amănuntul felul în care a cercetat peste tot locul în casele lui D., am avut deplină încredere că a făcut o percheziţie cât se poate de mulţumitoare, în măsura în care i-o îngăduia priceperea lui.

— În măsura în care i-o îngăduia priceperea lui?

— Da, zise Dupin. Măsurile pe care le-a luat au fost nu numai cele mai bune ce se puteau lua, dar arătau chiar o adevărată măiestrie. Dacă scrisoarea ar fi fost ascunsă în calea cercetărilor lor, nu încape îndoială că oamenii ăştia ar fi găsit-o.

Am izbucnit în râs. Dar el părea că vorbeşte foarte serios.

— Aşadar, urmă el, măsurile luate erau bune în felul lor şi bine aduse la îndeplinire, dar aveau cusurul de a nu se potrivi nici cu împrejurarea, nici cu omul nostru. Un anumit tipic, alcătuit din mijloace cât se poate de iscusite, e pentru prefectul de poliţie ca un fel de pat al lui Procust în care el îşi potriveşte cu de-a sila scopurile urmărite.

---

9 Masă de scris (în limba franceză în original).

Dar în problemele ce i se pun, fie din prea multă profunzime, fie din prea multă superficialitate, el greşeşte necontenit, şi sunt destui copii de şcoală în stare să judece mai bine decât dânsul. Am cunoscut pe unul în vârstă de opt ani al cărui dar de a ghici la jocul de „soţ ori făr' de" stârnea admiraţia tuturor. E un joc cu bile foarte uşor de jucat. Un jucător ţine un număr oarecare de bile în mână şi întreabă pe un altul dacă acest număr e cu „soţ sau făr' de". Dacă cel întrebat a ghicit, câştigă o bilă, dacă a dat greş, pierde una. Băiatul despre care vorbesc câştiga toate bilele din şcoală. Avea desigur un meşteşug de a ghici care se întemeia pe simpla observare şi preţuire a isteţimii adversarilor săi. Dacă, de pildă, adversarul său e un mare nătărău şi ridicând mâna cu pumnul închis îi pune întrebarea: „Soţ ori făr' de?" şcolarul nostru răspunde „făr' de" şi a pierdut, dar la a doua încercare câştigă, fiindcă în sinea lui îşi zice: „La prima încercare prostănacul a avut «cu soţ», şi acum toată şiretenia lui nu e în stare de altceva decât să-l facă să aibă «făr' de» la a doua încercare. Am să spun deci «făr' de»." Spune „făr' de" şi câştigă. Acum, cu un prostănac niţeluş mai dezgheţat decât cel dintâi, ar fi raţionat astfel: „Băiatul ăsta ştie că la prima încercare am ghicit spunând «făr' de». La a doua, însă, îşi va propune – mai întâi de toate – o simplă schimbare de la soţ la «făr' de», aşa cum a făcut şi celălalt nerod, dar atunci un al doilea gând îi va şopti că aceasta e o schimbare prea simplă. În cele din urmă se va hotărî să joace „făr' de", ca şi mai înainte. Am să spun deci «soţ». Spune „soţ", şi câştigă. În ultimă analiză, ce crezi dumneata că este felul acesta de a judeca al elevului, şi pe care colegii săi îl numesc „noroc"?

— Nu e decât o identificare a intelectului celui ce gândeşte cu cel al potrivnicului său.

— Aşa e, zise Dupin, iar când l-am întrebat pe băiat prin ce mijloace a ajuns la *desăvârşita* identificare ce i-a adus izbânda, mi-a dat următorul răspuns: „Când vreau

să aflu cât e de deştept sau de prost, cât e de bun sau de ticălos cineva, sau ce anume gândeşte în acea clipă, îmi alcătuiesc în aşa fel chipul încât să semene cât se poate mai bine cu expresia feţei lui. Aştept apoi să văd ce gânduri sau sentimente se trezesc în mintea sau inima mea, ca pentru a corespunde şi a se potrivi acelei expresii.” Răspunsul acesta al şcolarului e mai profund decât aşa zisa profunzime pusă în seama lui Rochefoucault, [10]La Bruyère[11], Machiavelli şi Campanella.

— Şi această identificare, zisei eu, a intelectului celui ce raţionează cu acela al potrivnicului său depinde, dacă te-am înţeles bine, de exactitatea cu care e preţuit intelectul adversarului.

— Pentru valoarea ei practică, desigur că asta e condiţia, răspunse Dupin, şi dacă prefectul şi toată şleahta lui au dat greş de atâtea ori, e în primul rând tocmai din lipsa acestei identificări, şi în al doilea, dintr-o greşită preţuire sau mai degrabă din faptul că nu au preţuit în niciun fel intelectul cu care se află în luptă. Ei ţin seama numai şi numai de *propria* lor iscusinţă. Şi când e vorba să caute un obiect ascuns, nu se gândesc decât la felul în care ar fi ascuns *ei* înşişi obiectul. Şi aici au mare dreptate, pentru că iscusinţa lor proprie oglindeşte întocmai pe aceea a *mulţimii.* Dar când isteţimea unui anumit răufăcător se deosebeşte în fond de a lor, desigur că răufăcătorul îi păcăleşte. Asta se întâmplă totdeauna când răufăcătorul e mai şiret decât el şi foarte ades când e mai puţin şiret. Nu-şi schimbă felul în care ei îşi fac cercetările. Cel mult, dacă sunt îmboldiţi de vreo întâmplare neaşteptată, sau de vreo răsplată fără pereche, atunci îşi amplifică sau exagerează vechile şi neschimbatele *procedee,* fără să se abată însă de la

---

10 *François de La Rochefoucault* (1613-1680), scriitor moralist francez, a criticat în maximele sale moravurile aristocraţiei feudale şi ale burgheziei din vremea lui.

11 *Jean de La Bruyère* (1645-1696), clasic francez, autorul vestitei lucrări *Les caractères de Théophraste.*

metodele lor. Ce-au făcut ei oare în cazul D., spre exemplu, ca să schimbe ceva în felul lor de a lucra? Ce sunt toate aceste săpături, perforări şi sondaje, şi cercetările cu lupa, şi împărţirea suprafeţei locuinţei în pătrăţele numerotate, ce sunt toate astea decât o simplă exagerare în *aplicarea* unui principiu sau a unui sistem de principii de cercetare bazat pe un sistem de noţiuni legate de iscusinţa omenească cu care s-a obişnuit prefectul în lunga lui experienţă? Nu-ţi dai seama că socoteşte lucru dovedit că toţi oamenii care vor să ascundă o scrisoare se folosesc, dacă nu chiar de o gaură făcută cu burghiul într-un picior de scaun, măcar de vreun alt fel de gaură sau de vreun colţ făcând parte din acelaşi şir de idei care-l îndeamnă pe un om să pitească o scrisoare într-o gaură de burghiu săpată într-un picior de scaun? Şi nu vezi oare că nişte ascunzători atât de *recherchées*[12] sunt întrebuinţate numai în împrejurări banale şi vor fi folosite numai de minţi de rând, deoarece, în toate întâmplările cu ascunzători, dosirea obiectului ascuns, o dosire făcută în felul acesta *recherché,* dă de bănuit şi e chiar bănuită din primul moment? Aşa încât descoperirea lui nu depinde câtuşi de puţin de isteţimea, ci numai de grija, de răbdarea şi de stăruinţa celor ce-l caută. Iar când e vorba de un caz deosebit sau când recompensa e nemaipomenit de bună (ceea ce în ochii poliţiei e cam acelaşi lucru), s-a văzut că toate aceste însuşiri de seamă n-au dat greş *niciodată.* Ai să pricepi acum ce-am vrut să spun când am dat a înţelege că dacă scrisoarea furată ar fi fost ascunsă undeva în calea cercetărilor prefectului – cu alte cuvinte dacă ideea care a dus la alegerea ascunzătorii s-ar fi potrivit cu ideile prefectului în materie de ascunzătoare – el ar fi descoperit-o fără doar şi poate. Totuşi, acest înalt funcţionar a fost păcălit de-a binelea, şi cauza depărtată a înfrângerii sale stă în presupunerea că ministrul e nebun din pricină că şi-a făcut un nume de poet. Toţi nebunii

12 Căutate (în limba franceză în original).

sunt poeţi, aşa i se pare prefectului, şi el n-are altă vină decât aceea de *nondistributio medii*[13] când trage de aici concluzia că toţi poeţii sunt nebuni.

— Dar e vorba într-adevăr de poet? întrebai eu. Ştiu că sunt doi fraţi, şi amândoi şi-au dobândit o faimă de scriitori. Mi se pare că ministrul a scris o lucrare de seamă despre calculul diferenţial. Nu e poet, e matematician.

— Te înşeli, îl cunosc bine, e şi una şi alta. Ca poet şi matematician, a judecat foarte bine. Dar ca simplu matematician, n-ar fi judecat câtuşi de puţin şi ar fi fost astfel la cheremul prefectului.

— Părerile dumitale mă uimesc, spusei eu. Ele sunt combătute de glasul întregii lumi. Cred că n-ai de gând să tăgăduieşti o idee statornicită de-a lungul veacurilor. Raţiunea matematică e de multă vreme considerată ca raţiunea *par excellence.*

— *„Il y a à parier,* răspunse Dupin citând din Chamfort[14], *que toute idée publique, toute convention reçue este une sottise, car elle a convenu au plus grand nombre*[15]*”.* Matematicienii, sunt şi eu de părerea dumitale, au făcut tot ce le-a stat în putinţă pentru a răspândi eroarea populară la care faci aluzia. Dar ea rămâne totuşi o eroare, cu toate că trece drept un adevăr. Cu o artă vrednică de o cauză mai bună, ne-au deprins, de pildă, să întrebuinţăm termenul analiză în algebră. Francezii sunt cei dintâi care au pus la cale această înşelătorie atât de specială, dar dacă termenii lingvistici au într-adevăr vreo însemnătate şi dacă vorbele se valorifică prin felul în care sunt întrebuinţate, atunci

---

13 Distribuirea greşită a termenului mediu al silogismului (în limba latină în original); nesocotirea uneia dintre regulile logicii formale cu privire la construirea silogismelor.

14 *Nicolas-Sébastien Roch,* zis *de Chamfort* (1741-1794), scriitor moralist francez, a cărui principală operă este o culegere de *Cugetări, maxime şi anecdote.*

15 Se poate pune rămăşag că orice idee obştesc recunoscută, orice punct de vedere acceptat e o nerozie, căci a fost pe placul celor mai mulţi (în limba franceză în original).

cuvântul analiză exprimă pe acela de algebră cam tot atât de exact cât latinescul *ambitus* înseamnă ambiţie, *religio* – religie, sau *homines honesti* – un grup de oameni cinstiţi.

— Văd că ai să-ţi faci o mulţime de duşmani, spusei eu, printre algebricienii din Paris.

— Tăgăduiesc validitatea şi prin urmare şi valoarea unei raţiuni cultivate în orice altă formă afară de a logicii abstracte. Tăgăduiesc mai cu seamă raţionamentul dedus din studiul matematicii. Matematicile sunt ştiinţa formei şi a cantităţii. Raţionamentul matematic nu e altceva decât logica aplicată la formă şi cantitate. Marea eroare stă în presupunerea că adevărurile numite algebrice *pure* sunt adevăruri abstracte şi generale. Şi această eroare e atât de uriaşă, încât mă minunez cum a putut fi îmbrăţişată de toată lumea. Axiomele matematice *nu* sunt axiome de un adevăr general. O *relaţie* adevărată în ceea ce priveşte forma şi cantitatea este adesea o eroare grosolană, de pildă, în morală. De cele mai multe ori, în această ştiinţă, este inexact că părţile componente sunt egale cu întregul. Axioma dă greş şi în chimie. Dă iarăşi greş şi în măsurarea forţei motrice, deoarece două motoare, fiecare de o putere anumită, nu dau neapărat, când sunt unite, o putere egală cu suma puterilor fiecăruia în parte. Sunt numeroase alte adevăruri matematice care nu sunt totuşi adevăruri decât în limita *relaţiilor* dintre ele. Dar din obişnuinţă, matematicianul argumentează cu *adevărurile lui finite,* ca şi cum ele ar avea o aplicare generală, aplicare pe care şi lumea şi-o închipuie că există. În savanta lui *Mitologie,* Bryant[16] pomeneşte de un izvor de erori asemănător când spune că deşi nu dăm crezare miturilor păgâne, uităm mereu acest lucru şi le pomenim ca şi cum ar fi realităţi pline de viaţă. Dar cu algebricienii, care şi ei sunt păgâni, „miturile păgâne” ajung să fie

16 *Jacob Bryant* (1715-1804), scriitor englez, autorul lucrării *An Analysis of Ancient Mythology (O analiză a vechii mitologii)* (1774-1776).

crezute, şi deducţiile se fac nu atât din lipsa memoriei, cât dintr-o tulburare inexplicabilă a minţii. Într-un cuvânt, n-am întâlnit încă un matematician pur căruia, dacă l-ai scos dintre rădăcinile lui pătrate, să i se poată da crezare; şi nici vreunul care să nu ţină morţiş, ca şi cum ar fi vorba de crezul său, că $x^2+ px$ e absolut şi neapărat egal cu q. Spune, rogu-te, unuia dintre domnii aceştia – ca simplă încercare – că dumneata crezi că se pot ivi cazuri în care x^2+px nu e absolut egal cu q, şi după ce l-ai făcut să înţeleagă ce vrei să spui, ia-o la sănătoasa, ca nu cumva să-ţi dea una în cap.

Vreau să spun, urmă Dupin, pe când eu râdeam de ultimele lui observaţii, vreau să spun că dacă ministrul n-ar mai fi fost decât un simplu matematician, prefectul n-ar mai fi fost nevoit să-mi semneze cecul. Eu însă îl ştiam şi matematician şi poet, şi ţinând seama de împrejurările în care se găseşte, am luat măsuri potrivite calităţilor lui. Îl ştiam şi om al curţii şi *intrigant* îndrăzneţ. Îmi spuneam că un astfel de om nu poate fi neştiutor în ce priveşte felul de a lucra al poliţiei. N-a putut să nu prevadă capcanele ce i se vor întinde, şi întâmplările ne arată că le-a şi prevăzut. Socot că trebuie să se fi aşteptat şi la percheziţiile secrete făcute la locuinţa lui. Faptul că lipsea des noaptea de acasă, salutat de prefect ca un fel de ajutor dat reuşitei sale, nu l-am privit decât ca pe un *vicleşug* menit a înlesni cât mai mult cercetările poliţiştilor şi a-i aduce mai uşor la convingerea – pe care până la urmă G. A şi căpătat-o – că scrisoarea nu se mai află în casă. Mai simţeam că toată înlănţuirea ideilor privitoare la principiul invariabil ce călăuzeşte felul de a lucra al poliţiei când e în căutare de lucruri ascunse, idei pe care, nu fără trudă, ţi le-am expus în amănunt, mai simţeam, spun, că tot şirul acesta de idei a trebuit să treacă, fără doar şi poate, şi prin mintea ministrului. Şi aceasta trebuia negreşit să-l facă să dispreţuiască toate *ascunzătorile* obişnuite. Nu putea fi, gândeam, atât de sărac cu duhul încât să nu vadă că hruba cea mai dosnică

şi mai bine tăinuită din locuinţa lui va fi pentru ochii, pentru sondele, burghiele şi lupele prefectului tot aşa de deschisă şi la îndemână ca şi o anticameră oarecare. Am văzut, în cele din urmă, că a fost nevoit să se folosească de un mijloc simplu, dacă nu-l va fi ales chiar dintr-un îndemn lăuntric. Poate că-ţi aduci aminte de hohotele de râs ale prefectului la prima noastră convorbire atunci când i-am dat a înţelege că e foarte cu putinţă ca dacă misterul îl încurcă atât de tare, acest lucru să se datoreze tocmai *desăvârşitei* simplicităţi a procedeului.

— Da, răspunsei eu, mi-aduc bine aminte de izbucnirea lui. Mi-a fost chiar teamă să nu-i vină rău de atâta veselie.

— Lumea materială, urmă Dupin, e plină de analogii izbitoare cu cea imaterială. Şi de aceea dogma retorică potrivit căreia o metaforă sau comparaţie poate la fel de bine să întărească un argument şi să înfrumuseţeze o descriere capătă culoare de adevăr. De pildă, principiul relativ la *vis inerţiae*[17] pare a fi acelaşi şi în fizică şi în metafizică. E tot atât de adevărat, în cea dintâi, că un corp mare e pus în mişcare cu mai multă greutate decât unul mic şi că mişcarea ce rezultă e proporţională cu această *greutate,* pe cât e de neîndoielnic în cealaltă că inteligenţele mai cuprinzătoare şi totodată mai îndrăzneţe, mai sigure de sine şi mai felurite în acţiunea lor decât cele mai slabe sunt totuşi mai greu de urnit şi mai şovăielnice la primii lor paşi. Încă ceva: ai băgat de seamă vreodată care anume firme de magazin atrag mai degrabă atenţia?

— Nu m-am gândit niciodată la aşa ceva, spusei eu.

— E un joc de-a ghicitele-a, urmă Dupin, care se joacă pe o hartă geografică. Unul din jucători cere celuilalt să găsească un cuvânt dat – numele unui oraş, al unui râu, al unui stat sau imperiu – pe scurt, un cuvânt oarecare aflat pe suprafaţa pestriţă şi încurcată a hărţii. De obicei, un jucător fără experienţă caută să-şi încurce adversarii dându-le să ghicească numele scrise cu literele cele mai

17 Forţa inerţiei (în limba latină în original).

mărunte, dar jucătorii încercaţi aleg cu tot dinadinsul cuvintele ce se întind cu litere mari de tot de la un capăt la altul al hărţii. Aceste cuvinte, asemenea firmelor şi afişelor cu litere uriaşe de pe stradă, rămân nebăgate în seamă tocmai fiindcă sunt atât de evidente. Şi aici, eroarea materială e în totul asemenea cu lipsa de atenţie morală din vina căreia intelectul lasă să-i scape neobservate acele argumente prea la mintea omului, sâcâitoare prin însăşi evidenţa lor. Se pare însă că acesta e un lucru niţel mai presus sau mai prejos de înţelegerea prefectului. Niciodată nu s-ar fi gândit că ar fi probabil sau posibil ca ministrul să-şi pună scrisoarea chiar sub nasul tuturor, cu scopul ca să împiedice cât mai bine pe unii s-o zărească.

Dar cu cât mă gândeam mai mult la inteligenţa strălucită, subtilă şi plină de îndrăzneală a lui D., cu cât mă gândeam mai mult la faptul că documentul trebuia să-i stea veşnic la *îndemână,* dacă intenţiona să-l poată folosi la momentul potrivit, şi cu cât mă gândeam mai mult la constatarea prefectului că n-a fost ascuns în hotarele cercetării obişnuite a acestui demnitar, cu atât mai mult mă încredinţam că ministrul, ca să-şi ascundă scrisoarea, recursese la un mijloc simplu şi lesne de înţeles, la acela de a nu-l ascunde câtuşi de puţin.

Întemeiat pe acest raţionament, mi-am pus o pereche de ochelari verzi, şi într-o bună dimineaţă m-am înfiinţat, ca din întâmplare, la locuinţa ministrului. Îl găsii pe D. Acasă, căscând, trândăvind ca de obicei, pierzându-şi vremea cu nimicuri şi văitându-se că ar fi nespus de plictisit. La drept vorbind, poate că e omul cel mai energic de pe lume, dar numai când nu-l vede nimeni.

Ca să-i cânt în strună, mă plânsei şi eu de necazurile mele cu ochii şi de nevoia de a purta ochelari, la adăpostul cărora cercetam cu grijă şi cu de-amănuntul întreaga încăpere, părând totuşi a fi atent numai la convorbirea mea cu amfitrionul.

M-am uitat cu multă băgare de seamă la o masă de

lucru foarte mare la care şedea şi pe care se grămădeau de-a valma câteva scrisori amestecate cu alte hârtii, vreo două-trei instrumente muzicale şi un mic număr de cărţi. Totuşi, după o cercetare îndelungată şi făcută pe îndelete, n-am văzut aici nimic care să-mi trezească mai cu deosebire bănuielile.

În cele din urmă, ochii mei dând mereu ocol încăperii, căzură pe o mapă de carton, ponosită, cu imitaţie de filigran, atârnată cu o panglică albastră şi soioasă de un cui mic de aramă drept la mijloc deasupra căminului. În această mapă, care avea trei-patru despărţituri, se aflau cinci-şase cărţi de vizită şi o singură scrisoare. Aceasta din urmă era foarte murdară şi mototolită. Era aproape ruptă în două la mijloc, ca şi cum cineva ar fi vrut mai întâi să o rupă de tot, ca pe un lucru fără valoare, şi apoi, răzgândindu-se, s-ar fi oprit. Purta o pecete mare, neagră, cu iniţiala lui D., *foarte* vizibilă, şi era adresată, cu un scris mărunt de femeie, însuşi ministrului. Era aruncată la întâmplare, şi, pe cât se părea, chiar cu dispreţ, într-una din despărţiturile de sus ale mapei.

De la cea dintâi aruncătură de ochi m-am şi încredinţat că aceasta era scrisoarea pe care o căutam. Bineînţeles că se deosebea cu totul prin înfăţişare de aceea despre care prefectul ne citise o descriere atât de amănunţită. Aici, pecetea era mare şi neagră, cu iniţiala lui D. Pe cealaltă, pecetea era mică şi roşie, cu blazonul ducal al familiei S. Aici, adresa ministrului era scrisă cu litere mărunte şi feminine. În cealaltă, adresa unui anume personaj regal era scrisă cu hotărâre şi îndrăzneală. Scrisorile nu se asemănau decât într-o singură privinţă: mărimea lor. Dar deosebirile de netăgăduit, şi vădit prea exagerate, dintre ele, apoi halul de murdărie al acestei hârtii mototolite şi rupte erau prea nepotrivite cu *adevăratele* obiceiuri ale unui om ordonat ca D. Şi lăsau să se vadă intenţia lui de a inspira unui observator ideea că documentul ar fi lipsit de orice valoare. Toate aceste lucruri, dimpreună cu felul mai mult decât sfruntat cum

fusese aşezat acest document, de-a dreptul sub privirile oricărui vizitator – adică tocmai aşa cum prevăzusem în concluziile la care ajunsesem mai înainte – toate acestea, spun, erau menite să întărească bănuielile unui om pus pe bănuială din capul locului.

Mi-am prelungit vizita cât am putut mai mult şi, în vreme ce susţineam o discuţie foarte însufleţită cu ministrul despre un subiect care ştiam bine că-l interesase şi-l răscolise totdeauna, îmi îndreptam din răsputeri atenţia asupra scrisorii. Pe când o cercetam astfel, mi-am întipărit în minte înfăţişarea exterioară şi felul cum era aşezată în mapă. Şi am ajuns pe încetul la o descoperire care a înlăturat orice urmă de îndoială ce îmi mai rămăsese. Uitându-mă cu luare-aminte la marginile hârtiei, băgai de seamă că erau mult mai mototolite decât s-ar fi cuvenit. Arătau ca şi cum ar fi fost ferfeniţite, aveau adică înfăţişarea unei bucăţi de hârtie groasă care, după ce a fost îndoită o dată şi apăsată cu un cuţit de tăiat hârtie, ar fi fost întoarsă şi îndoită din nou pe aceleaşi cute sau margini ce alcătuiseră îndoitura dintâi. Această descoperire mi-a fost de ajuns. Era pentru mine lucru lămurit că scrisoarea fusese întoarsă ca o mănuşă, cu partea dinăuntru în afară, schimbându-i-se adresa şi pecetluind-o din nou. Mi-am luat rămas bun de la ministru şi am plecat numaidecât, lăsând o tabacheră de aur pe masă.

În dimineaţa următoare venii să-mi iau tabachera, cu care prilej ne-am reluat cu însufleţire discuţia din ajun. Pe când stăteam de vorbă, deodată, o puternică detunătură, ca un foc de pistol, se auzi chiar sub ferestrele locuinţei ministrului şi fu urmată de un şir de ţipete de groază şi de strigătele unei mulţimi înspăimântate. D. Se năpusti la geam, îl deschise şi se uită afară. Între timp, eu mă repezii la mapă, luai scrisoarea, o pusei în buzunar şi o înlocuii cu un facsimil (în ceea ce priveşte înfăţişarea exterioară) pe care-l pregătisem cu grijă de acasă şi în care ştampila lui D. Era foarte bine imitată cu ajutorul

unei forme de miez de pâine.

Tărăboiul de pe stradă fusese pricinuit de purtarea nesocotită a unui om cu o puşcă. O descărcase în aer, în mijlocul unei mulţimi de femei şi de copii. S-a dovedit, de altfel, că puşca nu fusese încărcată cu gloanţe, şi individul a fost lăsat să-şi vadă de drum, ca un nebun sau un beţiv ce era. După ce se depărtă, D. S-a întors de la fereastra unde îl urmasem de îndată ce-mi pusesem la adăpost obiectul râvnit. Puţin după aceea, mi-am luat rămas bun de la el. Aşa-zisul nebun fusese un om plătit de mine.

— Dar ce scop ai urmărit, întrebai eu, când ai înlocuit scrisoarea cu un facsimil? N-ar fi fost mai nimerit să fi pus mâna pe ea făţiş, chiar de la prima vizită, şi să fi plecat?

— D., răspunse Dupin, e un om în stare de orişice, şi un bărbat zdravăn. Iar în locuinţa lui nu duce lipsă de slujitori credincioşi. Dacă aş fi făcut încercarea nebunească la care te gândeşti, n-aş mai fi scăpat cu viaţă din casa ministrului. Bravul popor al Parisului n-ar mai fi auzit nimic despre mine. Dar în afară de astea, mai aveam un scop anumit. Ştii care sunt preferinţele mele politice. În împrejurarea asta, sunt cu totul de partea doamnei despre care e vorba. Vreme de optsprezece luni, ministrul D. A avut-o în puterea lui. De data asta ea e aceea care îl are în mâinile ei, deoarece, neştiind că nu mai e posesorul scrisorii, va continua s-o ameninţe ca şi cum ar fi încă. Astfel, îşi va nimici el însuşi fără de greş şi dintr-o singură lovitură cariera politică. Căderea lui va fi tot atât de neaşteptată pe cât de ridicolă. Se vorbeşte cu multă uşurinţă despre *facilis descensus Averni*[18] dar de câte ori e vorba de a sui, aşa cum spunea faimoasa Catalani[19] despre arta de a cânta, „e mult mai lesne să urci decât să coborî”. În împrejurarea de faţă n-am nicio simpatie, nici măcar milă pentru cel ce coboară. El e într-adevăr acel

18 Lesne-i să cobori în infern (în limba latină în original).

19 *Angelica Catalani* (1779-1849), vestită primadonă italiană.

monstrum horrendum[20], un om genial, dar fără principii. Mărturisesc, totuşi, că mi-ar face mare plăcere să cunosc ce anume gânduri îl vor fi frământat când, înfruntat fiind de aceea pe care prefectul o numeşte „un anumit personaj”, va fi fost nevoit să deschidă scrisoarea ce i-am lăsat-o în mapă.

— Cum, i-ai scris ceva anume pentru el?

— Mda, nu mi s-a părut că e nimerit să las pagina dinăuntru în alb, ar fi fost o jignire. Odată, la Viena, D. Mi- a făcut o festă urâtă, despre care i-am spus, cu multă voie bună, că am s-o ţin minte. Aşadar, dându-mi seama că va fi oarecum curios să afle cine anume l-a păcălit, am crezut că ar fi păcat să nu-i las un semn. Îmi cunoaşte bine scrisul, şi tocmai de aceea am copiat în mijlocul paginii albe cuvintele:

Un dessein si funeste,
S’il n’est digne d’Atree, est digne de Thyeste[21]*...*

Versurile acestea se găsesc *în Atree,* piesa lui Crebillon.

Traducere de Ion Vinea

(din lucrarea „Edgar Allan Poe”, „Scrieri alese”, Editura pentru literatură universală, 1963)

20 Monstru respingător (în limba latină în original).

21 Dacă aceste ţeluri funeste / Sunt nevrednice de Atreu, atunci-s vrednice de Tieste (în limba franceză în original).

EDITURA MARIANNE
TEL. 667.00.55
BUCUREŞTI

Sub tipar:

VIAŢA MARIANNEI
de MARIVAUX.

Cuprins

CAZUL KAREN LEITH.....4
CAPITOLUL II.....11
CAPITOLUL III.....21
CAPITOLUL IV.....29
CAPITOLUL V.....33
CAPITOLUL VI.....36
CAPITOLUL VII.....44
CAPITOLUL VIII.....50
CAPITOLUL IX.....57
CAPITOLUL X.....67
CAPITOLUL XI.....75
CAPITOLUL XII.....80
CAPITOLUL XIII.....85
CAPITOLUL XIV.....94
CAPITOLUL XVI.....105
CAPITOLUL XVII.....115
CAPITOLUL XVIII.....121
CAPITOLUL XIX.....128
CAPITOLUL XX.....135
CAPITOLUL XXI.....141

SCRISOAREA FURATĂ.....164

Consilier literar: D.T. Constantinescu
Tehnoredactor: M. Constantin
Procesare: Grosu General Computing S.R.L.
Tiparul executat la S.C. LUCEAFĂRUL S. A
Unitatea Buftea

Coli de tipar: 12

ISBN 973-9088-07-4

MAEȘTRII ROMANULUI POLIȚIST

Cu acest volum editura „Marianne" lansează, după romanul de dragoste, o nouă serie de romane prin care doreşte, după cum o arată şi titlul, să pună la dispoziţia cititorilor săi cele mai frumoase romane poliţiste scrise de marii maeştri, clasici şi moderni, ai acestui gen literar atît de apreciat de marele public deoarece pune întotdeauna, problema esenţială a existenţei: lupta dintre bine şi rău, dintre adevăr şi minciună.

Primul număr deschide această serie cu un roman de Ellery Queen, pseudonimul literar al celor doi veri — Frederic Dannay şi Manfred B. Lee care au scris, începînd din perioada interbelică, peste 40 de excelente romane poliţiste.

Karen Leith, o celebră scriitoare americană, este găsită moartă, într-una din camerele casei sale cu evocator mobilier şi grădină, japoneze, în condiţii misterioase ce constituie cheia întregului mister. Dar cine este vinovatul... ne-o va spune Ellery Queen.

ISBN 973-9088-07-4

PREȚ 428+
2 TL
Total 430 lei